

Noen besvarte spørsmål

Spisestuen i 'Abdu'lláh Páshás bus, 'Abdu'l-Bahás bolig i Akka fra 1869 til 1910 på den tid da utlegningene i Noen besvarte spørsmål ble gitt.

© Bahá'í Verdenssenter

*Noen besvarte
spørsmål*

'Abdu'l-Bahá

Samlet og oversatt fra persisk til engelsk
av Laura Clifford Barney

Nylig revidert av en komité
ved Bahá'í Verdenssenter

Bahá'í
FORLAG

© 2019 Bahá'í Forlag
ISBN 978-82-90224-29-0 (trykt)
ISBN 978-82-90224-90-0 (PDF)

www.bahaiforlag.no

Engelsk originaltittel:
Some Answered Questions
© 2014 Bahá'í World Centre
Alle rettigheter forbeholdt

Forsidefoto:
© Bahá'í International Community

INNHold

<i>Forord</i>	xi
<i>Forfatterens forord til første utgave</i>	xvii

DEL 1

Om profetenes innflytelse på menneskebetens utvikling

1	Naturen styres av en universell lov	3
2	Bevis og argumenter for Guds eksistens	5
3	Behovet for en oppdrager	8
4	Abraham	14
5	Moses	17
6	Kristus	20
7	Muhammed	22
8	Báb	30
9	Bahá'u'lláh	32
10	Logiske bevis og tradisjonelle argumenter fra de hellige skrifter	42

Noen besvarte spørsmål

11	Kommentar til ellefte kapittel i Johannes' åpenbaring	51
12	Kommentar til Jesajas ellefte kapittel	68
13	Kommentar til tolvte kapittel i Johannes' åpenbaring	73
14	Materielle og åndelige sykluser	79
15	Sann lykksalighet	85

DEL 2

Noen kristne emner

16	Forstandsmessige realiteter og deres uttrykk gjennom sansbare former	90
17	Kristi fødsel	94
18	Kristi storhet	97
19	Sann dåp	99
20	Dåp og Guds foranderlige lov	102
21	Brødet og vinen	106
22	Kristi mirakler	110
23	Kristi oppstandelse	114
24	Den hellige ånds nedstigning over apostlene	117
25	Den hellige ånd	119
26	Kristi gjenkomst og dommedag	121
27	Treenigheten	124
28	Kristi føreksistens	127

Innhold

29	Synd og forsoning	129
30	Adam og Eva	134
31	Blasfemi mot Den hellige ånd	139
32	”Mange er kalt, men få er utvalgt”	142
33	Profetenes gjenkomst	145
34	Peter og pavedømmet	148
35	Fri vilje og forutbestemmelse	152

DEL 3

*Om gudsmanifestasjonenes
evner og omstendigheter*

36	De fem former for ånd	156
37	Forbindelsen mellom Gud og hans manifestasjoner	160
38	De guddommelige manifestasjoners tre stader	166
39	Manifestasjonenes menneskelige og guddommelige stader	170
40	De guddommelige manifestasjoners kunnskap	173
41	Universelle sykluser	176
42	De guddommelige manifestasjoners makt og fullkommenheter	178
43	De to slags profeter	181
44	Guds irrettesettelser av profetene	185
45	Den største ufeilbarlighet	189

DEL 4

*Om menneskets opprinnelse,
evner og omstendigheter*

46	Evolusjon og menneskets sanne natur	196
47	Universets opprinnelse og menneskets evolusjon	200
48	Forskjellen mellom menneske og dyr	206
49	Evolusjon og menneskets eksistens	213
50	Åndelige bevis på menneskets opprinnelighet	218
51	Åndens og sinnets tilsynekomst hos mennesket	221
52	Åndens tilsynekomst i legemet	224
53	Forbindelsen mellom Gud og hans skaperverk	227
54	Hvordan menneskets ånd utgår fra Gud	230
55	Ånd, sjel og sinn	234
56	Menneskets ytre og indre evner	236
57	Forskjellene i menneskets karakter	238
58	Den menneskelige forståelses omfang og begrensning	243
59	Menneskets forståelse av Gud	246
60	Åndens udødelighet (1)	250
61	Åndens udødelighet (2)	254
62	Tilværelsens uendelige fullkommenheter og sjelens fremgang i den neste verden	258
63	Alle tings fremgang innenfor eget nivå	262
64	Menneskets stade og fremgang etter døden	264
65	Tro og gjerninger	268
66	Forstandssjelens eksistens etter legemets død	270

Innhold

67	Evig liv og inntreden i Guds rike	272
68	To slags skjebne	276
69	Stjernenes påvirkning og alle tings innbyrdes forbindelse	278
70	Fri vilje og dens begrensninger	281
71	Åndelige budskap	284
72	Helbredelse uten medisiner	287
73	Helbredelse ved materielle midler	290

DEL 5

Diverse emner

74	Om godt og ondt	294
75	To slags pinsler	296
76	Guds rettferdighet og barmhjertighet	297
77	Straff av forbrytere	300
78	Streik	305
79	Virkeligheten av tilværelsens verden	311
80	Føreksistens og opprinnelse	313
81	Reinkarnasjon	316
82	Eksistensens enhet	325
83	De fire kriterier for forståelse	333
84	Gode gjerninger og deres åndelige forutsetninger	336
	<i>Noter</i>	343
	<i>Stikkordregister</i>	350

FORORD

UTBREDELSEN AV BAHÁ'U'LLÁHS tro til Vesten i det nittende århundres siste tiår førte snart til en motsvarende bevegelse østover. I løpet av noen få, korte år kom de første grupper av pilegrimer til fengselsbyen Akka, der troens opphavsmann hadde endt sitt jordiske liv og sin kallsgjerning, og hvor 'Abdu'l-Bahá, Paktens Midtpunkt, fortsatt var bosatt. En av de mest fremtredende skikkelsene blant disse første pilegrimer var Laura Clifford Barney, datter i en prominent familie med lærde og kunstnere fra Washington DC. Hun fikk høre om den nye troen av May Bolles Maxwell i Paris rundt 1900, og kort tid etter foretok hun den første av det som skulle bli mange påfølgende reiser til 'Akká.

Dette var de mest farefylte og dramatiske år i 'Abdu'l-Bahás embetstid, da han ble holdt innesperret bak fengselsbyens murer av de osmanske myndigheter. Han var under konstant overvåking og sto overfor en vedvarende trussel om videre eksil eller henrettelse. Under slike omstendigheter med restriksjoner og mistanke var det farlig å ta imot besøkende av noe slag, for ikke å tale om å være vertskap for fremstående gjester fra Vesten. Likevel var 'Abdu'l-Bahá fast bestemt på å nære troens frø, som så nylig hadde begynt å

spire. Derfor var det mulig for frøken Barney å komme på flere lengre besøk i denne mørke perioden fra 1904 til 1906, av og til i flere uker eller måneder om gangen, der hun hadde det privilegium å være sammen med ham ved mange anledninger og stille spørsmål om en rekke forskjellige emner. Mange av samtalene fant sted ved lunsjbordet. Det ble ordnet slik at en av 'Abdu'l-Bahás svigersønner eller en av hans tre datidige sekretærer skrev ned hans svar på persisk. Fra notatsamlingen som dette resulterte i, ble det gjort et utvalg. 'Abdu'l-Bahá korrigerste så egenhendig disse notatene to ganger, iblant med omfattende endringer, og foretok en grundig gjennomgang av den endelige ordlyden.

Da prosessen med utvelgelse og korrekturlesning var ferdig, ble tre forskjellige førsteutgaver av *Some Answered Questions* utgitt av større forlag i 1908: den originale persiske teksten av E. J. Brill i Holland, frøken Barneys engelske oversettelse av Kegan Paul, Trench, Trübner & Co. i London og en fransk oversettelse av Hippolyte Dreyfus (som frøken Barney senere giftet seg med) av Ernest Leroux i Paris.

En rask gjennomlesning av innholdsfortegnelsen gir et glimt av bredden i temaene som er dekket. Del 1 omfatter en samling av innledende foredrag om innflytelsen som grunnleggerne av noen av verdensreligionene har hatt opp gjennom historien, i tillegg til flere kapitler som belyser visse profetier i Bibelen. Del 2 gir nye tolkninger av grunnleggende elementer i den kristne lære, som dåp, treenighet, nattverd og Kristi oppstandelse. Del 3 tar for seg gudsmanifestasjonenes evner og omstendigheter – deres unike stadi i verden, kilden til deres kunnskap og

innflytelse og hvordan de i sykluser trer frem på historiens scene. Del 4 omhandler menneskets opprinnelse, evner og omstendigheter inkludert konsekvensene av menneskets utvikling på jorden, sjelens udødelighet, sinnets natur og sammenhengen mellom sjel og legeme. Del 5 avslutter med diverse emner, fra praktiske tema som forholdene i arbeidslivet og straff for kriminelle til mer uforståelige emner som reinkarnasjon og sufi-forestillingen om eksistensens enhet.

Selv så brede og vidtfavnende som temaene i *Noen besvarte spørsmål* kan være, var boken ikke ment som en grundig fremstilling av et komplett idé-system, slik bokens tittel bekrefter. En rekke av troens grunnleggende læresetninger er derfor ikke eksplisitt nevnt. I løpet av månedene og årene da disse talene ble holdt, ble samme tema iblant belyst fra ulike perspektiver i forskjellige samtaler, med det resultat at begrepene som trengs for fullt ut å forstå et gitt tema, kan være spredt over ulike kapitler, eller innholdet i et senere kapittel kan danne grunnlaget for forståelsen av et tidligere kapittel. Til sist bør det også nevnes at selv om 'Abdu'l-Bahá gjennomgikk teksten og korrigererte den, gjorde han i denne prosessen ingen forsøk på å endre svarenes grunnleggende form eller å omorganisere og samle materialet. For å utvikle et mer fullstendig bilde av 'Abdu'l-Bahás utlegninger om et bestemt tema bør den oppmerksomme leser derfor betrakte ethvert kapittel innenfor rammen av hele boken, og boken innenfor den større rammen av hele bahá'í-læren.

Et godt eksempel er behandlingen av temaet om artenes utvikling som spesifikt tas opp i Del 4, og som må forstås i lys av flere bahá'í-læresetninger, spesielt prinsippet om harmoni mellom vitenskap og religion. Religiøs tro bør ikke

motsi vitenskap og fornuft. En gjennomlesning av noen av avsnittene i kapittel 46-51 kan lede noen av de troende til personlige slutninger som strider mot moderne vitenskap. Likevel har Det Universelle Rettferdighetens Hus forklart at bahá'ier streber etter å forene sin forståelse av 'Abdu'l-Bahás utsagn med etablerte vitenskapelige perspektiver, og det er derfor ikke nødvendig å konkludere med at disse avsnittene beskriver begreper som avvises av vitenskapen, for eksempel en slags "parallel" evolusjon som antyder en atskilt biologisk evolusjonslinje for menneskearten parallelt med dyreriket fra livets begynnelse på jorden.

En grundig gjennomgang av 'Abdu'l-Bahás utsagn i denne boken og i andre kilder antyder at han ikke er opp-tatt av evolusjonens mekanismer, men av filosofiske, sosiale og åndelige konsekvenser av den nye teorien. Hans bruk av begrepet "arter", for eksempel, fremkaller forestillingen om evige eller permanente arketyper, noe som er forskjellig fra hvordan begrepet defineres i samtidens biologi. Han tar i betraktning en virkelighet bortenfor den materielle sfære. Mens 'Abdu'l-Bahá andre steder anerkjenner de fysiske egenskaper som mennesket har til felles med dyret, og som stammer fra dyreriket,¹ understreker han i disse talene en annen egenskap, en evne til rasjonell bevissthet, som skiller mennesket fra dyret, og som ikke finnes i dyreriket eller i naturen. Denne unike egenskapen, et uttrykk for menneskets ånd, er ikke et produkt av evolusjonsprosessen, men eksisterer som en mulighet i skapelsen. Som 'Abdu'l-Bahá forklarer: "... siden mennesket ble frembrakt for ti eller hundre tusen år siden fra de samme jordiske elementer, med de samme størrelser og antall, den samme sammensetning og

kombinasjon og samme vekselvirkninger med andre skapninger – følger det at mennesket var nøyaktig det samme da som det er nå.” “Og dersom menneskets elementer om tusen millioner år føres sammen, måles ut i samme forhold, kombineres på samme måte og underlegges de samme vekselvirkninger med andre skapninger, vil nøyaktig det samme menneske bli til.”² Hans viktigste argument er dermed ikke rettet mot vitenskapelige funn, men mot de materialistiske påstander som bygger på dem. For bahá’ier er evolusjonsteorien akseptert, men konklusjonen om at menneskeheten bare er en tilfeldig gren av dyreriket – med alle dens tilhørende sosiale konsekvenser – er ikke akseptert.

I løpet av årene etter den originale utgivelsen av *Some Answered Questions* er det i økende grad blitt klart at oversettelsen kunne ha nytte av en nøyaktig og grundig korrekturlesning. Frøken Barney var, som hun selv sa, en elev som lærte seg det persiske språk, og uansett hvor dyktig hun var, kunne hun ikke fullt ut ha mestret dets kompleksitet, og hun kunne selvsagt ikke ha dratt nytte av de briljante forklaringene som ble gitt av de hellige tekstene gjennom Shoghi Effendis autoritative oversettelser. Enn videre var bare noen få, nødvendige rettelser blitt gjort av den engelske oversettelsen i løpet av de mange senere opptrykkene, noe som gjorde at den stort sett forble uforandret fra teksten i den første utgaven.

Hundreårsmarkeringen av ‘Abdu’l-Bahás reiser til Vesten er derfor en passende anledning både til å gjøre ære på Laura Clifford Barneys udødelige bidrag som hovedkatalysator for og den første oversetteren av denne boken, og å presentere en forbedret oversettelse av disse “uvurderlige

forklaringene”.³ Hovedhensikten med denne nye oversettelsen har vært å representere originalens innhold og stil på en bedre måte, spesielt å tydeliggjøre antydningene i ‘Abdu’l-Bahás forklaringer og komme nærmere en stil som på samme tid er uformell og opphøyet, og gjengi tekstens filosofiske begreper på en mer konsekvent måte. Selv om denne versjonen ikke er bundet av den opprinnelige oversettelsen, er det likevel gjort forsøk på å bevare mange av dens elegante uttrykk og velvalgte vendinger.

Etter sin utgivelse har *Some Answered Questions* vært en autoritativ kilde til ‘Abdu’l-Bahás dype innsikt og en uunnværlig del av ethvert bahá’í-bibliotek. Shoghi Effendi bemerket at boken forklarer Sakens grunnleggende sannheter i et enkelt og klart språk, og anså dens innhold som vesentlig for å fatte betydningen og konsekvensene av bahá’í-åpenbaringen. I *Some Answered Questions* vil man, skrev han, “finne ledetråder for alle de forvirrende spørsmål som skaper uro i menneskets sinn i dets søken etter sann kunnskap. Jo mer denne boken leses med grundighet og tålmodighet, desto større er dens åpenbaringer, og desto mer fullstendig er forståelsen av dens indre sannhet og betydning.”⁴ Det er å håpe at den nye oversettelsen vil bistå fremtidige generasjoner med å få adgang til den uuttømmelige graven “med kunnskap om grunnleggende åndelige, etiske og sosiale problemer”.⁵

FORFATTERENS FORORD TIL FØRSTE UTGAVE

“JEG HAR GITT deg mine trette stunder,” var ‘Abdu’l-Bahás ord idet han reiste seg fra bordet etter å ha besvart et av mine spørsmål. Som det var på denne dagen, slik fortsatte det. Mellom arbeidsøktene fant hans utmattelse lindring i fornyet aktivitet. Iblant kunne han snakke lenge; men ofte ble han etter kort tid kalt bort, selv om temaet kunne kreve mer tid. Så kunne det gå dager og til og med uker uten at han hadde mulighet til å undervise meg. Men jeg kunne gjerne være tålmodig, for jeg hadde alltid den større lek-sjonen foran meg – undervisningen som hans personlige liv utgjorde.

I løpet av mine mange besøk i Akka ble disse svarene skrevet ned på persisk mens ‘Abdu’l-Bahá snakket, ikke med tanke på utgivelse, men rett og slett slik at jeg kunne ha dem og studere dem i fremtiden. Først måtte de avpasses etter tolkens ordrette oversettelse, og senere, da jeg hadde tilegnet meg en viss kunnskap om persisk, etter mitt begrensede ordforråd. Dette bidrar til gjentakelser av bilder og fraser, for ingen behersker velvalgte uttrykk på en bedre måte enn ‘Abdu’l-Bahá. I disse undervisningstimene er han læreren som tilpasser seg sin elev, og ikke taleren eller poeten.

Denne boken presenterer kun visse aspekter av bahá'í-troen, som er universell i sitt budskap, og som for hver den som spør, har svaret som er tilpasset vedkommendes spesielle utvikling og behov.

I mitt tilfelle ble læren fremstilt i samsvar med min elementære kunnskap og er derfor på ingen måte fullstendig og uttømmende, slik innholdsfortegnelsen viser. Innholdsfortegnelsen er kun føyd til for å vise hvilke temaer som er tatt opp. Men jeg tror at det som har vært så verdifullt for meg, kan være nyttig for andre siden alle mennesker, uansett forskjeller, er forenet i sin søken etter virkeligheten, og jeg har derfor bedt om 'Abdu'l-Bahás tillatelse til å utgi disse samtalene.

Opprinnelig ble de ikke gitt i en spesiell rekkefølge, men har nå i grove trekk blitt ordnet for å gjøre det lettere for leseren. Den persiske teksten er nøye fulgt, iblant til og med på bekostning av den engelske. Noen få endringer i teksten er kun gjort der den bokstavelige oversettelsen virket for komplisert og uklar. For å unngå å avbryte tankene med tekniske eller forklarende tegn, er de innskutte ordene som var nødvendige for å klargjøre, ikke markert på noen måte. Dessuten er mange av de persiske og arabiske navnene skrevet på sin enkleste form uten nøyaktig å følge et vitenskapelig system som ville vært forvirrende for gjennomsnittsleseren.

Laura Clifford Barney

DEL I

---

*Om profetenes innflytelse
på menneskehetens utvikling*

1

NATUREN STYRES AV EN UNIVERSELL LOV

NATUREN ER DEN tilstand eller virkelighet som utad er 1
kilden til liv og død, eller med andre ord, til alle tings
tilblivelse og oppløsning.

Denne natur er underlagt en god organisering, ubryt- 2
elige lover, en perfekt orden og en fullkommen utforming,
som den aldri avviker fra. Dette er i den grad sant at om
man skuer med et innsiktsfullt og skarpsindig øye, vil man
legge merke til at alle ting – fra det minste, usynlige atom
til de største himmellegemer i tilværelsens verden, slike som
solen eller de andre store stjerner og lysende legemer – er
innrettet på en fullkommen måte enten det gjelder orden,
sammensetning, ytre form eller bevegelse, og at alle er
underlagt én universell lov som de aldri avviker fra.

Når man betrakter naturen selv, ser man imidlertid at 3
den hverken har bevissthet eller vilje. For eksempel er ild-
ens natur å brenne, den brenner uten bevissthet eller vilje.
Vannets natur er å flyte, det flyter uten bevissthet eller vilje.
Solens natur er å lyse, den skinner uten bevissthet eller
vilje. Dampens natur er å stige opp, den stiger opp uten

bevissthet eller vilje. Det er derfor innlysende at alle skaptes naturlige bevegelser er styrt, og at intet beveger seg av egen vilje unntatt dyr og især mennesker.

4 Mennesket er i stand til å motsette seg og motarbeide naturen fordi det oppdager tingenes natur, og i kraft av denne oppdagelsen behersker det naturen selv. I virkeligheten kommer alle ting som mennesket har utviklet, fra disse oppdagelsene. Det har for eksempel oppfunnet telegrafene, som forbinder Østen og Vesten. Det er derfor klart at mennesket hersker over naturen.

5 Kan nå en slik organisering, en slik orden og slike lover som man ser i tilværelsen, tilskrives kun naturens virkning, i og med at naturen selv hverken har bevissthet eller forståelse? Det er derfor innlysende at denne natur, som hverken har bevissthet eller forståelse, er i den allmektige Herres grep, han som hersker over naturens verden, og som får den til å åpenbare hva han enn måtte ønske.

6 Enkelte sier at den menneskelige eksistens er blant de ting som har kommet til syne i tilværelsens verden, og som er forårsaket av naturens behov. Dersom dette var sant, ville mennesket være grenen og naturen roten. Men er det mulig at det i grenen kunne eksistere en vilje, en bevissthet og visse fullkommenheter som er fraværende i roten?

7 Det er derfor klart at naturen i sitt innerste vesen er i Guds mektige grep, og at det er den evige og allmektige som underlegger naturen ideelle lover og organiserende prinsipper, og som hersker over den.

2

BEVIS OG ARGUMENTER FOR GUDS EKSISTENS

BLANT BEVISENE og argumentene for Guds eksistens er ¹ det faktum at mennesket ikke har skapt seg selv, men at dets skaper og former i stedet er en annen enn det. Og det er sikkert og ubestridelig at menneskets skaper ikke er som mennesket selv, for et maktesløst vesen kan ikke skape et annet vesen, og en aktiv skaper må inneha alle fullkommenheter for å lage sine håndverksprodukter.

Er det mulig for håndverket å være fullkomment og ² håndverkeren ufullkommen? Er det mulig for et maleri å være et mesterverk og maleren å være mangelfull i sitt håndverk, til tross for at han er dets skaper? Nei, maleriet kan ikke være som maleren, for ellers ville det ha malt seg selv. Og uansett hvor fullendt maleriet måtte være, så er det ytterst mangelfullt sammenlignet med maleren.

Således er den betingede verden kilden til ufullkom- ³ menheter, og Gud er kilden til fullkommenhet. Det er nettopp ufullkommenhetene i den betingede verden som vitner om Guds fullkommenheter. Når man for eksempel betrakter mennesket, ser man at det er svakt, og selve denne

svakheten hos skapningen vitner om styrken hos en som er evig og allmektig. For om det ikke var for styrke, kunne man ikke forestille seg svakhet. Dermed er skapningens svakhet tegn på Guds styrke. Uten styrke kunne det ikke finnes noen svakhet. Denne svakheten gjør det klart at det finnes en kraft i verden.

- 4 I den betingede verden er det fattigdom. Følgelig må det eksistere rikdom for at det skal finnes fattigdom i verden. I den betingede verden er det uvitenhet. Følgelig må det eksistere kunnskap for at det skal finnes uvitenhet. Hvis det ikke eksisterte noen kunnskap, kunne det heller ikke finnes uvitenhet, for uvitenhet er ikke-eksistensen av kunnskap, og hvis det ikke eksisterte eksistens, ville det ikke finnes ikke-eksistens.
- 5 Det er sikkert at hele den betingede verden er underlagt en orden og en lov som den aldri kan avvike fra. Selv mennesket er tvunget til å underkaste seg død, søvn og andre tilstander – det vil si, når det gjelder visse ting, er det tvunget, og selve denne tvangen innebærer eksistensen av en som er altbetvingende. Så lenge den betingede verden er preget av avhengighet, og så lenge denne avhengighet er en av dens grunnleggende krav, må det være en som i sitt eget vesen er uavhengig av alle ting. På samme måte viser selve eksistensen av en syk person at det må være en som er frisk, for uten sistnevnte ville man ikke ha kunnet fastslå førstnevntes eksistens.
- 6 Det er derfor innlysende at det finnes en som er evig og allmektig, og som er summen av alle fullkommenheter, for ellers ville han vært akkurat som skapningene. På samme måte vitner den minste skapte ting i hele tilværelsens ver-

den om eksistensen av en skaper. For eksempel vitner dette brødet om at det har en skaper.

Nådige Gud! Endringen i hver minste tings ytre form 7
beviser eksistensen av en skaper. Hvordan kunne så dette
enorme, grenseløse univers ha skapt seg selv og kommet til å
eksistere kun ved gjensidig vekselvirkning mellom elemen-
tene? Hvor åpenbart feilaktig er vel ikke en slik forestilling!

Dette er teoretiske argumenter anført for svake sjeler, 8
men hvis det indre øye ble åpnet, ville hundre tusen klare
bevis bli sett. For når mennesket føler den iboende ånd,
trenger det ikke argumenter for dens eksistens, men for dem
som er berøvet åndens nåde, er det nødvendig å fremsette
ytre argumenter.

3

BEHOVET FOR EN OPPDRAGER

- ¹ **N**ÅR VI BETRAKTER tilværelsen, legger vi merke til at mineralriket, planteriket, dyreriket og menneskets rike alle har behov for en oppdrager.
- ² Hvis jorden ikke har en som dyrker den, blir den til et villnis av ugress, men hvis en bonde dyrker den, vil hans avling gi næring til levende ting. Det er derfor innlysende at jorden har behov for at bonden dyrker den. Betrakt trærne. Hvis de ikke blir pleid, bærer de ikke frukt, og uten frukt er de unyttige. Men når de kommer under en gartners omsorg, blir det ufruktbare tre fruktbart, og ved dyrking, kryssing og poding vil treet med bitter frukt bære søt frukt. Dette er logiske argumenter, som er det verdens folk i dag trenger.
- ³ Betrakt likeledes dyrene. Hvis et dyr blir dressert, blir det tamt, mens mennesket blir som et dyr hvis det ikke får noen oppdragelse. Hvis et menneske blir overlatt til å styres av naturen, synker det enda lavere enn dyret, mens hvis det blir opplært, blir det som en engel. For de fleste dyr fortærer ikke sin egen art, men mennesker i Sudan, midt i Afrika, sønderriver og spiser hverandre.

Legg nå merke til at det er opplæring som fører Østen 4
og Vesten inn under menneskets herredømme, som frem-
bringer alle disse vidunderlige håndverksprodukter, som
befordrer disse mektige kunstarter og vitenskaper og gir
opphav til disse nye oppdagelser og foretagender. Hvis det
ikke var for en oppdrager, kunne komfort, sivilisasjon og
menneskelige dyder på ingen måte blitt ervervet. Hvis et
menneske overlates til seg selv i ødemarken hvor det ikke ser
noen av sin egen art, vil det uten tvil bli bare et dyr. Det er
derfor klart at det er behov for en oppdrager.

Men det finnes tre slags oppdragelse: materiell, men- 5
neskelig og åndelig. Materiell oppdragelse har kroppens ut-
vikling og vekst som mål og består i å sikre den næring og
skaffe midler for velbehag og komfort. Denne oppdragelsen
er felles for både mennesker og dyr.

Menneskelig oppdragelse består imidlertid i sivilisasjon 6
og fremskritt, det vil si sunt styre, sosial orden, menneskelig
velferd, handel og industri, kunst og vitenskap, viktige
oppdagelser og store foretagender, som er de hovedtrekk
som skiller mennesket fra dyret.

Når det gjelder guddommelig oppdragelse, er dette guds- 7
rikets oppdragelse, som består i å tilegne seg guddommelige
fullkommenheter. Dette er virkelig sann oppdragelse, for i
kraft av den blir mennesket midtpunktet for guddommelige
velsignelser og legemliggjørelsen av verset "La oss lage men-
nesker i vårt bilde, så de ligner oss!"¹ Dette er det endelige
mål for menneskehetens verden.

Vi trenger en oppdrager som på samme tid kan være en 8
materiell, en menneskelig og en åndelig oppdrager, slik at
hans autoritet kan ha en innvirkning på alle eksistensnivåer.

Og skulle noen si: “Jeg besitter fullkommen forstand og fatteevne og har ikke behov for en slik oppdrager”, så ville han benekte det åpenbare. Det er som om et barn skulle si: “Jeg trenger ingen oppdragelse, men vil handle og søke tilværelsens fullkommenhet i tråd med min egen tenkning og intelligens”, eller som om en blind mann skulle påstå: “Jeg har ikke behov for syn, for det er mange blinde personer som klarer seg.”

⁹ Det er derfor klart og tydelig at mennesket har behov for en oppdrager. Denne oppdrageren må utvilsomt være fullkommen på alle måter og utmerke seg fremfor alle mennesker. For hvis han var som andre, kunne han aldri være deres oppdrager, spesielt siden han på samme tid må være deres materielle, menneskelige og åndelige oppdrager. Det vil si at han må organisere og administrere deres materielle anliggender og opprette en samfunnsordning slik at de kan hjelpe og støtte hverandre med å sikre midler til livets opphold, og slik at deres materielle anliggender kan bli ordnet og tilrettelagt i alle henseender.

¹⁰ Han må på samme måte legge grunnlaget for menneskelig opplæring – det vil si at han må undervise menneskenes sinn og tanker slik at de blir i stand til å ha reell fremgang, slik at vitenskap og kunnskap kan vokse, slik at tingenes virkelighet, universets mysterier og egenskapene hos alt som eksisterer, kan åpenbares, så lærdom, oppdagelser og større foretagender kan øke dag for dag og intellektets anliggender kan utledes fra og formidles gjennom det som kan sanses.

¹¹ Han må også gi åndelig opplæring, slik at sinn kan forstå den metafysiske verden, puste inn Den hellige ånds himmelske ånde og få forbindelse med herskarene i det høye,

og slik at menneskers virkelighet kan manifestere guddommelige velsignelser, så alle Guds navn og egenskaper kanskje kan bli gjenspeilt i den menneskelige virkelighets spill og betydningen av det velsignede vers “La oss lage mennesker i vårt bilde, så de ligner oss” kan bli virkelighet.

Det er imidlertid klart at kun menneskelig makt ikke er i stand til å fullføre denne store oppgaven, og at resultatet av menneskelig tenking alene ikke kan sikre slike rike gaver. Hvordan kan ett enkelt menneske, uten hjelp eller støtte, legge grunnlaget for et så opphøyet byggverk? Det er derfor behov for en guddommelig og åndelig kraft som kan sette det i stand til å utføre denne oppgaven. Se – én helliggjort sjel gjenoppliver menneskehetens verden, forvandler klodens overflate, utvikler sinnene, oppfrisker sjelene, innvarsler et nytt liv, legger en ny grunnvoll, ordner verden, samler nasjonene og religionene under ett banner, utfrir mennesket fra tarvelighetens og mangelens verden og oppfordrer og oppmuntrer det til å utvikle sine iboende og tilegnede fullkommenheter. Sannelig, intet mindre enn en guddommelig kraft kunne gjennomføre denne bragden! Man må undersøke denne saken med rimelighet, siden dette virkelig er en anledning til rimelighet. 12

En Sak som alle jordens styresmakter og folk, alle sine krefter og armeer til tross, ikke er i stand til å befordre og bekjentgjøre, den bekjentgjør én hellig sjel uten hjelp eller støtte! Kan dette oppnås ved hjelp av kun menneskelig kraft? Nei, ved Gud! Kristus, for eksempel, hevet alene og på egen hånd fredens og vennskapelighetens banner – en bragd som alle verdens mektige styresmakter med sine forente krefter ikke er i stand til å gjennomføre. Tenk over 13

hvor mange de forskjellige stater og folk er – som Italia, Frankrike, Tyskland, Russland, England og lignende – som er blitt samlet under samme baldakin! Poenget er at Kristi komme førte til et fellesskap blant disse forskjellige folkene. Noen av dem som trodde på Kristus, var faktisk så nært forenet at de ofret liv og velstand for hverandre. Slik var det frem til Konstantins dager, og ved ham ble Kristi Sak opphøyet. Etter en tid, og som et resultat av ulike motiver, ble det imidlertid splittelser mellom dem. Vår mening er at Kristus forente disse nasjonene, men etter en lang periode ble myndighetene årsak til at uenigheten blusset opp igjen.

¹⁴ Hovedpoenget er at Kristus gjennomførte det som alle jordens konger ikke maktet å utrette. Han forente ulike nasjoner og forandret gamle skikker. Tenk på hvilke store forskjeller som eksisterte mellom romerne, grekerne, syrerne, egypterne, fønikerne og isrealittene så vel som andre folkeslag i Europa. Kristus avskaffet disse forskjellene og ble årsak til enighet mellom disse folkeslagene. Selv om styresmaktene etter lang tid forstyrret denne enheten, hadde Kristus sannelig fullført sin oppgave.

¹⁵ Vår mening er at den universelle oppdrager på en og samme tid må være en materiell, en menneskelig og en åndelig oppdrager og må, idet han er hevet over naturens verden, besitte en annen kraft slik at han kan innta en guddommelig lærers stade. Om han ikke utøvet en slik himmelsk kraft, ville han ikke kunne gi oppdragelse, for han ville selv være ufullkommen. Hvordan kunne han da fremme fullkommenhet? Hvis han var uvitende, hvordan kunne han gjøre andre vise? Hvis han var urettferdig, hvordan kunne han gjøre andre rettferdige? Hvis han var jordisk, hvordan

kunne han gjøre andre himmelske?

Nå må vi oppriktig vurdere om disse guddommelige 16
manifestasjoner som har fremstått, hadde alle disse egen-
skapene eller ei. Hvis de var blottet for disse egenskapene og
fullkommenhetene, så var de ikke sanne oppdragere.

For dem som tenker logisk, må vi derfor ved logiske 17
argumenter bevise at Moses, Kristus og de andre guddom-
melige manifestasjoner var profeter. Og bevisene og argu-
mentene som vi fremsetter her, er basert på fornuftsmessige
og ikke på tradisjonelle argumenter.

Det er således ved fornuftsmessige argumenter blitt 18
påvist at eksistensens verden har et stort behov for en opp-
drager, og at dens opplæring må oppnås ved en himmelsk
kraft. Det er ingen tvil om at denne himmelske kraft er
guddommelig åpenbaring, og at verden må opplæres gjen-
nom denne kraften som overgår menneskelig kraft.

4

ABRAHAM

¹ **B**LANT DEM SOM hadde denne guddommelige kraften og ble hjulpet av den, var Abraham. Beviset er dette: Abraham ble født i Mesopotamia i en familie som var uvitende om Guds eneværen. Han sto opp imot sitt eget folk, styresmakten og til og med sin egen slekt. Han avviste alle deres guder, og alene og egenhendig sto han opp imot en mektig nasjon. En slik opposisjon og motstand var ikke enkel eller ubetydelig. Det er som om vi i dag skulle benekte Kristus blant kristne nasjoner som holder fast ved Bibelen, eller som om man – Gud forby! – skulle spotte Kristus ved pavens hoff, gå imot alle hans tilhengere og gjøre dette på den voldsomste måte.

² Disse menneskene trodde ikke på én Gud, men på mange guder, som de tilskrev mirakler, og som en følge av dette reiste de seg alle mot Abraham. Ingen støttet ham bortsett fra hans nevø Lot og en eller to andre personer uten betydning. Til sist ble opposisjonen fra hans fiender så sterk at han under stor urett ble tvunget til å forlate hjemlandet. I virkeligheten ble han landsforvist så han kunne bli tilintetgjort og det ikke ville finnes noen spor etter ham.

Abraham kom så til disse områdene, det vil si til Det hellige land.

Mitt poeng er at hans fiender trodde at denne landsforvisningen ville føre til hans ødeleggelse og undergang. Og hvis et menneske blir forvist fra sitt hjemland, fratatt alle sine rettigheter og undertrykt fra alle kanter, må det nødvendigvis – selv om det er en konge – gå til grunne. Men Abraham var urokkelig og utviste uvanlig standhaftighet, og Gud forandret hans eksil til vedvarende ære inntil han til sist fastslo at Gud er én, for på den tiden tilba de fleste mennesker avguder.

Denne landsforvisningen ble årsaken til fremgang for Abrahams etterkommere. Denne landsforvisningen førte til at de ble gitt Det hellige land. Denne landsforvisningen førte til at Abrahams lære ble utbredt. Denne landsforvisningen førte til at det fra Abrahams ætt fremsto en Jakob, og en Josef som ble hersker i Egypt. Denne landsforvisningen førte til at en Moses fremsto fra samme ætt. Denne landsforvisningen førte til at en skikkelse som Kristus fremsto fra denne slekten. Denne landsforvisningen førte til at en Hagar ble funnet, hvorfra Ismael ble unnfanget, og som Muhammed i sin tur nedstammet fra. Denne landsforvisningen førte til at Báb fremsto fra Abrahams ætt. Denne landsforvisningen førte til at Israels profeter fremsto fra Abrahams etterkommere – og slik vil det fortsette til evig tid. Denne landsforvisningen førte til at hele Europa og det meste av Asia samlet seg i skyggen av Israels Gud. Se hvilken kraft det var som gjorde en emigrant i stand til å stifte en slik familie, å grunnlegge en slik nasjon og å kunngjøre slike læresetninger. Kan noen påstå at alt var en

ren tilfeldighet? Vi må være rimelige: Var denne mannen en oppdrager eller ei?

- 5 Det påhviler oss å grunne en stund på at hvis Abrahams utvandring fra Ur til Aleppo i Syria ga slike resultater, hva vil da virkningen være av Bahá'u'lláhs forvisning fra Teheran til Bagdad og derfra videre til Konstantinopel, til Rumelia og til Det hellige land!
- 6 Se derfor hvilken dyktig lærer og oppdrager Abraham var!

5

MOSES

MOSES VAR LENGE en gjeter i villmarken. Tilsynelatende 1
var han en mann som var oppfostret i tyranniets favn, hadde fått rykte på seg for å være en morder, hadde tatt gjeterstaven fatt og ble sterkt hatet og fordømt av faraos embetsmenn og folk. Det var en slik mann som utfridde et stort folk fra fangenskapets lenker og overtalte dem til å forlate Egypt og slå seg ned i Det hellige land.

2 Dette folket hadde sunket til fornedrelsens dyp og ble løftet til herlighetens høyder. De var fanger og ble satt fri. De var de mest uvitende mennesker og ble de mest lærde. I kraft av det som han grunnla, hadde de slik fremgang at de ble utvalgt blant alle nasjoner, og deres berømmelse spredte seg til alle land i en slik grad at da innvånerne i nabolandene ønsket å rose noen, sa de: "Han må sikkert være en israelitt!" Moses fastla lover og forordninger som ga Israels folk nytt liv og førte til at de nådde datidens høyeste grad av sivilisasjon.

3 Deres fremgang var så stor at de greske filosofer kom for å søke kunnskap hos de lærde menn i Israel. Blant dem var Sokrates, som kom til Syria og fra Israels barn tilegnet seg

læren om Guds enhet og åndens udødelighet. Han vendte så tilbake til Hellas og spredte disse læresetningene, hvorpå folket der reiste seg i protest mot ham, beskyldte ham for ugudelighet, stilte ham for retten og dømte ham til døden ved gift.

4   Hvordan kunne en mann som stammet, som var blitt oppdratt i faraos hus, som var kjent blant folk som en morder, og som på grunn av frykt lenge hadde vært en rømling og en gjeter, grunnlegge en så mektig Sak i verden at jordens viseste filosofer ville være ute av stand til å frembringe en tusendel av dette? Det er åpenbart en usedvanlig bragd.

5   En mann som stammer, kan knapt holde en vanlig samtale gående og enda mindre oppnå det som han gjorde! Om han ikke ble hjulpet av en guddommelig kraft, ville han aldri ha vært i stand til å utføre en så kolossal oppgave. Dette er argumenter som ingen kan benekte. De materialistiske tenkere, de greske filosofer og Romas mektige menn som ble kjent i verden, var alle kyndige innenfor kun ett kunnskapsområde. Galenos og Hippokrates ble således berømt for sine ferdigheter innenfor medisin, Aristoteles for logikk og teoretisk tenkning og Platon for etikk og guddommelig filosofi. Hvordan kan en som bare var en gjeter, legge grunnlaget for alle disse kunnskapsgrenene? Det er ingen tvil om at han ble hjulpet av en usedvanlig kraft.

6   Legg merke til hvordan mennesker utsettes for prøvelser og vanskeligheter. Moses slo ned en egypter for å avverge et overgrep, ble kjent som en morder – særlig fordi offeret tilhørte den herskende nasjon – og ble tvunget til å flykte, og det var etter alt dette at han ble oppreist som profet. Se

hvordan han, til tross for sitt vanry, gjennom en usedvanlig kraft ble hjulpet til å grunnlegge slike store institusjoner og mektige foretagender.

6

KRISTUS

¹ **E**FTERPÅ KOM Kristus, og han sa: “Jeg er født av Den hellige ånd.” Om det i dag er enkelt for de kristne å anerkjenne sannheten i dette utsagnet, var det svært vanskelig på den tiden. Ifølge teksten i evangeliet sa fariseerne: “Er ikke dette Jesus, sønnen til Josef fra Nasaret som vi kjenner? Hvordan kan han da si: ‘Jeg er kommet ned fra himmelen?’”²

² Kort sagt, dette mennesket, som i alles øyne ble betraktet som ubetydelig, reiste seg likevel med slik kraft at han opphevet en femten hundre år gammel religionsordning, enda det minste avvik fra dens lover ville utsette lovbryteren for alvorlig fare og føre til hans død og tilintetgjørelse. Dessuten hadde isralittenes generelle moral og oppførsel på Kristi tid blitt fullstendig forvirret og fordervet, og Israel hadde forfalt til en tilstand av den ytterste fornedrelse, elendighet og trelldom. En gang var de underlagt kaldeerne og perserne, en annen gang var de under det assyriske rikes åk. En tid ble de grekernes undersåtter og vasaller, en annen ble de underkuet og ydmyket av romerne.

Ved hjelp av en usedvanlig kraft opphevet dette unge 3
menneske, Kristus, Moseloven og begynte å reformere
folkets moral. Han la på nytt grunnlaget for evig ære for
israelittene – ja, han begynte å få hele menneskehetens
velstand på fote igjen – og utbredte en lære som ikke var
ment for Israel alene, men som dannet grunnlaget for alle
menneskers lykke i samfunnet.

De første som reiste seg for å knuse ham, var isrealittene 4
– hans eget folk og hans egne slektninger. Og tilsynelatende
overvant de ham og fornødret ham til det ytterste inntil de
til slutt kronet ham med tornekronen og korsfestet ham.
Men denne mannen som i det ytre var nedsenket i den
dypeste lidelse, bekjentgjorde: “Denne sol vil stå opp, dette
lys vil skinne strålende, min nåde vil omslutte verden, og
alle mine fiender vil bli forbløffet.” Og nøyaktig som han
sa, slik ble det, for alle jordens konger var ute av stand til å
motstå ham. Nei, alle deres faner ble revet ned, mens denne
forurettedes fane ble hevet til de høyeste tinder.

Er dette i det hele tatt mulig etter reglene for men- 5
neskelig tankegang? Nei, ved Gud! Da er det klart og tydelig
at dette strålende vesen var en sann lærer og oppdrager for
menneskeheten, og at han ble hjulpet og støttet av en gud-
dommelig kraft.

MUHAMMED

¹ NÅR DET GJELDER Muhammed, så har menneskene i Europa og Amerika trodd på visse historier de har hørt om profeten, selv om de som kom med disse historiene – hvorav mange tilhørte det kristne presteskaps rekker – enten var uvitende eller ondsinnede. På samme måte var det mange uvitende muslimer som formidlet grunnløse historier om Muhammed, historier som etter deres mening forherliget ham. Således gjorde noen uopplyste muslimer hans polygami til gjenstand for sin største lovprisning og anså den for å være et tegn på hans usedvanlige krefter, siden disse uvitende sjeler anså flerkoneri for å være noe mirakuløst. Beretningene gitt av europeiske historikere baserer seg for det meste på utsagn fra slike uvitende mennesker.

² En gang var det for eksempel en tåpelig person som fortalte en kristen prest at beviset på sann storhet ligger i enestående mot og blodsutgytelse, og at på én enkelt dag hadde en av Muhammeds tilhengere halshugget hundre menn på slagmarken! Dette fikk presten til å anta at beviset på Muhammeds religion besto i å drepe, noe som kun er meningsløs fantasi. Tvert imot var Muhammeds militære

ekspedisjoner alltid defensive. Det klare bevis på dette er at i tretten år utholdt både han og hans følgesvenner de mest intense forfølgelser i Mekka og var til stadighet mål for hatets piler. Noen av hans følgesvenner ble drept og deres eiendeler plyndret. Andre forlot fedrelandet og flyktet til fremmede land. Muhammed selv ble utsatt for den alvorligste forfølgelse og ble, da fiendene hans bestemte seg for å drepe ham, nødt til å flykte fra Mekka midt på natten og utvandre til Medina. Selv da ga ikke hans fiender seg, men forfulgte muslimene helt til Medina og til Abessinia.

Disse arabiske stammene var ytterst barbariske og rovgriske, og sammenlignet med dem var de ville og voldsomme innfødte i Amerika den tids Platoner, for de begravde ikke sine barn levende slik disse araberne gjorde med sine døtre, idet de påsto at det var en ærbar handling og var stolte av det. Således pleide mange menn å true sine koner og si: "Hvis du føder en datter, dreper jeg deg." Til og med i dag frykter araberne for å få døtre.

For øvrig kunne én mann ta tusen koner, og de fleste ektemenn hadde mer enn ti koner i husstanden. Når disse stammene kriget mot hverandre, tok seierherrene de beseiredes kvinner og barn til fange, anså dem som slaver og drev med kjøp og salg av dem.

Dersom en mann døde og etterlot seg ti koner, pleide deres sønner å skynde seg til hverandres mødre, og så snart en av dem hadde kastet sin kappe over hodet på en av sine stemødre og gjort krav på henne som sin lovlige eiendom, ville den uheldige kvinnen bli stesønnens fange og slave, og han kunne gjøre som han ville med henne. Han kunne drepe henne eller stenge henne inne i en hule eller

slå, forbanne og plage henne dag etter dag til hun til sist omkom. Gjennom alt dette var han, ifølge arabernes lover og skikker, fri til å gjøre som han ville. Uviljen og sjalusien, hatet og fiendskapen som må ha eksistert mellom konene til en mann og deres respektive barn, er helt innlysende og trenger ingen nærmere omtale. Tenk da over hvordan livet og tilstanden for disse stakkars kvinner må ha vært!

6 Dessuten livnærte disse arabiske stammene seg ved gjensidig plyndring og rov, slik at de til enhver tid var opp-tatt med strid og krigføring. De drepte hverandre, plyndret hverandres eiendom, bemektiget seg kvinnene og barna og solgte dem til fremmede. Hvor ofte ville ikke sønnene og døtrene av en prins tilbringe dagen i luksus og velbehag og om kvelden være fornedret til den ytterste nedverdiggelse, ynkelighet og trelldom. I går var de prinser, i dag er de fanger. I går var de høyt respekterte kvinner, i dag er de slaver.

7 Det var blant slike stammer Muhammed ble sendt ut. I tretten år led han enhver tenkelig prøvelse ved deres hender, helt til han til sist flyktet fra byen og emigrerte til Medina. Men likevel, langt fra å gi seg, slo disse folk seg sammen, samlet en hær og angrep i den hensikt å utslette enhver mann og kvinne og ethvert barn blant hans tilhengere. Det var under slike omstendigheter og mot slike mennesker Muhammed ble tvunget til å gripe til våpen. Dette er den enkle sannhet – vi drives ikke av fanatiske holdninger, ei heller søker vi blindt å forsvare, men vi undersøker sakene og formidler dem med rimelighet. Dere bør likeledes tenke over følgende med rimelighet: Hvis Kristus selv var blitt plassert i lignende omstendigheter og blant slike lovløse og

barbariske stammer, hvis han og hans disipler i tretten år tålmodig hadde utholdt enhver form for ondskap fra dem, hvis de ved denne undertrykkelsen ble tvunget til å forlate sitt hjemland og dra ut i ødemarken, og hvis disse lovløse stammene fremdeles fortsatte å forfølge dem i den hensikt å drepe mennene, plyndre deres eiendeler og bemektige seg deres kvinner og barn – hvordan ville Kristus ha forholdt seg til dem? Hvis denne undertrykkelsen hadde vært rettet bare mot ham, ville han ha tilgitt dem, og en slik handling ville vært svært akseptabel og prisverdig. Men hvis han hadde sett at ondsinnede og blodtørstige mordere hadde til hensikt å drepe, plyndre og plage en rekke forsvarsløse sjeler og ta kvinnene og barna til fange, er det sikkert og visst at han ville ha forsvart de undertrykte og stanset undertrykkerne.

Hvilke innvendinger kan så rettes mot Muhammed? Er det at han sammen med sine tilhengere og deres kvinner og barn ikke lot seg være prisgitt disse lovløse stammene? Dessuten var det å befri disse stammene fra deres blodtørstighet den største gave, og å stoppe og hindre dem var en ren nådegave. Det er som en mann som holder en kopp med gift i hånden og er i ferd med å drikke av den. En hengiven venn ville så visst knuse koppen og forhindre at noen drakk av den. Hvis Kristus hadde vært i en lignende situasjon, ville han uten tvil ved hjelp av en altbeseirende kraft ha utfriidd disse menn, kvinner og barn fra klørne hos slike rovgriske ulver. 8

Muhammed sloss aldri mot de kristne. Tvert imot behandlet han dem med omtanke og ga dem full frihet. I Najran bodde det en gruppe kristne, og de var under hans 9

omsorg og beskyttelse. Muhammed sa: "Om noen skulle krenke deres rettigheter, vil jeg være hans fiende og vil anklage ham overfor Gud." I forordningene som han kunn- gjorde, sies det klart at jødene og de kristnes liv, eiendeler og ære er under Guds beskyttelse, at en muslimsk ektemann ikke kan hindre sin kristne kone i å gå i kirken og heller ikke tvinge henne til å gå med slør, at om hun døde, måtte han overlate hennes levninger til en prests omsorg, og at om de kristne ønsket å bygge en kirke, måtte muslimene støtte dem. Enn videre var de kristne fritatt for å slåss når det var krig mellom islam og dens fiender, bortsett fra hvis de selv ønsket å delta og støtte muslimene i kamp, i lys av beskyttelsen de nøt godt av. Som kompensasjon for dette fritaket skulle de hvert år betale en liten sum. Kort sagt er det sju lange forordninger som omhandler disse tema- ene, og kopier av noen av disse finnes fortsatt i Jerusalem.³ Dette er den rene sannhet og ikke bare min egen påstand. Den annen kalifs forordning⁴ er fremdeles i forvaring hos Jerusalems ortodokse patriark, og dette er hevet over enhver tvil. Til tross for dette oppsto det etter en tid bitterhet og misunnelse blant muslimene og de kristne etter hvert som overtredelser fant sted fra begge sider.

¹⁰ Uansett hva muslimer, kristne eller andre måtte si utover denne sannhet, så er det rent oppspinn og skyldes fanatisme, uvitenhet eller sterk fiendtlighet. For eksempel påstår muslimene at månen ble kløvet av Muhammed og falt ned på Mekkas fjell. De forestiller seg at månen er et lite legeme som Muhammed delte i to, og at han deretter kastet én del på ett fjell og den andre delen på et annet! Disse beretningene er foranlediget av ren fanatisme. På samme

måte er utsagnene som det kristne presteskap kommer med og anklagene som de fremsetter, alltid overdrevne og ofte grunnløse.

Kort fortalt fremsto Muhammed i Hijaz-ørkenen på 11 Den arabiske halvøy, som var en øde villmark uten trær. Den er full av sand og ekstremt ødslig, og noen steder, som i Mekka og Medina, er den umåtelig varm. Dens innbyggere var nomader, hadde ørkenboeres moral og manerer og var fullstendig blottet for kunnskap og lærdom. Til og med Muhammed selv var analfabet, og Koranen ble først skrevet på skulderbladene fra sauer eller på palmeblader. Forstå da ut fra dette hvilke tilstander som rådet blant det folk som Muhammed ble sendt til!

Hans første bebreidelse mot dem var denne: “Hvorfor 12 forkaster dere Toraen og Evangeliet, og hvorfor nekter dere å tro på Kristus og Moses?” Dette utsagnet ble svært vanskelig for dem, for de spurte: “Så hva skal sies om våre fedre og forfedre som ikke trodde på Toraen og Evangeliet?” Han svarte: “De var på avveier, og det påligger dere å gi avkall på dem som ikke tror på Toraen og Evangeliet, om de så skulle være deres egne forfedre.”

Det var i et slikt land og blant slike barbariske stammer 13 en analfabet frembrakte en bok hvor Guds egenskaper og fullkommenheter, hans budbringeres stade som profeter, hans religions forskrifter og visse kunnskapsområder og spørsmål om menneskelig lærdom er blitt forklart på en høyst fullkommen og velformet måte.

Som dere vet, hevdet for eksempel alle matematikere i 14 verden enstemmig, før den senere tids berømte astronoms⁵ observasjoner, det vil si fra de første århundrer helt til den

kristne tidsregnings femtende århundre, at jorden var i sentrum og solen beveget seg. Denne moderne astronomen var kilden til den nye teorien som hevdet at jorden beveget seg og solen var stabil. Frem til hans tid holdt alle matematikere og filosofer seg til det ptolemeiske system, og den som ytret et ord mot dette, ble ansett for å være uvitende. Det er sant at Pytagoras, og Platon i den siste delen av livet, tenkte at solens årlige bevegelse rundt Dyrekretsen ikke kom fra solen selv, men fra jordens bevegelse rundt den, men denne teorien ble helt glemt, og den ptolemeiske teorien ble allment akseptert av alle matematikere. Men i Koranen ble det åpenbart en rekke vers som motsa det ptolemeiske system. Et av dem, “Og solen, den vandrer til sitt hvilested”,⁶ antyder at solen er stabil og beveger seg om en akse. I et annet vers: “Enhver av dem svever i sin sfære”,⁷ spesifiseres likeledes bevegelsene for solen, månen, jorden og de andre himmellegemene. Da Koranen ble utbredt, var alle matematikere fulle av hån og tilskrev dette synet uvitenhet. Selv de muslimske geistlige som så at disse versene motsa det ptolemeiske system, ble tvunget til å tolke dem i overført betydning, for dette systemet var akseptert som et ubestridelig faktum, og likevel ble det klart motsagt i Koranen.

¹⁵ Det var ikke før i det femtende århundre i den kristne tidsregning, nesten ni hundre år etter Muhammed, at det ble gjort nye observasjoner av en kjent matematiker,⁸ at teleskopet ble oppfunnet, at viktige oppdagelser ble gjort, at jordens omdreining og solens faste posisjon ble bevist, og at den sistes bevegelse rundt en akse likeledes ble oppdaget. Det ble da klart at Koranens eksplisitte tekst var i full overensstemmelse med virkeligheten, og at det ptolemeiske

system var ren innbilning.

Kort sagt ble mange av Østens folkeslag i tretten år- 16
hundrer opplært i skyggen av den muhammedanske tro. I
middelalderen, mens Europa hadde sunket ned i barbariets
største dyp, overgikk araberne alle andre nasjoner innen
vitenskap, håndverk, matematikk, sivilisasjon, styresett og
andre kunstformer. Oppdrageren og den primære drivkraft
for stammene på Den arabiske halvøy og den som beredte
grunnen for å utvikle menneskelige fullkommenheter hos
disse stridende klaner, var en analfabet, Muhammed. Var
dette strålende menneske en universell lærer og oppdrager
eller ei? La oss være rimelige.

8

BÁB

¹ NÅR DET GJELDER BÁB⁹ – måtte min sjel bli et offer for ham! – var det i ung alder, det vil si i det tjudefemte år av sitt velsignede liv, at han sto frem for å forkynne sin Sak. Blant sjaene er det allment anerkjent at han aldri gikk på noen skole eller tilegnet seg kunnskap fra noen lærer. Dette bekrefter alle og enhver som bor i Shiraz. Til tross for dette viste han seg plutselig for folket inngitt fullkommen kunnskap, og selv om han bare var en kjøpmann, forbløffet han alle de geistlige i Persia. Alene gav han seg i kast med en oppgave som man knapt kan tenke seg, for perserne er verdenskjente for sin religiøse fanatisme. Dette navnkundige vesen reiste seg med slik kraft at det rystet grunnvollene for de religiøse lovene, skikkene, adferden, moralen og vanene i Persia og grunnla en ny lov, tro og religion. Selv om de fremstående statsmenn og størstedelen av folket og de religiøse lederne alle som én reiste seg for å ødelegge og tilintetgjøre ham, motsto han dem egenhendig og satte hele Persia i bevegelse. Hvor tallrike var ikke de geistlige, ledere og innvånere i landet som med den største fryd og glede ofret livet på hans sti og skyndte seg til martyrdødens marker!

Styresmaktene, nasjonen, presteskapet og fremstående 2
ledere forsøkte å slukke hans lys, men til ingen nytte. Til
sist steg hans måne opp, hans stjerne skinte, hans grunnvoll
ble sikret, og hans horisont ble overstrømmet av lys. Han
lærte opp et stort antall mennesker ved guddommelig opp-
dragelse og hadde en vidunderlig påvirkning på persernes
tanker, skikker, moral og adferd. Han forkynte gledesbud-
skapet om åpenbaringen av Bahás sol for alle sine tilhengere
og gjorde dem rede til tro og visshet.

At en ung kjøpmann ga opphav til slike vidunderlige 3
tegn og mektige foretagender, øvet innflytelse på folkets
tanker og sinn, la grunnvollen for fremskritt og etablerte
forutsetningene for seier og fremgang – dette utgjør det
største bevis på at han var en universell lærer og oppdrager
– et faktum som ingen rimelig person noensinne ville nøle
med å bekrefte.

BAHÁ'U'LLÁH

¹ **B**AHÁ'U'LLÁH¹⁰ FREMSTO PÅ en tid da Persia var kastet ut i den største uvitenhet og fortært av den blindeste fanatisme. Du har utvilsomt inngående lest beretningene som europeisk historie gir om persernes moral, oppførsel og tankegang i løpet av de siste århundrer, og disse trenger ikke å gjentas. La det være nok å si at Persia hadde sunket til slike bunnløse dyp at reisende fra utlandet alle sørget over at et land som i tidligere tider befant seg på storhetens og sivilisasjonens høyder, da hadde falt til slik tarvelighet, ødeleggelse og undergang, og at dets folk hadde forfalt til den ytterste elendighet.

² Det var på en slik tid Bahá'u'lláh fremsto. Hans far var en minister ved hoffet, ikke en geistlig, og det er velkjent i hele Persia at han aldri gikk på skole eller hadde omgang med de lærde og geistlige. Han tilbrakte den første delen av livet i den største komfort og glede, og hans kamerater og omgangsvenner var persere av høy rang snarere enn lærde menn.

³ Så snart Báb åpenbarte sin Sak, erklærte Bahá'u'lláh: "Denne store person er de rettferdiges Herre, og det er

pålagt alle å være lojale mot ham.” Han reiste seg for å fremme Bábs Sak og anførte avgjørende bevis og overbevisende argumenter for hans sannhet. Selv om nasjonens geistlige hadde tvunget de persiske myndigheter til å yte den sterkeste motstand, selv om de alle hadde utstedt bestemmelser som beordret massakre, plyndring, forfølgelse og tilintetgjørelse av Bábs tilhengere, og selv om mennesker over hele landet hadde gått inn for å drepe, brenne og plyndre dem, og til og med trakassere deres kvinner og barn – til tross for alt dette var Bahá’u’lláh med den største standhaftighet og sinnsro opptatt med å opphøye Bábs ord. Ikke et øyeblikk forsøkte han å skjule seg, men omgikkes åpent og synlig sine fiender, beskjefteget seg med å føre bevis og argumenter og ble kjent for å opphøye Guds Ord. Om og om igjen led han under sterk motgang, og hans liv var til enhver tid i fare.

Han ble lagt i lenker og kastet i et underjordisk fange- 4
hull. Hans omfattende eiendomsarv ble fullstendig plyndret, han ble landsforvist fire ganger fra land til land og havnet til sist i Det største fengsel.¹¹

Til tross for alt dette lot han uopphørlig Guds appell 5
lyde, og hans Saks anseelse ble allment kjent. Den kunnskap, viten og fullkommenhet som han la for dagen, var slik at alle i Persia ble forundret. Alle de lærde – venner som fiender – som befant seg i hans nærvær i Teheran, Bagdad, Konstantinopel, Adrianopel og Akka, fikk et fullstendig og overbevisende svar på hvert av sine spørsmål. Alle erkjente uten videre at i enhver fullkommenhet var han uforlignelig og unik i hele verden.

- 6 Det hendte ofte i Bagdad at muslimske, jødiske og kristne geistlige og lærde menn fra Europa var samlet i hans velsignede nærvær. De stilte alle forskjellige spørsmål, og til tross for sine ulike trossystemer mottok hver av dem et så utfyllende og overbevisende svar at vedkommende var helt tilfreds. Til og med de persiske geistlige som bodde i Karbala og Najaf¹² valgte en lærd mann ved navn Mullá Ḥasan ‘Amú og sendte ham som sin representant. Han kom inn i hans velsignede nærvær og stilte en rekke spørsmål på deres vegne, som Bahá’u’lláh besvarte. Så sa han: “De geistlige anerkjenner fullt ut omfanget av din kunnskap og dine oppnåelser, og det er erkjent av alle at du ikke har noen jevnbyrdig eller likemann uansett kunnskapsområde. Det er videre klart at du aldri har studert eller tilegnet deg denne kunnskapen. Men de geistlige sier at de ikke er tilfreds med dette og ikke kan erkjenne sannheten i din påstand alene på grunnlag av din kunnskap og dine prestasjoner. De ber deg derfor om å frembringe et mirakel for å tilfredsstille og overbevise deres hjerter.”
- 7 Bahá’u’lláh svarte: “Skjønt de ikke har noen rett til å be om dette, siden det er opp til Gud å prøve sine skapninger og ikke opp til dem å prøve Gud, er deres forespørsel allikevel godtatt og tillatt. Men Guds Sak er ikke en teaterscene der en ny forestilling kan vises hver time og et nytt krav kan legges frem hver dag. For ellers ville Guds Sak bli et leketøy for barn.
- 8 La derfor de geistlige samles og enstemmig velge et mirakel, og la dem skriftlig bekrefte at når dette er gjennomført, vil de ikke lenger tvile, men vil alle anerkjenne denne Saks sannhet og bekjenne den. La dem forsegle dokumentet og

bringe det til meg. De må fastsette dette som kriteriet for sannhet: Dersom det blir gjennomført, skal de ikke lenger tvile; og hvis ikke, vil vi være funnet skyldig i bedrageri.”

Den lærde mannen reiste seg og svarte: “Det er ikke noe mer å si.” Han kysset Bahá’u’lláhs kne, selv om han ikke var en troende, og dro av sted. Så samlet han de geistlige og overbrakte Bahá’u’lláhs budskap. De rådslo sammen og sa: “Denne mannen er en magiker. Kan hende vil han utføre en eller annen trolldomskunst, og da har vi ingen utvei”, og dermed våget de ikke å svare.

Mullá Hasan ‘Amú fortalte imidlertid om denne hendelsen i mange forsamlinger. Han forlot Karbala og reiste til Kermanshah og Teheran, hvor han ga alle en detaljert beretning om denne episoden og snakket om de geistliges frykt og passivitet.

Vårt poeng er at alle Bahá’u’lláhs motstandere i Østen erkjente hans storhet, fortrinnslighet, kunnskap og lærdom, og at de til tross for sitt fiendskap omtalte ham som “den navnkundige Bahá’u’lláh”.

Kort sagt viste denne største lyskilden seg plutselig på Persias horisont, og alle mennesker i landet, enten de var ministre, geistlige eller befolkningen i alminnelighet, reiste seg mot ham med den største fiendtlighet og påsto at han hadde til hensikt å tilintetgjøre og utslette deres religion, lover, rike og nasjon, slik det var blitt sagt om Kristus. Likevel motsto Bahá’u’lláh alene og egenhendig alle uten den minste vakling.

Til sist sa de: “Så lenge denne mannen er i Persia, vil det ikke være noen fred eller ro. Han bør landsforvises, slik at Persia igjen kan finne hvile.” De utsatte derfor Bahá’u’lláh

for alvorlige gjenvordigheter slik at han skulle bli tvunget til å be om tillatelse til å forlate Persia, og de forestilte seg at Sakens lampe derved ville bli slukket. Men denne forfølgelsen hadde motsatt virkning: Saken vokste seg sterkere, og dens flamme økte i styrke. Til da hadde den bare spredt seg i Persia, og dette gjorde at den ble spredt til andre regioner. Senere sa de: "Irak er for nær Persia. Vi må forvise ham til fjerne land." Slik fortsatte de persiske myndighetene til Bahá'u'lláh ble forvist fra Irak til Konstantinopel. Men igjen så de at han slett ikke vaklet. De sa: "Konstantinopel er et møtepunkt for ulike folk og nasjoner, og det er mange persere der." Derfor tok de nye grep og fikk ham forvist til Adrianopel. Men denne flammen ble stadig mer intens, og Saken vokste seg enda større. Til slutt sa perserne: "Ingen av disse stedene var et sted for ydmykelse. Han må bli sendt til et sted der han vil bli vanæret og utsatt for prøvelser og forfølgelser, og der hans familie og tilhengere vil gjennomgå de største lidelser." Dermed valgte de fengselsbyen Akka, som var reservert for opprørere, mordere, tyver og landeveisrøvere, og på denne måten tvang de ham til å omgås slike mennesker. Men Guds kraft ble åpenbart, for dette fengsel ble årsak til at hans tro ble fremmet og hans Ord forherliget. Bahá'u'lláhs storhet viste seg ved at det fra et slikt fengsel og under slike ydmykende omstendigheter lyktes ham fullstendig å forvandle Persias tilstand, å beseire sine fiender og å bevise sin Saks uimotståelige kraft for alle. Hans hellige lære spredte seg til alle regioner, og hans Sak ble fast grunnlagt.

- ¹⁴ I alle provinser i Persia reiste hans fiender seg med det største hat, de pågrep og drepte, slo og brente, ødela tusen

husstander og tydde til ethvert voldelig middel for å utrydde hans Sak. Til tross for alt dette fremmet han sin Sak og bekjentgjorde sin lære fra dette fengsel med mordere, tyver og landevisrøvere og vekket mange av sine mest ondskapsfulle fiender og gjorde dem til sterke troende. Innflytelsen av hans handlinger var slik at de persiske myndigheter selv våknet av sin søvn og angret på det som var blitt forårsaket av de ondsinnede geistlige.

Da Bahá'u'lláh kom til dette fengsel i Det hellige land, 15 ble innsiktsfulle sjeler klar over det faktum at profetiene som Gud hadde uttalt ved sine profeters tunge to eller tre tusen år tidligere, var blitt virkelighet, og at hans løfter var blitt oppfylt, for han hadde åpenbart for visse profeter og forkynt for Det hellige land at hærskares Herre ville bli åpenbart der. Alle disse løftene ble oppfylt, og hvis det ikke hadde vært for hans fienders motstand og hans landsforvisning og eksil, er det vanskelig å forestille seg hvordan Bahá'u'lláh kunne ha forlatt Persia og reist sitt telt i dette hellige land. Hans fiender hadde til hensikt at dette fangenskap fullstendig skulle ødelegge og tilintetgjøre hans Sak, men fengslingen ble i stedet den største bekreftelse og midlet til å fremme den. Guds appell nådde Østen og Vesten, og strålene fra sannhetens sol opplyste alle land. Lovet være Gud! Selv om han var en fange, ble hans telt reist på Karmelberget, og han beveget seg med majestetisk storhet. Og enhver som trådte inn i hans nærvær, enten det var venn eller fiende, utbrøt: "Dette er ikke en fange, men en konge!"

Umiddelbart etter at han kom til fengselet, stilet han et 16 brev til Napoleon, som han sendte via den franske ambassa-

døren. Innholdet i dette brevet var: “Spør hvilken forbrytelse vi har begått for å bli innesperret i dette fengsel.”¹³ Napoleon ga ikke noe svar. Så ble et nytt brev sendt, som er tatt med i *Súriy-i-Haykal*, og som i hovedsak sier: “O Napoleon! Siden du har unnlatt å ta hensyn til min henvendelse og svare på den, skal du miste ditt herredømme og bli tilintetgjort.”¹⁴ Dette brevet ble sendt til Napoleon per post via César Catafago¹⁵ og med hans medforvistes fulle kjennskap. Teksten i denne henvendelsen nådde raskt hele Persia, for *Kitáb-i-Haykal* ble på den tiden sendt til alle deler av landet, og denne henvendelsen var inkludert der. Dette fant sted i 1869, og siden *Súriy-i-Haykal* var blitt spredt i hele Persia og India, hadde alle de troende den i sitt eie og ventet på resultatet av denne henvendelsen. Ikke lenge etter, i 1870, ble krigsilden tent mellom Tyskland og Frankrike, og selv om ingen på den tiden forventet at Tyskland skulle seire, led Napoleon et dundrende nederlag. Han overga seg til sine fiender og så sin heder forvandlet til den dypeste fornedrelse.

- ¹⁷ På samme måte ble tavler sendt til andre konger, blant dem et brev til hans majestet sjah *Náşiri'd-Dín*. I dette brevet sa Bahá'u'lláh: “Tilkall meg til ditt nærvær, samle alle de geistlige, og be om bevis og vitnesbyrd, slik at sannhet kan skilles fra villfarelse.”¹⁶ Hans majestet sendte Bahá'u'lláhs brev til de geistlige og ga dem denne oppgaven, men de våget ikke å utføre den. Han ba da sju av de mest kjente geistlige om å svare på dette brevet. Etter en tid returnerte de brevet og sa: “Denne mannen er en motstander av troen og en fiende av kongen.” Hans majestet sjahen av Persia ble svært opprørt og sa: “Dette gjelder bevis og vitnesbyrd,

sannhet og feil. Hva har det å gjøre med fiendskap overfor myndighetene? Hvor sørgelig det er at vi har vist slik respekt overfor disse geistlige, og likevel kan de ikke engang svare på denne henvendelsen.”

Kort sagt har alt som ble skrevet i brevene til kongene, 18 skjedd. En trenger bare å sammenligne innholdet med hendelsene som har funnet sted siden år 1870 for å se at hver eneste forutsigelse er oppfylt, bortsett fra noen få som vil bli åpenbart i fremtiden.

Fremmede folk og ikke-troende tilla også Bahá'u'lláh 19 underverker. Noen trodde han var en helgen, og noen skrev til og med beretninger om dette, som Siyyid Dávúdí, en geistlig sunni fra Bagdad, som skrev en kort avhandling der han i en bestemt sammenheng fortalte om visse ekstraordinære bragder gjort av Bahá'u'lláh. Den dag i dag er det mennesker i Østen som ikke tror på Bahá'u'lláh som en gudsmanifestasjon, men betrakter ham som en helgen og tilskriver ham mirakler.

For å oppsummere, så unnlot ikke en eneste sjel, hver- 20 ken venn eller fiende, som oppnådde Bahá'u'lláhs nærvær, å anerkjenne hans storhet og bekrefte den. Selv om personen kanskje ikke ble en troende, ville vedkommende uten unntak bevitne hans storhet. Så snart noen trådte frem for ham, pleide møtet å gjøre et slikt inntrykk at det i de fleste tilfeller hindret vedkommende i å få frem et ord. Hvor ofte ville ikke en bitter fiende i sitt hjerte være fast bestemt på å si det ene eller det andre eller argumentere slik eller og sånn når han kom i hans nærvær, bare for å erfare at han var forundret, forvirret og hensatt i en tilstand av total taushet!

- 21 Bahá'u'lláh studerte aldri arabisk, hadde aldri noen lærer eller veileder og gikk aldri på skole. Hans veltalenhet og evne til å uttrykke seg på muntlig arabisk så vel som i sine arabiske tavler forbauset likevel de mest taleføre og begavede blant de arabiske lærde, og alle erkjente at i dette var hans prestasjoner uten sidestykke eller like.
- 22 Hvis vi nøye undersøker teksten i Toraen, ser vi at ingen av gudsmanifestasjonene noensinne sa til dem som fornektet dem: "Uansett hvilket mirakel dere ønsker, er jeg klar til å utrette det, og jeg vil underkaste meg en hvilken som helst prøve dere foreslår." Likevel uttrykte Bahá'u'lláh klart i brevet til sjahen: "Samle de geistlige og innkall meg til ditt nærvær, slik at beviset og vitnesbyrdet vil kunne bli fastslått."
- 23 I femti år motsto Bahá'u'lláh sine fiender som en klippe: Alle forsøkte de å utslette ham; alle angrep de ham; tusen ganger sammensverget de seg for å korsfeste og tilintetgjøre ham, og i disse femti årene var han hele tiden i den største fare.
- 24 Når det gjelder Persia, som til denne dag fortsatt befinner seg i en slik elendig og forfallen tilstand, vil ethvert klokt menneske, enten det er innenfor eller utenfor landets grenser, som kjenner landets virkelige forhold, erkjenne at dets fremgang, velferd og sivilisasjon helt og fullt avhenger av at dette strålende vesens lære og prinsipper blir utbredt og formidlet.
- 25 I sin velsignede levetid opplærte Kristus i virkeligheten kun elleve sjeler. Den største av disse, Peter, fornektet ham likevel tre ganger da han ble prøvet. Se nå hvordan Kristi Sak til tross for dette i ettertid har gjennomsyret

hele verden! På denne dag har Bahá'u'lláh opplært tusener av sjeler som, truet av sverdet, har latt ropet "O du den herligste av de herlige"¹⁷ lyde til den høyeste himmel, og hvis ansikter har skint like strålende som gull i prøvelsenes smelting. Trekk da slutninger fra dette om hva som vil skje i fremtiden!

Vi må være rettferdige og anerkjenne hvilken lærer og oppdrager dette opplyste vesen var for menneskeheten, og hvilke enestående tegn han åpenbarte, og hvilken kraft og makt som gjennom ham er blitt virkeliggjort i tilværelsens verden. ²⁶

10

LOGISKE BEVIS OG TRADISJONELLE ARGUMENTER FRA DE HELLIGE SKRIFTER

¹ LA OSS VED BORDET I DAG snakke litt om bevis. Hadde dere kommet til dette velsignede stedet på den tiden da dette mest strålende lys manifesterte seg,¹⁸ trådt inn i hans nærværs forgård og skuet hans lysende åsyn, ville dere ha erkjent at hans ytring og hans skjønnhet ikke trengte ytterligere bevis. Hvor utallige er ikke de sjeler som, idet de kom i hans nærvær, umiddelbart ble sterke troende uten behov for ytterligere bevis! Selv de som var fylt av det dypeste hat og den største fornektelse, pleide å bevitne Bahá'u'lláhs storhet når de møtte ham, og si: "Dette er virkelig en høyt ansett mann, men hvor beklagelig det er at han fremsetter en slik påstand! For alt annet han måtte si, ville vært akseptabelt."

² Siden denne sannhetens sol nå er gått ned, har alle behov for bevis, og vi har vært opptatt med å fremskaffe logiske bevis. La oss nevne et annet, og dette ubestridelige bevis bør i seg selv være tilstrekkelig for enhver rettferdig sjel: Det er at dette lysende vesen fremmet sin Sak fra Det største

fengsel, hvorfra hans lys skinte, hans berømmelse omsluttet kloden, og ord om hans herlighet nådde både Østen og Vesten. Til denne dag har noe slikt aldri funnet sted, om dette ble undersøkt med rettferdighet. Men det finnes visse sjeler som, selv om de skulle høre all verdens bevis, ikke ville dømme rettferdig! Styresmakter og folkegrupper med all sin makt klarte ikke å motstå ham, mens han alene og egenhendig, forurettet og fengslet, gjennomførte hva han enn hadde satt seg fore.

Jeg vil ikke nevne Bahá'u'lláhs mirakler, for tilhøreren ³ kan si at disse bare er beretninger som kanskje er sanne og kanskje ikke. Dette er også tilfelle med evangeliene, der beretninger om Kristi mirakler kommer til oss fra apostlene og ikke fra andre som har sett dem, og de benektes av jødene. Skulle jeg likevel nevne Bahá'u'lláhs overnaturlige gjerninger, er de utallige og entydig anerkjent i Østen, til og med av en del ikke-troende. Men disse beretningene kan ikke være et avgjørende bevis og vitnesbyrd for alle siden den som hører dem, kan si at de ikke er basert på fakta fordi tilhengerne av andre trosretninger også forteller om mirakler fra sine ledere. For eksempel beretter hinduene om visse mirakler som Brahma har utført. Hvordan kan vi vite at de er usanne og disse er sanne? Hvis disse er overleverte beretninger, så er også de andre det. Hvis disse er bekreftet av mange, så er det samme også tilfelle for dem. Således utgjør ikke slike beretninger et tilstrekkelig bevis. Et mirakel kan selvsagt være et bevis for et øyenvitne, men selv da kan han ikke være sikker på om det han så var et ekte mirakel eller bare lurei. Faktisk er ualmannelige bragder også tillagt visse magikere.

- 4 Kort sagt mener vi at mange utrolige ting kom fra Bahá'u'lláh, men vi forteller ikke om dem. Ikke nok med at de ikke er et bevis og vitnesbyrd for hele menneskeheten, men de er ikke engang et avgjørende bevis for dem som var vitne til dem, og som kanskje tilskriver dem magi.
- 5 Enn videre har de fleste mirakler som tilskrives profetene, en indre betydning. For eksempel står det i evangeliet at ved Kristi martyrdød ble det formørkelse, jorden skalv, tempelets slør ble revet i to, og de døde sto opp fra graven. Hvis dette hadde skjedd på det ytre plan, ville det vært en enorm hendelse. En slik hendelse ville utvilsomt blitt nedskrevet i datidens krøniker og ville fylt menneskenes hjerter med forferdelse. I hvert fall ville soldatene ha fjernet Kristus fra korset eller flyktet. Men ettersom disse hendelsene ikke er nedskrevet i noen historie, er det klart at de ikke skal forstås bokstavelig, men i tråd med sin indre betydning. Vår hensikt er ikke å benekte, men bare å si at disse beretningene ikke utgjør et avgjørende bevis, og at de har en indre betydning – ikke noe mer.
- 6 Følgelig vil vi ved bordet her i dag vise til forklaringer av tradisjonelle argumenter hentet fra de hellige skrifter, for alt vi har snakket om så langt, har vært logiske argumenter.
- 7 Siden dette er stedet for å søke sannhet og å søke kunnskap om det virkelige – det stede hvor den tørste lengter etter livets vann og den strevende fisk når havet, hvor den sykelige sjel søker den sanne lege og får guddommelig helbredelse, hvor den villfarne karavane finner sannhetens vei og det drivende skip når frem til frelsens bredd – må søkeren derfor ha visse egenskaper. For det første må han være redelig og løsrevet fra alt uten Gud. Hans hjerte

må være helt og fullt rettet mot den høyeste horisont og befridd fra de fåfengte og egoistiske begjærs slør, for disse er hindringer på veien. Enn videre må han utholde enhver prøvelse, være legemliggjørelsen av den største renhet og hellighet og gi avkall på kjærlighet eller hat til alle folkeslag i verden, slik at hans kjærlighet til én ting ikke hindrer ham fra å undersøke en annen, eller hans hat mot noe hindrer ham fra å skjelne sannheten. Dette er søkingens stade, og søkeren må ha disse kvalitetene og egenskapene – det vil si at før han når dette stade, vil det være umulig for ham å tilegne seg kunnskapen om sannhetens sol.¹⁹

La oss vende tilbake til vårt tema. Alle folkeslag i verden venter på to manifestasjoner som må leve på samme tid. Det er dette alle er blitt lovet. I Toraen er jødene lovet Herren, hærskares Gud, og Messias. I evangeliene er Kristi og Elias gjenkomst blitt lovet. I Muhammeds religion er det løftet om Mahdi og Messias. Det samme gjelder for tilhengerne av Zarathustra og andre, men å utdype dette emne til det kjedsommelige ville forlenge vår diskusjon. Vår mening er at alle er blitt lovet tilsynekomsten av to manifestasjoner etter hverandre. Det finnes profetier om at jorden gjennom disse tvillingmanifestasjoner vil bli en annen jord, at hele eksistensen vil bli fornyet, at den betingede verden vil bli ikledd nytt liv, at rettferd og rettskaffenhet vil omslutte kloden, at hat og fiendskap vil forsvinne, at det som er årsaken til splittelse blant folkeslag, raser og nasjoner, vil bli tilintetgjort, og at det som sikrer enhet, harmoni og enighet, vil bli befordret. De aktløse vil våkne fra sin søvn, de blinde vil se, de døve vil høre, de stumme vil tale, de syke vil bli helbredet, de døde vil bli vekket, og krig

vil vike for fred. Fiendskap vil bli forvandlet til kjærlighet, de bakenforliggende årsaker til strid og konflikter vil bli fjernet, menneskeheten vil oppnå sann lykke, denne verden vil gjenspeile det himmelske rike, og jorden fornedet vil bli tronen for riket foroven. Alle nasjoner vil bli én nasjon, alle religioner vil bli én religion, hele menneskeheten vil bli én familie og én slekt, alle jordens egnere vil bli som én, rasemessige, nasjonale, personlige, språklige og politiske fordommer vil bli utslettet og tilintetgjort, og alle vil oppnå evig liv i skyggen av Herren, hærskares Gud.

⁹ Tilsynekomsten av disse tvillingmanifestasjonene må bevises ved å vise til de hellige skrifter og ved å trekke slutninger fra det som er sagt av profetene. For vår hensikt nå er å tilveiebringe argumenter som er hentet fra de hellige skrifter, siden logiske argumenter som bekreftet sannheten av disse to manifestasjonene, ble fremsatt her ved bordet for noen dager siden.²⁰

¹⁰ Daniels bok fastsetter perioden mellom gjenoppbyggingen av Jerusalem og Kristi martyrdom til sytti uker,²¹ for det er gjennom Kristi martyrdom at ofringen blir avsluttet og alteret ødelagt. Denne profetien viser således til Kristi komme.

¹¹ Disse sytti ukene begynner med restaureringen og gjenoppbyggingen av Jerusalem, og angående dette ble fire forordninger gitt av tre konger. Den første var av Kyros i 536 f.Kr., og denne er gjengitt i første kapittel av Esras bok. Den annen forordning angående gjenoppbyggingen av Jerusalem ble gitt av Darius av Persia i 519 f.Kr., og denne er gjengitt i Esras sjette kapittel. Den tredje ble gitt av Artaxerxes i det sjuende år av hans regjeringstid, det vil si i

457 f.Kr., og denne er gjengitt i Esras sjuende kapittel. Den fjerde forordningen ble gitt av Artaxerxes i 444 f.Kr., og denne er gjengitt i Nehemja, annet kapittel.

Det som Daniel siktet til, er den tredje forordningen 12 som ble gitt i 457 f.Kr. Sytti uker blir 490 dager. Hver dag er ifølge Bibelens tekst ett år, for i Toraen står det: "Herrens dag er ett år."²² Derfor er 490 dager 490 år. Artaxerxes' tredje forordning ble gitt 457 år før Kristi fødsel, og Kristus var trettitre år gammel på tidspunktet for sin martyrdom og himmelfart. Trettitre i tillegg til 457 er 490, som er tidspunktet som Daniel kunngjorde for Kristi komme.

Men i Daniel 9, 25 er dette uttrykt på en annen måte, 13 nemlig som sju uker og sekstito uker, som tilsynelatende er forskjellig fra det første utsagnet. Mange har mislyktes i å forene disse to utsagnene. Hvordan kan det vises til sytti uker ett sted og sekstito uker et annet sted? Disse to utsagnene stemmer ikke overens.

I virkeligheten viser David til to ulike datoer. Én 14 begynner med forordningen som Artaxerxes ga Esra om å gjenoppbygge Jerusalem, og tilsvarende de sytti ukene som ble avsluttet med Kristi himmelfart, da det ble gjort slutt på ofring og offergaver ved hans martyrdom. Den andre begynner etter slutten på gjenoppbyggingen av Jerusalem, som er sekstito uker før Kristi himmelfart. Gjenoppbyggingen av Jerusalem tok sju uker, som er det samme som førtini år. Sju uker i tillegg til sekstito uker blir sekstini uker, og i den siste uken fant Kristi himmelfart sted. Dette blir sytti uker, og det er ikke lenger noen motsetning.

Nå som Kristi komme er bevist gjennom Daniels profetier, 15 la oss bevisse Bahá'u'lláhs og Bábs komme. Til nå har vi

bare fremsatt logiske argumenter, så la oss nå gå til tradisjonelle argumenter.

16 I Daniel 8, 13 står det: “Så hørte jeg en av de hellige snakke, og en annen av de hellige spurte ham som snakket: ‘Hvor lenge gjelder synet om det daglige offeret, om den ødeleggende synden og om at både helligdommen og hæren skal overgis til å tråkkes ned?’ Han svarte meg: ‘I 2300 kvelder og morgener. Så skal helligdommen få sin rett tilbake”, til der hvor det står: “synet handler om endetiden.” Det vil si, hvor lenge skal denne ulykken, denne ødeleggelsen, denne tarveligheten og fornedrelsen vare? Eller, når vil åpenbaringsens morgen gry? Så sa han: “I 2300 kvelder og morgener. Så skal helligdommen få sin rett tilbake.” Kort sagt er poenget at han fastsetter en periode på 2300 år, for ifølge teksten i Toraen er hver dag ett år. Derfor er det 456 år fra datoen for Artaxerxes’ forordning om å gjenoppbygge Jerusalem til den dagen Kristus ble født, og fra den dagen Kristus ble født til Bábs tilsynekomst er det 1844 år, og hvis 456 år legges til dette tallet, blir det 2300 år. Det vil si at oppfyllelsen av Daniels visjon fant sted i 1844 e.Kr., og dette er året for Bábs komme. Studer teksten i Daniels bok, og legg merke til hvor klart han fastsetter året for hans komme! Det kunne virkelig ikke være noen klarere profeti for en manifestasjon enn dette.

17 I Evangeliet etter Matteus 24, 3 sier Kristus klart at det som Daniel mente med denne profetien, var datoen for tilsynekomsten, og dette er verset: “Da han satt på Oljeberget og disiplene var alene med ham, kom de og spurte: ‘Si oss: Når skal dette skje, og hva er tegnet på ditt komme og verdens ende?’ Blant ordene han ytret til svar var følgende:

‘Når dere ser at det motbydelige som ødelegger, det som profeten Daniel har talt om, står på hellig sted – la den som leser opp, tyde det!’” Således henviste han dem til det åttende kapittel i Daniels bok og antydte at den som leser det, bør forstå når tiden skal være. Reflekter over hvor klart Bábs komme er blitt fastsatt i Toraen og evangeliet!

La oss nå fastsette datoen for Bahá’u’lláhs komme fra 18 Toraen. Denne datoen er beregnet i måneår fra Muhammeds åpenbaring og emigrasjon. For i Muhammeds religion benyttes månekalenderen, og alle forordninger angående religiøse hendelser er beskrevet utfra den.

I Daniel 12, 6 står det: “En av dem spurte mannen som 19 var kledd i lin, og som var over vannet i elven: ‘Hvor lenge skal det vare før alt dette underfulle får sin ende?’ Mannen som var kledd i lin, og som var over vannet i elven, løftet høyre og venstre hånd mot himmelen, og jeg hørte ham sverge ved Han som lever evig: ‘Én tid og tider og en halv tid. Når det hellige folkets makt er helt knust, skal alt dette ta slutt.’”

Da jeg allerede har forklart betydningen av “dag”, er det 20 ikke behov for videre forklaringer, men la meg kort si at hver dag for Faderen er ett år, og hvert år består av tolv måneder. Således utgjør tre og et halvt år førtito måneder, og førtito måneder er 1260 dager, og hver dag i Bibelen er det samme som ett år. Og det er i det selvsamme år 1260 fra Muhammeds emigrasjon, i henhold til den muslimske kalenderen, at Báb, Bahá’u’lláhs forløper, gjorde sitt livskall kjent.

Etterpå, i vers 11 og 12, står det: “Fra den tid da det 21 daglige offeret blir avskaffet og det motbydelige som

ødelegger, blir stilt opp, skal det gå 1290 dager. Salig er den som venter og når frem til 1335 dager.”

- ²² Denne tidsregningen basert på månen begynner fra den dagen Muhammeds profetskap ble proklamert i landet Hijaz; og det var tre år etter åpenbaringen av hans kall, for i begynnelsen var Muhammeds profetskap skjult, og ingen visste om det bortsett fra Khadíjih og Ibn-i-Nawfal²³ inntil det ble offentlig bekjentgjort tre år senere. Og det var i året 1290 fra kunngjøringen av Muhammeds kall at Bahá'u'lláh bekjentgjorde sin åpenbaring.²⁴

KOMMENTAR TIL ELLEVTE KAPITTEL
I JOHANNES' ÅPENBARING

I JOHANNES ÅPENBARING 11, 1-2 står det: “Jeg fikk nå en målestang* som lignet en stav, og det ble sagt til meg: ‘Reis deg og mål Guds tempel og alteret, og tell dem som tilber der! Men forgården utenfor tempelet skal du ikke ta med, den skal du ikke måle. For den er overlatt til hedningene, og i 42 måneder skal de trampe ned den hellige byen.”

Med dette rør menes det fullkomne menneske, og årsaken til sammenligningen med en rørstengel er at når den er helt rensset og marginen er fjernet, er den i stand til å frembringe vidunderlige melodier. Enn videre kommer ikke disse sanger og melodier fra rørstengelen selv, men fra den som spiller og blåser inn i den. På samme måte er det velsignede vesens helliggjorte hjerte fritt og tomt for alt unntatt Gud, det misliker og er fritt for tilknytning til enhver selvisk tilbøyelighet og er svært fortrolig med Den

---

* Oversettters anm.: I engelsk versjon: a reed, dvs. en stengel fra en plante i slekten Phragmites, i Norge representert ved gresset takrør, som kan bli opp til tre meter høyt.

hellige ånds ånde. Det som han ytrer, kommer ikke fra ham selv, men fra den fullkomne spiller og fra guddommelig åpenbaring. Derfor sammenlignes han med et hult rør, og dette rør er som en stav, det vil si, det er de svakes hjelp og støtten for enhver dødelig sjel. Det er den sanne hyrdes stav hvorved han beskytter sin hjord og leder den omkring på rikets beitemarker.

³ Så står det at en engel** henvendte seg til ham og sa: “Reis deg og mål Guds tempel og alteret, og tell dem som tilber der”, det vil si, vurder og mål. Å måle er å bestemme mengden av noe. Således sa engelen: Vei det aller helligste og alteret og dem som tilber der – det vil si, undersøk deres sanne tilstand, bli klar over deres rang og stade, deres oppnåelser, deres fullkommenheter, deres vandel og deres egenskaper, og bli kjent med mysteriene hos de hellige sjeler som oppholder seg i renhetens og hellighetens stade i det aller helligste.

⁴ “Men forgården utenfor tempelet skal du ikke ta med, den skal du ikke måle. For den er overlatt til hedningene.” Da Jerusalem ble beseiret i begynnelsen av det sjuende århundre av den kristne tidsalder, ble det aller helligste – det vil si byggverket som Salomo hadde reist – tilsynelatende bevart, men dets ytre forgård ble tatt og overgitt til hedningene.

⁵ “Og i 42 måneder skal de trampe ned den hellige byen”, det vil si at hedningene skal erobre og underlegge seg Jerusalem i 42 måneder, eller 1260 dager, eller – siden hver dag er et år – 1260 år som er varigheten av Koranens religions-

---

** Oversetters anm.: I bibelsitatet i engelsk utgave står det at en engel sier dette.

ordning. For ifølge Bibelens tekst er hver dag et år, og som det står i Esekiel 4, 6: "Når du er ferdig med disse dagene, skal du legge deg igjen, nå på høyre side, og bære Judas skyld. I førti dager, én dag for hvert år, lar jeg deg bære den."

Dette er en profeti som gjelder varigheten av den islamske religionsordning, da Jerusalem ble trampet ned, som betyr at byen ble vanæret, mens det aller helligste ble bevart, vaktet og æret. Denne tilstanden varte til år 1260. Disse 1260 årene er en profeti angående tilsynekomsten av Báb, "Porten" som ledet til Bahá'u'lláh, som fant sted i år 1260 etter hedsjra. Siden perioden på 1260 år nå er fullført, begynner den hellige by Jerusalem å ha fremgang og blomstre igjen. Enhver som så Jerusalem for seksti år siden, og som ser byen igjen i dag, vil erkjenne hvordan den har begynt å ha fremgang og blomstre og har gjenvunnet sin ære.

Dette er den ytre betydningen av disse versene i 7 Johannes' åpenbaring, men de har også en indre tolkning og en symbolsk betydning som er som følger. Guds religion består av to deler: Den ene er selve grunnvollen og tilhører den åndelige verden, det vil si den angår åndelige dyder og guddommelige egenskaper. Denne delen undergår hverken endring eller forandring: Den er det aller helligste som utgjør kjernen i religionen til Adam, Noah, Abraham, Moses, Kristus, Muhammed, Báb og Bahá'u'lláh, og som vil vedvare gjennom alle profetiske religionsordninger. Den vil aldri bli opphevet, for den består av åndelig snarere enn materiell sannhet. Den er tro, kunnskap, visshet, rettferdighet, fromhet, høysinnethet, pålitelighet, kjærlighet til Gud og velgjørenhet. Den er nåde for de fattige, hjelp til de

undertrykte, gavmildhet til de trengende, og den oppløfter de falne. Den er renhet, løsrivelse, ydmykhet, overbærenhet, tålmodighet og standhaftighet. Dette er guddommelige egenskaper. Disse guddommelige befalinger vil aldri bli opphevet, men vil fortsette å være gjeldende og virksomme til evig tid. Disse menneskelige dyder blir fornyet i hver religionsordning, for ved avslutningen av hver enkelt religionsordning forsvinner essensen i Guds lovs ånd, som består av de menneskelige dyder, og fortsetter kun i form.

⁸ På slutten av den mosaiske religionsordning, som sammenfalt med Kristi komme, forsvant således den sanne Guds religion fra jødene og etterlot seg en form uten ånd. Det aller helligste fantes ikke lenger, men tempelets ytre forgård – som betyr religionens ytre form, falt i hendene på hedningene. På samme måte finnes ikke lenger selve hjertet i Kristi religion, som består av de største menneskelige dyder, men dens ytre form er forblitt i hendene på prestene og munkene. Likeledes finnes ikke grunnlaget for Muhammeds religion lenger, men dens ytre form forblir i hendene på de muslimske geistlige.

⁹ Grunnlaget for Guds religion som er åndelig og består i menneskelige dyder, blir imidlertid aldri opphevet, men er uten ende og evigvarende og fornyes i enhver profetisk religionsordning.

¹⁰ Den annen del av Guds religion som angår den materielle verden, og som angår slike ting som faste, bønn, tilbedelse, ekteskap, skilsmisse, frigivelse av slaver, juridiske bestemmelser, transaksjoner og bøter og straff for mord, overfall, tyveri og skade, forandres og endres i enhver profetisk religionsordning og kan oppheves – for politikk, transaksjoner,

straff og andre lover må nødvendigvis endres i tråd med tidens behov.

Kort sagt er det som menes med uttrykket “det aller 11
helligste”, den åndelige lov som aldri kan forandres eller
oppheves, og det som menes med “den hellige byen”, er den
materielle loven som så absolutt kan oppheves, og denne
materielle loven – den hellige byen – skulle trampes ned i
1260 år.

“Men jeg vil sette mine to vitner, kledd i sekkestrie, 12
til å profetere i 1260 dager.”²⁵ Med disse to vitner menes
Muhammed, Guds budbringer, og ‘Alí, Abú Tálíbs sønn.
I Koranen står det skrevet at Gud henvendte seg til
Muhammed og sa: “Vi har visselig sendt deg som vitne,
gledesbudbringer og advarer”,²⁶ det vil si, vi har utnevnt
deg som en som bærer vitnesbyrd, som formidler det glade
budskap om det som skal komme, og som advarer om Guds
vrede. Et “vitne” betyr en ved hvis stadfestelse saker blir
brakt på det rene. De guddommelige befalinger fra disse
to vitnene skulle følges i 1260 dager, der hver dag tilsvare
et år. Muhammed var roten og ‘Alí grenen, slik som Moses
og Josva. Det står at de var “kledd i sekkestrie”, som betyr
at de tilsynelatende ikke hadde på seg en ny kledning, men
en gammel. Med andre ord, i andre folks øyne så de til å
begynne med ut som om de var uviktige, og deres Sak virket
ikke ny. For de åndelige prinsipper i Muhammeds religion
tilsvare Kristi prinsipper i evangeliet, og hans materielle
forordninger tilsvare for det meste Toraens forordninger.
Dette er symbolikken ved den gamle kledningen.

“Dette er de to oliventrærne og de to lysestakene som står 13
foran jordens herre.”²⁷ Disse to sjelene er blitt sammenlignet

med oliventrær fordi alle lamper på den tiden ble tent om kvelden med olivenolje. Med andre ord er dette to sjeler hvorfra den guddommelig visdoms olje – som er årsaken til verdens opplysning – vil vise seg, og gjennom disse vil Guds lys skinne klart og strålende. Således er de også blitt sammenlignet med lysestaker. Staken er lysets plass og stedet som det stråler ut fra. På samme måte ville veiledningens lys skinne strålende fra disse opplyste åsyn.

14 De “står foran jordens herre” – det vil si, de har reist seg i tjeneste for ham og oppdrar hans skapninger. De oppdro for eksempel de barbariske stammene som bodde i ørkenen på Den arabiske halvøy slik at det fikk dem til å nå den menneskelige sivilisasjons mest storslagne høyder på den tiden og utbre sitt ry og sin berømmelse over hele verden.

15 “Om noen vil skade dem, går det ild ut av munnen på dem og gjør ende på fiendene deres.”²⁸ Dette betyr at ingen sjel ville være i stand til å motstå deres makt. Det vil si at dersom noen skulle forsøke å undergrave deres lære eller lov, ville han bli overmannet og beseiret på grunn av loven som, enten forkortet eller i sin helhet, utgår fra deres munn. Med andre ord ville de gi en befaling som ville ødelegge enhver fiende som ville forsøke å skade eller gå imot dem. Og slik ble det, for motstanderne deres ble alle overvunnet, spredt og ødelagt, og disse to vitnene ble tilsynelatende støttet av Guds kraft.

16 “De har makt til å lukke himmelen så det ikke faller regn i den tiden de er profeter.”²⁹ Dette betyr at de ville være enerådende på den tiden. Med andre ord er Muhammeds lover og læresetninger og ‘Alís utlegninger og kommentarer en himmelsk nåde. Skulle de ønske å skjenke denne nåde,

står det i deres makt å gjøre det, og skulle de ønske noe annet, vil det ikke falle noe regn, og med “regn” menes her nådestrømmen.

“De har makt til å gjøre vann til blod.”³⁰ Dette betyr at 17
Muhammeds profetskap tilsvarte det som Moses hadde, og ‘Alis kraft tilsvarte Josvas. Det vil si at det sto i deres makt, om de hadde ønsket det, å gjøre vannet i Nilen om til blod for egypterne og fornekterne – eller med andre ord, som en konsekvens av deres uvitenhet og stolthet, å vende det som var deres livskilde, til det som forårsaket deres død. Som et resultat av deres motstand, fornektelse og stolthet ble således faraos og hans folks herredømme, rikdom og makt, som var denne nasjons livskilde, selve årsaken til deres død, undergang, ødeleggelse, fornedrelse og elendighet. Følgelig har disse to vitnene makt til å ødelegge nasjoner.

“Og til å ramme jorden med alle slags plager, så ofte de vil.”³¹ Dette betyr at de også ville besitte ytre makt og 18
herredømme slik at de kunne gå i rette med misdederne og undertrykkelsens og tyranniets legemliggjørelser. For Gud hadde gitt disse to vitner både ytre makt og indre kraft, og slik har det seg at de reformerte og oppdro de onde, blodtørstige og ugudelige ørkenaraberne, som var som glupske ulver og villdyr.

“Men når de har fullført sitt vitnesbyrd”³² – det vil si når 19
de har fullført det de var pålagt og overbrakt det guddommelige budskap og fremmet Guds religion og utbredt hans himmelske lære til andre land, slik at tegnene på åndelig liv kunne åpenbares i menneskers hjerter, de menneskelige dyders lys kunne skinne og disse ørkenstammer kunne oppnå betydelig fremgang.

- 20 “Da skal dyret som stiger opp fra avgrunnen, føre krig mot dem, seire over dem og drepe dem.”³³ Med dette dyret menes omajadene, som angrep disse vitnene fra villfarelsens avgrunn. Og det skjedde faktisk at omajadene angrep Muhammeds religion og ‘Alis sannhet, som består i Guds kjærlighet.
- 21 “Dyret førte krig mot disse to vitnene.”³⁴ Med dette menes en åndelig krig som betyr at dyret ville handle stikk i strid med disse to vitners lære, vandel og karakter i en slik grad at dydene og fullkommenhetene som var blitt utbredt blant folk og nasjoner ved hjelp av deres kraft, ville forsvinne fullstendig, og dyriske egenskaper og kjødelige begjær ville være fremherskende. Dette dyret ville derfor føre krig mot dem og få makt. Dette betyr at villfarelsens mørke som ble spredt av dette dyret, ville være fremtredende i verden og slå i hjel de to vitnene – det vil si at det ville slukke deres åndelige liv blant menneskene, avskaffe deres guddommelige lover og læresetninger og trå Guds religion under fot og kun etterlate seg et dødt og sjelløst legeme.
- 22 “Likene deres skal bli liggende på gaten i den store byen som åndelig talt kalles Sodoma og Egypt, der hvor deres Herre ble korsfestet.”³⁵ Med “likene deres” menes Guds religion og med “gaten” blottstillelse for offentlig skue. “Sodoma og Egypt, der hvor deres Herre ble korsfestet” viser til landet Syria, og spesielt til Jerusalem, for omajadene hadde sitt maktsenter der i landet, og det var her at Guds religion og den guddommelige lære først forsvant og etterlot seg et sjelløst legeme. “Likene deres” viser til Guds religion som gjensto som et dødt og sjelløst legeme.

“Mennesker av mange folk og stammer, tungemål og 23 nasjoner skal se dem ligge der i tre og en halv dag, og de skal ikke tillate noen å begrave dem.”³⁶ Som allerede forklart betyr tre og en halv dag tre og et halvt år i skriftenes terminologi, og tre og et halvt år vil si førtito måneder, og førtito måneder – 1260 dager. Siden hver dag ifølge den eksplisitte teksten i Bibelen er det samme som et år, betyr dette at i 1260 år, som er varigheten av Koranens religionsordning, ville nasjonene, stammene og folkene se deres legemer. Det vil si at de ville ha Guds religion for øynene, men ikke handle i tråd med den. De ville likevel ikke la disse legemer – Guds religion – bli stedt til hvile i graven. Det betyr at de ville holde fast ved dens ytre form og ikke la den forsvinne helt fra sin midte eller la legemet bli fullstendig ødelagt og tilintetgjort. De ville i stedet forsake dens virkelighet, mens de i det ytre bevarte dens navn og ihukommelse.

Det som menes her, er slike slekter, folk og nasjoner som 24 var samlet under Koranens skygge. Dette er de som heller ikke ville la Guds Sak og religion bli ødelagt og tilintetgjort i det ytre. Således ble en viss form for bønn og faste praktisert blant dem, men selve fundamentet for Guds religion, som er god karakter, hederlig vandel og kunnskap om de guddommelige mysterier, hadde forsvunnet. De menneskelige dyders lys, som utgår fra Guds kjærlighet og kunnskap, var blitt slukket, undertrykkelsens og tyranniets, de kjødelige lysters og de sataniske kjennetegnens mørke rådet, og Guds religions legeme var, som et lik, blottstilt for offentlig skue.

I 1260 dager, der hver dag er et år – det vil si i den tiden 25 den islamske religionsordning varte – ble alt som disse to personer hadde opprettet som grunnlaget for Guds religion,

forspilt av deres tilhengere. I en slik grad ble sporene av menneskelige dyder – som er Guds gaver, og som utgjør ånden i denne religionen – visket ut at sannferdighet, rettferdighet, kjærlighet, enighet, renhet, hellighet, løsrivelse og alle de himmelske egenskaper forsvant fra deres midte, og det som var tilbake av religionen, var kun bønn og faste. Denne tilstanden varte i 1260 år, som tilsvarer Koranens religionsordning. Det var som om disse to personer hadde dødd og legemene var latt tilbake uten sjel.

26 “Og de som bor på jorden, skal glede og fryde seg over deres skjebne og sende hverandre gaver. For disse to profetene hadde vært en plage for dem som bor på jorden.”³⁷ Med “de som bor på jorden” menes andre folk og nasjoner, slik som de i Europa og fjerne asiatiske land, som idet de så at islams karakter var fullstendig forandret, at Guds religion var blitt forlatt, at dyder, anstendighet og ære var forsvunnet, og at egenskaper var blitt undergravet, frydet seg over at muslimenes moral var blitt fordervet, og at de derfor kunne beseires av andre nasjoner. Og dette skjedde faktisk på en svært bemerkelsesverdig måte. Se hvordan dette folket som en gang utøvde overlegen makt, er blitt fornedret og underkuet!

27 De andre nasjonene “skal sende hverandre gaver”, som betyr at de ville hjelpe hverandre, for “disse to profetene hadde vært en plage for dem som bor på jorden”. Det betyr at de beseiret og underla seg jordens andre folk og nasjoner.

28 “Men etter tre og en halv dag kom det livsånde fra Gud i dem. De reiste seg opp og sto på føttene, og alle som så dem, ble grepet av stor frykt.”³⁸ Tre og en halv dag er, som vi forklarte tidligere, 1260 år. Disse to personer hvis legemer

lå sjelløse – det vil si læren og religionen som Muhammed hadde grunnlagt, og som ‘Alí hadde befordret, hvis virkelighet hadde forsvunnet, og som kun var forblitt en tom form – ble igjen inngitt ånd. Det vil si, Guds religions åndelighet som hadde fått en materiell beskaffenhet, dydene som var blitt laster, Guds kjærlighet som var blitt til hat, lyset som var blitt til mørke, de guddommelige egenskaper som var blitt til sataniske kjennetegn, rettferdigheten som var blitt til tyranni, nåden som var blitt til ondskap, oppriktigheten som var blitt til hykleri, veiledningen som var blitt til villfarelse, renheten som var blitt til kjødelighet – alle disse guddommelige læresetninger, himmelske dyder og fullkommenheter og åndelige gaver – ble etter tre og en halv dag (som i tråd med de hellige skrifers terminologi er 1260 år) fornyet ved Båbs komme og ved troskapen hos Quddús.

Slik var det at hellighetens vindpust beveget seg, sannhetens lys skinte, den livgivende vår kom, og veiledningens morgen grydde. Disse to døde legemer ble atter en gang vekket til live, og disse to betydningsfulle personligheter – den ene grunnleggeren og den andre utbrederen – reiste seg og var som to lysestaker, for de opplyste hele verden med sannhetens lys. 29

“Da hørte de en høy røst fra himmelen som sa til dem: ‘Stig opp hit!’ Og de steg opp til himmelen i en sky.”³⁹ Det betyr at fra den usynlige himmel hørte de Guds røst som sa: Dere har fullført alt som var påkrevd når det gjelder å opplære folket og formidle det glade budskap om det som skal komme. Dere har overbrakt mitt budskap til folket, latt sannhetens appell lyde og oppfylt alt dere var pålagt. Nå må dere, som Kristus, ofre livet på den elskedes sti og lide 30

en martyrs død. Og dermed gikk både virkelighetens Sol og veiledningens Måne⁴⁰ ned, som i Kristi tilfelle, under det høyeste offers horisont og steg opp til himmelens rike.

31 “... midt foran øynene på sine fiender.”⁴¹ Det vil si at etter deres martyrdom var det mange av deres fiender som oppfattet hvor opphøyet deres stode og hvor fortreffelige deres dyder var, og bevitnet deres storhet og fullkommenhet.

32 “I samme stund kom det et stort jordskjelv. En tiendedel av byen raste sammen, og sju tusen mennesker ble drept i jordskjelvet.”⁴² Dette jordskjelvet fant sted i Shiraz etter Bábs martyrdom. Byen ble kastet ut i kaos, og mange mennesker ble drept. Store uroligheter fulgte på grunn av sykdom, kolera, nød, mangel, sult og annen elendighet – uroligheter som de aldri før hadde sett maken til.

33 “De som var igjen, ble slått av redsel og ga himmelens Gud ære.”⁴³ Da jordskjelvet fant sted i Fars, gråt og jamret de overlevende dag og natt og var opptatt med å prise og bønnfalle Gud. Så stor var deres frykt og uro at de om natten ikke kunne finne ro eller hvile.

34 “Det andre veropet er nå over. Men se, det tredje veropet kommer snart.”⁴⁴ Det første veropet var tilsynekomsten av Guds apostel, Muhammed, sønn av ‘Abdu’llah, fred være med ham. Det andre veropet var Bábs komme, herlighet og lovprisning være med ham. Det tredje veropet er den store dag for tilsynekomsten av hærskares Herre og Den lovede skjønnehets åpenbaring. Forklaringen av dette er gitt i Esekjels trettiende kapittel, der det står: “Herrens ord kom til meg: Menneske, tal profetord og si: Så sier Herren Gud: Klag og skrik: For en dag! Dagen er nær, Herrens dag er nær.”⁴⁵ Det er derfor klart at veropets dag er Herrens dag,

for på den dagen kommer verøpet over de aktløse, synderne og de uvitende. Derfor er det sagt: "Det andre verøpet er nå over. Men se, det tredje verøpet kommer snart." Dette tredje verøp er dagen for Bahá'u'lláhs åpenbaring, Guds dag, og den er nær dagen for Bábs tilsynekomst.

"Den sjuende engelen blåste i basunen. Da hørtet det i 35
himmelen røster som ropte høyt: 'Herredømmet i verden tilhører nå vår Herre og hans Salvete, og han skal være konge i all evighet.'"⁴⁶ Denne engelen viser til menneskesjeler som er forlenet med himmelske egenskaper og utrustet med et engleaktig vesen og lynne. Stemmer vil høres, og den guddommelige manifestasjons komme vil bli kunngjørt og spredt. Det vil bli bekjentgjørt at denne dag er dagen for tilsynekomsten av hærskares Herre, og denne religionsordning er det guddommelige forsyns nådige religionsordning. Det er blitt lovet og nedtegnet i alle de hellige bøker og skrifter at på denne Guds dag vil hans guddommelige og åndelige herredømme bli opprettet, verden vil fornyes, skapningens legeme vil bli inngitt en ny ånd, den guddommelige vår vil begynne, nådens skyer vil sende sitt regn, sannhetens sol vil skinne, den livgivende bris vil blåse: Menneskehetens verden iføres en ny kledning, jordens overflate blir som det høyeste paradiset, menneskeheten opplæres, krig, uenighet, konflikter og stridigheter forsvinner, sannferdighet, rettsindighet, fred og gudfryktighet vil råde, kjærlighet, enighet og forening vil omslutte verden, og Gud vil herske til evig tid – det vil si, et åndelig og evigvarende herredømme vil bli opprettet. Slik er Guds dag. For alle de dager som er kommet og gått, var dagene til Abraham, Moses, Kristus eller de andre profeter, men denne dag er

Guds dag siden sannhetens sol vil skinne med den største intensitet og stråleglans.

36 “De tjuefire eldste som sitter på sine troner for Guds øyne, kastet seg ned med ansiktet mot jorden, tilba Gud og sa: ‘Vi takker deg, Herre Gud, du Allmektige, du som er og som var, fordi du har grepet makten, din store makt, og er blitt konge.’”⁴⁷ I enhver religionsordning har det vært tolv utvalgte: På Josefs tid var det tolv brødre, på Mose tid var det tolv stammeoverhoder eller høvdinger, på Kristi tid var det tolv apostler, og på Muhammeds tid var det tolv imamer. Men i denne strålende åpenbaring er det tjuefire slike sjeler, dobbelt så mange som for de andre, for dens storhet krever det.⁴⁸ Disse hellige sjeler befinner seg i Guds nærvær og sitter på sine troner, og det betyr at de hersker til evig tid.

37 Til tross for at disse tjuefire strålende sjeler sitter på det evigvarende herredømmes trone, bøyer de seg likevel i tilbedelse og er ydmyke og underdanige overfor denne universelle gudsåpenbarer og sier: “Vi takker deg, Herre Gud, du allmektige, du som er og som var, fordi du har grepet makten, din store makt, og er blitt konge.” Det vil si, du vil kunngjøre alle dine læresetninger, samle alle jordens folk under din skygge og bringe alle mennesker sammen under ett eneste tabernakel. Og selv om herredømmet alltid har tilhørt Gud og han alltid har vært og til evig tid vil fortsette å være den øverste hersker, vises det i dette tilfellet til herredømmet som manifestasjonen av ham selv har, som vil kunngjøre slike lover og læresetninger som er selve ånden i menneskehetens verden og årsak til evig liv. Den universelle åpenbarer vil underlegge seg verden gjennom en

åndelig kraft, ikke ved krig og stridigheter. Han vil ordne verden med fred og harmoni, ikke med sverd og spyd. Han vil grunnlegge dette guddommelige herredømme ved sann kjærlighet, ikke ved militærmakt. Han vil befordre denne guddommelige lære gjennom vennlighet og samhørighet, ikke ved vold og våpen. Selv om disse nasjonene og folkene, sett i lys av deres ulike omstendigheter, forskjellen på deres skikker og særpreg og forskjellene mellom deres religioner og raser, er som ulven og lammet, leoparden og kjeet og diebarnet og slangen, vil han oppdra dem slik at de vil omfavne, omgås og stole på hverandre. Rasemessig antipati, religiøst fiendskap og nasjonal rivalisering vil bli fullstendig utslettet, og alle vil oppnå fullkommen samhørighet og fullstendig harmoni under Det velsignede tres skygge.

“Hedningfolkene ble harme”, for din lære gikk på tvers 38 av de andre nasjoners selviske ønsker, “men nå er din vredesdag kommet”,⁴⁹ som betyr at alle led bitre tap ved ikke å følge dine råd, formaninger og læresetninger. De ble berøvet evig nåde og ble avskåret fra sannhetens sols lys.

“Nå er tiden da de døde skal dømmes”⁵⁰ betyr at tiden 39 er kommet da de døde – det vil si de som er berøvet Guds kjærlighets ånd og er helt uten det liv som er hellig og evigvarende – bør dømmes med rettferdighet, som betyr at hver og en bør løftes opp i forhold til sitt verd og sin kapasitet, og at sannheten bør bli fullstendig avdekket når det gjelder den dype fornedrelsestilstand som de i denne tilværelsens verden befinner seg i, og hvordan de virkelig bør regnes blant de døde.

“Nå skal du lønne dine tjenere profetene, de hellige og 40 dem som frykter ditt navn, små og store.”⁵¹ Det betyr at du

vil velge ut de rettferdige for din uendelige nåde, få dem til å skinne likesom himmelske stjerner over den urgamle herlighets horisont og hjelpe dem til å utvise en slik vandel og karakter at det vil opplyse menneskehetens verden og bli midlet til ledelse og kilden til evig liv i det guddommelige rike.

41 “Og ødelegge dem som ødelegger jorden.”⁵² Det betyr at du fullstendig vil berøve de aktløse, for den blindes blindhet vil bli blottstilt, og de seendes syn vil bli åpenbart, uvitenheten og tåpeligheten hos villfarelsens talsmenn vil bli erkjent, og kunnskapen og visdommen hos dem som er ledet på rett vei, vil bli åpenbart; og således vil ødeleggerne bli ødelagt.

42 “Da ble Guds tempel i himmelen åpnet.”⁵³ Dette betyr at det guddommelige Jerusalem er kommet til syne, og det aller helligste er blitt åpenbart. Blant mennesker med sann kunnskap viser det aller helligste til kjernen i Guds religion og hans sanne lære, som er forblitt uforandret gjennom alle de profetiske religionsordninger slik det ble forklart tidligere, mens Jerusalem omfatter virkeligheten i Guds religion som er det aller helligste, så vel som lovene, gjensidige relasjoner, seremonier og materielle forordninger som utgjør byen. Det er derfor den kalles det himmelske Jerusalem. Kort sagt vil Guds lys skinne med den største stråleglans i sannhetens sols religionsordning, og således vil kjernen i den guddommelige lære bli åpenbart i tilværelsens verden, uvitenhetens mørke og dårskap vil bli fordrevet, verden vil bli en annen verden, åndelig opplysning vil omslutte alle, og dermed vil det aller helligste komme til syne.

“Da ble Guds tempel i himmelen åpnet.”⁵⁴ Dette betyr 43
også at ved utbredelsen av disse guddommelige læresetninger,
avsløringen av disse himmelske mysterier og frembruddet
av sannhetens sol vil utviklingens og fremskrittets portaler
bli slått opp på alle kanter, og tegnene på himmelske vel-
signelser og gaver vil bli åpenbare.

“Og hans paktkiste kom til syne inne i tempelet.”⁵⁵ Dette 44
betyr at hans Pakts bok vil vise seg i hans Jerusalem, Testa-
mentets tavle vil bli nedtegnet, og betydningen av Pakten
og Testamentet vil bli klar. Guds appell vil runge i Østen og
Vesten, og jorden vil bli fylt av Guds Saks navnkundighet.
Paktbryterne vil bli ydmyket og fornedret, og de trofaste vil
oppnå heder og herlighet, for de holder fast ved Paktens bok
og er faste og urokkelige på Testamentets sti.

“Og det kom lyn og drønn, tordenbrak og jordskjelv og 45
store hagl”,⁵⁶ hvilket betyr at etter Paktbokens tilsynekomst
blir det et voldsomt uvær, lynet fra guddommelig sinne og
vrede vil glimte, paktbruddets torden vil drønne, tvilens
skjelving vil ryste jorden, lidelsens hagl vil regne ned over
paktbryterne, og prøvelser og anfeltelser vil komme over
dem som påstår at de tror.

12

KOMMENTAR TIL JESAJAS ELLEVTE KAPITTEL

¹ **I** JESAJA 11, 1–9 står det: “En kvist skal skyte opp fra Isaïs stubbe, og et skudd skal spire frem fra hans røtter. Herrens ånd skal hvile over ham, en Ånd med visdom og forstand, en Ånd med råd og styrke, en Ånd som gir kunnskap og frykt for Herren. Han skal ha sin glede i frykten for Herren. Han skal ikke dømme etter det øynene ser, og ikke skifte rett etter det ørene hører. Han skal dømme fattige rettferdig, i rettferd skal han skifte rett for de hjelpeløse i landet. Han skal slå landet med sin munns ris og drepe de urettferdige med pusten fra sine lepper. Rettferd skal være beltet om livet og troskap beltet om hoftene hans. Da skal ulven bo sammen med lammet og leoparden legge seg hos kjeet. Kalv og ungløve skal beite sammen mens en smågutt gjeter dem. Ku og bjørn skal beite, ungene deres legge seg sammen, og løven skal ete halm som oksen. Spedbarnet skal leke ved slangens hule og barnet strekke hånden ut mot ormebolet. Ingen skal skade eller ødelegge noe på hele mitt hellige fjell. For landet er fylt av kjennskap til Herren slik vannet dekker havbunnen.”

Denne “kvisten fra Isais stubbe” kan tilsynelatende 2
gjelde Kristus, for Josef var en etterkommer av Isai, Davids
far. Siden Kristus var blitt til ved Den hellige ånd, kalte
han seg imidlertid Guds Sønn. Hvis dette ikke hadde vært
tilfelle, kunne dette avsnittet faktisk passet godt for ham.
Enn videre ble hendelsene som sies å skulle skje på denne
kvistens tid, bare delvis virkeliggjort hvis de tolkes sym-
bolsk, og hvis de tolkes bokstavelig, så skjedde de absolutt
ikke på Kristi tid.

Vi kunne for eksempel si at leoparden og kjeet, løven og 3
kalven, diebarnet og slangen representerer de ulike nasjoner,
fiendtlige folkeslag og stridende slekter som i sin motstand
og sitt uvennskap var som ulven og lammet, og som gjen-
nom den messianske ånds vindpust ble skjenket enhetens
og fellesskapets ånd. De fikk nytt liv og hadde nær omgang
med hverandre. Men forholdene som det ble vist til i ut-
sagnet “Ingen skal skade eller ødelegge noe på hele mitt
hellige fjell. For landet er fylt av kjennskap til Herren slik
vannet dekker havbunnen”, gikk ikke i oppfyllelse i Kristi
religionsordning. For til denne dag er det en rekke fiendtlige
og stridende nasjoner i verden: Få anerkjenner Israels Gud,
og de fleste er berøvet Guds kunnskap. Likeledes ble ikke
universell fred opprettet med Kristi komme. Det vil si, fred
og velvære ble ikke virkelighet blant de fiendtlige og strid-
ende nasjoner, uenighet og konflikter ble ikke avklart, og
harmoni og oppriktighet ble ikke oppnådd. Således hersker
det endog til denne dag intenst fiendskap, hat og konflikter
innad blant de kristne folkeslag selv.

Men for Bahá'u'lláh gjelder disse versene ord for ord. I 4
denne vidunderlige religionsordning vil enn videre jorden

bli en annen jord, og menneskehetens verden vil bli smykket med fullkommen sinnsro og forskjønnelse. Konflikter, stridigheter og blodsutgytelse vil vike for fred, oppriktighet og harmoni. Blant nasjonene, folkene, slektene og regjeringsmaktene vil kjærlighet og samhörighet bli fremtredende, og samarbeid og nære relasjoner vil bli grundig etablert. Til sist vil krig bli fullstendig utryddet, og når lovene i Den helligste bok blir gjort gyldige, vil krangel og uenighet bli avgjort med fullkommen rettferdighet av en universell domstol som består av regjeringsmakter og folkeslag, og ethvert problem som måtte oppstå, vil bli løst. De fem kontinentene i verden vil bli som ett, dens ulike nasjoner vil bli én nasjon, jorden vil bli ett hjemland, og menneskeheten vil bli ett folk. Landene vil bli så nært forbundet og folk og nasjoner så sammensmeltet og forenet at menneskeheten vil bli som én familie og én slekt. Den himmelske kjærlighets lys vil skinne, og hatets og fiendskapens dystre mørke vil bli fordrevet så langt det er mulig. Universell fred vil reise sitt telt midt i hjertet av skapningen, og det velsignede Livstre vil vokse og trives så godt at det strekker sin beskyttende skygge over Østen og Vesten. Sterk og svak, rik og fattig, stridende slekter og fiendtlige nasjoner – som er som ulven og lammet, leoparden og kjeet, løven og kalven – vil behandle hverandre med den største kjærlighet, enhet, rettferdighet og rimelighet. Jorden vil bli fylt av kunnskap og lærdom, av skapningens virkeligheter og mysterier og av kunnskapen om Gud.

- ⁵ Tenk nå i denne herlige tidsalder, som er Bahá'u'lláhs århundre, over hvor stor fremgang kunnskap og lærdom har hatt, hvordan skapningens mysterier fullt ut er avdekket,

og hvor mange store foretagender som er iverksatt, og som øker i antall dag for dag! Snart vil materiell kunnskap og lærdom, så vel som åndelig kunnskap, gjøre slik fremgang og fremvise slike underverker at det vil blende ethvert øye og avsløre den fulle betydningen av Jesajas vers: "for landet er fylt av kjennskap til Herren".

Tenk på samme måte over at i løpet av den korte tiden ⁶ siden Bahá'u'lláh kom, har mennesker fra alle nasjoner, slekter og raser trådt inn i skyggen av denne Saken. Kristne, jøder, tilhengere av Zarathustra, hinduer, buddhister og persere omgås hverandre i fullkommen kjærlighet og samhørighet, som om de i tusen år hadde tilhørt samme slekt og familie – ja, faktisk som om de var far og sønn, mor og datter, søster og bror. Dette er en av betydningene av fellesskapet mellom ulven og lammet, leoparden og kjeet og løven og kalven.

En av de store hendelser som vil finne sted på dagen for ⁷ åpenbaringen av denne uforlignelige Gren, er at Guds fane vil bli hevet blant alle nasjoner. Med dette menes at alle nasjoner og slekter vil bli samlet i skyggen av dette guddommelige banner, som ikke er noe annet enn den edle Gren selv, og vil bli én nasjon. Religiøs og sekterisk strid, rasers og folks fiendtlighet og forskjellene mellom nasjoner vil bli fjernet. Alle mennesker vil tilhøre én religion, vil ha én felles tro, vil blandes til én rase og bli ett folk. Alle vil bo i ett felles fedreland, som er planeten selv.⁵⁷ Universell fred og harmoni vil bli opprettet blant alle nasjoner. Denne uforlignelige Gren vil samle hele Israel, det vil si at i hans religionsordning vil Israel bli samlet i Det hellige land, og det jødiske folk som nå er spredt i øst og vest, nord og sør,

vil bli samlet.

- ⁸ Legg nå merke til at disse begivenhetene ikke fant sted i den kristne religionsordning, for nasjonene ble ikke samlet under det ene banner – den guddommelige Gren – men i denne hærskares Herres religionsordning vil alle nasjoner og folk samles under hans skygge. Likeledes ble ikke Israel, som hadde vært spredt over hele verden, samlet i Det hellige land i den kristne religionsordning, men i begynnelsen av Bahá'u'lláhs religionsordning har dette guddommelige løfte, som er klart fremsatt i alle profetenes bøker, begynt å bli til virkelighet. Legg merke til hvordan jødiske folk nå kommer til Det hellige land fra alle verdenshjørner og skaffer seg landsbyer og landområder der de kan bosette seg, og dag for dag tiltar dette i en slik grad at hele Palestina er i ferd med å bli deres hjem.

13

KOMMENTAR TIL TOLVTE KAPITTEL I JOHANNES' ÅPENBARING

VI HAR FORKLART tidligere at i de hellige skrifter er ¹ betydningen av den hellige by eller det guddommelige Jerusalem som oftest Guds religion, som til tider er blitt sammenlignet med en brud, eller kalt “Jerusalem” eller fremstilt som den nye himmel og den nye jord. Således står det i kapittel 21 i Johannes’ åpenbaring: “Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer. Og jeg så den hellige byen, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom. Og jeg hørte fra tronen en høy røst som sa: ‘Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem. Han skal være deres Gud.’”⁵⁸

Tenk over hvor klart “den første himmel” og “den første ² jord” viser til de ytre aspekter av den tidligere religionen. For det er sagt at “den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer”. Det betyr at jorden er arenaen for den ytterste dom, og på denne arena vil det ikke

lenger være noe hav. Dette betyr at Guds lov og lære vil være utbredt over hele verden, hele menneskeheten vil ha sluttet seg til hans Sak, og jorden vil være fullstendig befolket av de trofaste. Derfor vil det ikke være noe hav lenger, for mennesket bor på fast grunn og ikke i havet – det vil si at i denne religionsordning vil religionens innflytelse omslutte alle land hvor mennesket har satt sin fot, og den vil ha sin basis på fast grunn der føttene ikke vakler.

³ På samme måte er Guds religion beskrevet som den hellige by eller det nye Jerusalem. Det er opplagt at det nye Jerusalem som stiger ned fra himmelen, ikke er en by av sten og kalk, av mursten og mørtel, men snarere er Guds religion som stiger ned fra himmelen og beskrives som ny. For det er innlysende at det Jerusalem som er bygd av sten og mørtel, ikke stiger ned fra himmelen og ikke fornyes, men det som fornyes, er Guds religion.

⁴ Enn videre sammenlignes Guds religion med en pyntet brud som kommer til syne med den største ynde, slik det er sagt i Johannes' åpenbaring kapittel 21: "Og jeg så den hellige byen, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom."⁵⁹ Og i kapittel 12 står det: "Et stort tegn viste seg på himmelen: en kvinne som var kledd i solen, med månen under sine føtter og med en krans av tolv stjerner på hodet." Denne kvinnen er den brud, Guds religion, som steg ned over Muhammed. Solen som hun var kledd i, og månen som var under hennes føtter, er de to regjeringsmaktene som er i skyggen av denne religionen, den persiske og den osmanske, for det persiske emblem er solen, og halvmånen er det osmanske rikes emblem. Således viser solen og månen

til to regjeringsmakter i skyggen av Guds religion. Senere sies det: “og med en krans av tolv stjerner på hodet”. Disse tolv stjerner representerer de tolv imamene som fremmet Muhammeds religion, som var nasjonens oppdragere og skinte som stjerner på ledelsens himmel.

Så står det: “Hun var med barn og skrek i barselsmerter og fødselsrier”,⁶⁰ som betyr at denne religionen vil bli utsatt for store vanskeligheter og utholde mye strid og uro inntil et fullkomment avkom frembringes fra den – det vil si, til den etterfølgende og lovede åpenbareren, som er et fullkomment avkom, blir oppfostret i denne religionens favn, som er som dens mor. Med dette avkommet menes Báb, Det første punkt, som i sannhet var født fra Muhammeds religion. Med andre ord, den hellige virkelighet som var barnet og resultatet av Guds religion – dens mor – og som var dens lovede, ble til i denne religionens himmelske rike, men ble rykket opp til Gud for å unnsnippe dragens makt. Etter 1260 dager ble dragen tilintetgjort, og avkommet av Guds religion, Den lovede, ble åpenbart.

“Også et annet tegn viste seg på himmelen, en stor, ildrød drage med sju hoder og ti horn. På hodene hadde den sju kroner. Halen rev ned en tredjedel av stjernene på himmelen og kastet dem ned på jorden.”⁶¹ Denne dragen representerer omajadene, som tok makten over Muhammeds religion, og de sju hoder og sju kroner representerer de sju områdene og rikene som de skulle komme til å herske over: det romerske området i Syria, det persiske, det arabiske og det egyptiske rike, det afrikanske rike – det vil si Tunisia, Marokko og Algerie, det andalusiske rike som nå er Spania og området til de tyrkiske stammene i Transoxania. Omajadene fikk

makt over alle disse områdene. De ti hornene representerer navnene på de omajadiske herskerne. For hvis vi ser bort fra gjentakelser, er de ti regenter, eller ti navn på ledere og herskere. Den første er Abú Sufyán, og den siste er Marván. Noen av navnene deres er blitt gjentatt, inkludert to Mu'áviyah, tre Yazíd, to Valíd og to Marván. Disse omajadene – hvorav den første var Abú Sufyán, det tidligere overhode for Mekka og grunnleggeren av dynastiet, og den siste av dem, som var Marván – ødela en tredjedel av de gudfryktige og hellige sjeler som nedstammet direkte fra Muhammed, og som var likesom stjerner på himmelen.

7 “Dragen stilte seg foran kvinnen som skulle føde, for å sluke barnet så snart det var født.”⁶² Denne kvinnen er Guds religion slik det ble forklart tidligere. Det at dragen står foran henne, betyr at den holdt vakt for å sluke barnet så snart det var født. Dette barnet var den lovede manifestasjon som er etterkommer etter Muhammeds religion. Omajadene var hele tiden ivrige etter å få tak i Den lovede som skulle være en etterkommer av Muhammed, slik at de kunne ødelegge og tilintetgjøre ham, for de fryktet hans tilsynekomst. Så hvor de enn fant en etterkommer etter Muhammed som var respektert i folks øyne, så drepte de ham.

8 “Da fødte hun et guttebarn som en gang skal styre alle folkeslag med jernstav.”⁶³ Denne strålende sønnen er den lovede manifestasjon som ble født av Guds religion og oppfostret i den guddommelige læres favn. Jernstaven er et symbol på makt og myndighet – den er ikke et sverd – og betyr at han vil vokte alle jordens nasjoner i kraft av sin guddommelige makt og myndighet. Og med denne sønnen

vises det til Báb.

“Og barnet ble rykket opp til Gud, til hans trone.”⁶⁴ 9
Dette er en profeti som gjelder Báb, som steg opp til kongeriket, Guds trone og setet for hans herredømme. Tenk over hvor nøye dette stemmer med det som faktisk skjedde.

“Men kvinnen rømte ut i ødemarken”,⁶⁵ det vil si at 10
Guds religion bega seg ut i ørkenen, som betyr den store Hijaz-ørkenen og Den arabiske halvøy.

“Til et sted som Gud hadde gjort i stand”,⁶⁶ det vil si at 11
Den arabiske halvøy ble hjemmet, bostedet og senteret for Guds religion.

“Og der skulle hun i 1260 dager få den maten hun 12
trengte.”⁶⁷ Ifølge terminologien i Bibelen betyr disse 1260 dagene 1260 år, slik det ble forklart tidligere. Således ble Guds religion oppfostret i Arabias enorme ørken til Den lovede kom til syne. Etter disse 1260 årene opphørte denne religionen å være virksom, for frukten av dette treet var blitt åpenbart, og dets resultat var blitt frembrakt.

Tenk over hvor nøye profetiene tilsvare hverandre! 13
Johannes’ åpenbaring fastsetter at Den lovede vil komme etter førtito måneder. Profeten Daniel spesifiserer tre og en halv tid, som også er førtito måneder. En annen tekst i Johannes’ åpenbaring sier spesifikt 1260 dager, og det er uttrykkelig vist i Bibelen at hver dag betyr ett år. Ingenting kunne være tydeligere enn denne overensstemmelsen profetiene imellom. Báb kom til syne i år 1260 etter hedsjra ifølge kalenderen som benyttes av alle muslimer. Det finnes ingen klarere profetier enn denne i Bibelen for noen manifestasjon. Hvis man er rimelig, er enigheten mellom tidspunktene antydnet av disse strålende sjeler det mest

avgjørende bevis og kan overhodet ikke tolkes på noen annen måte. Salige er de rettsindige som søker etter sannhet.

- ¹⁴ Når det mangler rettferdighet, vil imidlertid folket utfordre, krangle om og benekte det åpenbare. Deres vandel er som fariseernes på Kristi tid, som hardnakket benektet tolkningene og uttalelsene som han og hans apostler kom med, og som med vilje tilslørte sannheten for de uvitende massene og sa: “Disse profetiene gjelder ikke Jesus, men Den lovede som om ikke lenge vil komme til syne i tråd med betingelsene fremsatt i Toraen” – som blant annet sa at han skulle være en konge, sitte på Davids trone, opprettholde Toraens lov, innvarsle den største rettferdighet og gjøre at ulven og lammet samlet seg ved samme kilde. Og således hindret de menneskene i å gjenkjenne Kristus.

MATERIELLE OG ÅNDELIGE SYKLUSER

I DENNE MATERIELLE verden har tid skiftende sykluser, og 1
 I sted er underlagt vekslende tilstander. Årstidene følger
 etter hverandre, og individer har fremgang, tilbakegang og
 utvikler seg. På ett tidspunkt er det vår og på et annet høst.
 På ett tidspunkt er det sommer og på et annet vinter.

Våren har regntunge skyer og milde vinder fylt av 2
 moskusduft, livgivende vestavinder og mildt og godt vær.
 Regnet faller, solen skinner, de livgivende vinder blåser,
 verden fornyes, og livets pust åpenbarer seg i planter og dyr
 så vel som i mennesker. Jordiske vesener beveger seg fra én
 tilstand til en annen. Alle ting blir iført en ny kledning:
 Den sorte jord svøpes i et hav av gress, fjell og sletter iføres
 en smaragdgrønn kappe, trær bærer blader og blomster,
 hager frembringer blomster og sødmefylte urter, verden blir
 en annen verden, og hele skapningen fylles med nytt liv.
 Jorden, som var som et sjelløst legeme, finner en ny ånd
 og fremviser den største skjønnhet, ynde og sjarm. Således
 frembringer vårtiden et nytt liv og inngyter en ny ånd.

- 3 Så kommer sommeren, da varmen blir mer intens og vekst og utvikling åpenbarer sin krafts fylde. Livskraften når sitt høydepunkt i planteriket: Frukter og avlinger kommer til syne, tiden for innhøsting kommer, frø blir til kornbånd, og det gjøres forberedelser for vintermånedene.
- 4 Så kommer den nådeløse høsten da det blåser helsefærlig kuling og ørkengolde vinder, og mangelens og knapphetens årstid kommer. Alle ting visner, den behagelige luften blir hard og kjølig, vårens milde briser blir til høstens stormkast, en gang grønne og frodige trær står herjet og nakne, blomster og urter visner hen i sorg, og utsøkte hager blir til mørkladne hauger av støv.
- 5 Deretter følger vinteren da kalde vinder blåser og uværet tiltar. Det snør og stormer, det hagler og regner, det tordner og lyner, og dorskheter og dvale gjør seg gjeldende. Planter blir som døde, og dyr sløves og svekkes.
- 6 Når dette stadium blir nådd, kommer den livgivende våren atter tilbake, og en ny syklus innledes. Våren, med sin store vitalitet og ynde og i sin storhets og veldes fylde, reiser sitt paulun på fjell og sletter. Atter en gang gjenopplives de skapte tings templer, og skapelsen av betingede vesener blir fornyet. Levende legemer vokser og utvikler seg, marker og sletter blir grønne og frodige, trær frembringer blomster, og forrige års vår kommer atter en gang tilbake på høyden av sin storhet og herlighet. Selve tingenes eksistens må for alltid avhenge av og gjøres varig gjennom disse sykluser og vekslinger. Slik er den materielle verdens sykluser og omveltninger.
- 7 De åndelige sykluser knyttet til Guds profeter beveger seg fremover på samme måte. Det vil si at dagen for tilsyne-

komsten av de hellige manifestasjoner er den åndelige vår-tid. Den er guddommelig herlighet og himmelsk nåde, den er livets milde vindpust og demringen av sannhetens sol. Ånder gjenopplives, hjerter forfriskes, sjeler foredles, hele eksistensen settes i bevegelse, og menneskelige virkeligheter gleder seg og vokser i oppnåelser og fullkommenheter. Universell fremgang oppnås, sjelene løftes opp, og de døde vekkes til live – for det er oppstandelsens dag, tiden for liv og røre, tiden for fryd og glede og tiden for henrykkelse og overgivenhet.

Den sjelsbevegende våren gir så opphav til den fruktbare 8
sommeren. Guds ord utbres, hans lov bekjentgjøres, og alle ting når en tilstand av fullkommenhet. Det himmelske taffel blir dekket, hellighetens milde vinder fyller Østen og Vesten med vellukt, Guds lære beseirer hele jorden, sjeler opplæres, prisverdige resultater frembringes, universell fremgang blir gjort i det menneskelige rike, guddommelig nåde omslutter alle ting, og sannhetens sol skinner over det himmelske rikes horisont på høyden av sin makt og intensitet.

Når denne sol når sitt høyeste punkt, begynner den 9
å skinne svakere, og denne åndens sommer etterfølges av høst. Vekst og utvikling stanser, milde luftninger blir til skadelige vinder, og mangelens og knapphetens årstid får livskraften og skjønnheten i hager, på marker og i lunder til å forsvinne. Det vil si, åndelig tiltrekning blir borte, guddommelige egenskaper forderves, hjertenes utstråling blir svakere, sjelens åndelighet svekkes, dyder blir til laster, og hellighet og renhet finnes ikke lenger. Det er kun navnet som blir igjen av Guds lov, og av den guddommelige lære finnes kun en ytre form. Grunnvollen for Guds religion

er ødelagt, og kun skikker og tradisjoner tar dens plass, splittelser oppstår, og standhaftighet endres til forvirring. Ånder visner, hjerter lammes, og sjeler sykner hen.

10 Vinteren kommer – det vil si at uvitenhetens og uoppmerksomhetens kulde omslutter verden, og de egensindige og selviske begjærs mørke råder. Apati og trass følger, sammen med sløvhets og dårskap, umoral og dyriske egenskaper, kjølighet og forstenet likegladhet, på samme måte som om vinteren når jordkloden berøves påvirkningen av solens stråler og blir øde og gold. Så snart sinnenes og tankenes verden når dette stadium, er det intet annet tilbake enn evig død og uendelig ikke-eksistens.

11 Men når vinteren har gått sin gang, vender den åndelige vår tilbake igjen, og en ny syklus åpenbarer sin glans. Åndens milde vinder blåser, den strålende morgen bryter frem, den nådiges skyer sender sitt regn, strålene fra sannhetens sol skinner, og tilværelsens verden blir forlenet med nytt liv og kledd i en vidunderlig kappe. Alle tegn og gaver fra forrige vår, og kanskje til og med noen som er enda større, viser seg igjen i denne nye årstiden

12 De åndelige sykluser for sannhetens sol er i en tilstand av stadig bevegelse og fornyelse, som hos den fysiske solen. Sannhetens sol kan sammenlignes med den materielle solen som stiger opp fra mange forskjellige punkter. Én dag stiger den opp fra Krepens tegn og en annen fra Vektens tegn. Én dag kaster den sine stråler fra Vannmannens tegn og en annen fra Værens tegn. Likevel er solen bare én sol og én eneste virkelighet. De som er forlenet med sann kunnskap, elsker solen og er ikke knyttet til dens gryningspunkter. De som er utstyrt med innsikt, søker etter sannheten selv

og ikke dens talsmenn og åpenbarere. Derfor bøyer de seg i tilbedelse for solen uansett fra hvilket tegn og uansett over hvilken horisont den måte vise seg, og søker sannheten fra enhver helliggjort sjel som måtte åpenbare den. Slike mennesker oppdager uvegerlig sannheten og tilsløres ikke for lyset fra den guddommelige himmelhvelvings sol. Derfor vil den som elsker strålene og den som søker lyset, alltid vende seg mot solen, hva enten den skinner fra Værens tegn eller skjenger sin nåde fra Krepsens tegn eller kaster sine stråler fra Tvillingenes tegn.

Men de tåpelige og uvitende er betatt av tegnene i 13
dyrekretsen og henrykkes av gryningspunktene, ikke av solen selv. Da den befant seg i Krepsen, vendte de seg til den, men da den beveget seg inn i Vekten, fortsatte de, knyttet som de var til det forrige tegnet, å feste blikket på og holde fast ved det, og dermed berøvet de seg selv strålene fra solen da den hadde forflyttet seg. Således utgjøt sannhetens sol en gang sine stråler fra Abrahams tegn, senere grydde den over Mose tegn og opplyste horisonten, og enda senere skinte den med den største kraft, varme og utstråling fra Kristi tegn. De som søkte sannheten, tilba den uansett hvor de så den, men da denne Solen kastet sine stråler på Sinai og opplyste Mose virkelighet, ble de som var knyttet til Abraham, berøvet den. Og de som klynget seg til Moses, ble, da sannhetens sol utøste sin himmelske stråleglans i sin utstrålings fylde fra Kristi punkt, likeledes avskåret, og så videre.

Derfor må man søke sannheten, bli henrykket og betatt 14
av enhver helliggjort sjel som man finner den hos, og bli fullstendig tiltrukket til utgytelsen av Guds nåde. Som

en møll må man være en som elsker lyset, uansett hvilken lampe det skinner i, og som en nattergal må man være betatt av rosen, uansett hvor den måtte blomstre.

- 15 Om solen skulle stige opp fra vest, ville den fremdeles være solen. I sannhet, uansett fra hvilket punkt solen måtte stige opp, er den fremdeles solen. Man må ikke knytte dens tilsynekomst til ett eneste punkt og anse de andre punktene for å være berøvet. Man må ikke bli hindret av dens oppstigning i øst og betrakte vest som stedet der den går ned og forsvinner. Man må søke Guds mangfoldige nåde, søke guddommelig stråleglans og bli henrykket og betatt av enhver virkelighet der den klart og tydelig finnes. Tenk over at hvis jødene ikke hadde klynget seg til Mose horisont, men festet blikket på sannhetens sol, ville de uten tvil sett denne Sol skinne i fylde av sin guddommelige stråleglans i det sanne gryningspunkt, som var Kristus. Men tusen ganger akk og ve! De klynget seg til navnet Moses og berøvet seg selv den overjordiske nåde og himmelske stråleglans.

SANN LYKKSALIGHET

ENHVER EKSISTERENDE tings ære og opphøyelse avhenger 1
av visse årsaker og tilstander.

Jordens fortreffelighet, utsmykning og fullkommenhet 2
består i at den ved regnet i de vårlige byger skal bli grønn og
frodig, at planter skal spire frem, at blomster og urter skal
vokse, at blomstrende trær skal gi en rik avling og frem-
bringe friske og saftige frukter, at hagene skal prydes, at
engene skal smykkes, at sletter og fjell skal kle seg i grønt,
at marker og lunder, landsbyer og byer skal prydes. Dette er
mineralrikets lykksalighet.⁶⁸

For planteriket består opphøyelsens og fullkommen- 3
hetens høyder i at et tre skal rage høyt ved siden av en bekk
med friskt vann, at en mild vind skal blåse og solen gi det
sin varme, at en gartner skal stelle det, og at det dag etter
dag skal vokse og gi frukt. Men dets virkelige lykksalighet
består i å bevege seg videre til dyrets og menneskets riker og
i å erstatte det som er blitt forbrukt i dyrs og menneskers
legemer.

- 4 For dyreverdenen består opphøyelsen å besitte fullkomne lemmer, organer og evner og å få alle sine behov dekket. Dette er høyden av dens herlighet, ære og opphøyethet. Så den største lykksalighet for et dyr innebærer en grønn og frodig eng, en bekk med det deiligste vann og en skog som er breddfull av liv. Hvis disse tingene er sørget for, kan det ikke tenkes noen større lykksalighet for dyret. Om en fugl for eksempel bygge sitt rede i en grønn og frodig skog på en vakker høyde i et stort tre og på en gren høyt oppe, og om den hadde til sin disposisjon alt den trengte av frø og vann, så ville dette utgjøre fullkommen lykksalighet.
- 5 Men sann lykksalighet for dyret består i å bevege seg fra dyreverdenen inn i menneskets verden, på samme måte som de mikroskopiske vesener som gjennom luften og vannet trenger inn i menneskets legeme, tas opp og erstatter det som er forbrukt i dets legeme. Dette er den største ære og lykksalighet for dyreverdenen, og for den kan ingen større ære tenkes.
- 6 Det er derfor klart og tydelig at materiell velvære, velstand og overflod av denne art er høyden av lykksalighet for mineraler, planter og dyr. Og det er virkelig ingen rikdom, velferd, velstand eller velvære i vår materielle verden som kan sammenlignes med rikdommen til en fugl, for den har alle de vidstrakte marker og fjell som sitt oppholdssted, alle frø og avlinger som sin rikdom og næring og alle landområder, landsbyer, enger, beitemarker, skoger og all villmark som sine eiendeler. Så hvem er rikest – denne fuglen eller det rikeste menneske? For uansett hvor mange frø denne fuglen måtte samle eller gi bort, så minsker ikke dens rikdom.

Det er derfor klart at menneskets ære og opphøyelse 7
ikke kan bestå utelukkende i materielle gleder og jordiske
fordeler. Denne materielle lykksalighet kommer avgjort
i annen rekke, mens menneskets opphøyelse i hoved-
sak består i slike dyder og oppnåelser som pryder den
menneskelige virkelighet. Disse består i guddommelig
lykksalighet, himmelske gaver, inderlige følelser, kjærlighet
til Gud og kunnskap om ham, menneskenes oppfostring,
sinnets innsikt og vitenskapelige oppdagelser. De består
i rettferdighet og rimelighet, sannferdighet og godhet, in-
dre mot og iboende medmenneskelighet, i å trygge andres
rettigheter og bevare paktens og avtalers hellighet. De består
i riktig vandel under alle omstendigheter, forkjærlighet for
sannhet under alle forhold, selvfornektelse til fordel for alle
menneskers beste, vennlighet og medlidenhet overfor alle
nasjoner, lydighet mot Guds læresetninger, tjeneste for det
himmelske rike, ledelse for hele menneskeheten og oppfost-
ring for alle raser og nasjoner. Dette er den menneskelige
verdens lykksalighet! Dette er opphøyelsen av mennesket i
det betingede rike! Dette er evig liv og himmelsk ære!

Disse gaver åpenbarer seg imidlertid ikke i menneskets 8
virkelighet uten gjennom en himmelsk og guddommelig
kraft og gjennom de himmelske læresetninger, for de krever
en overnaturlig kraft. Spor av disse fullkommenheter kan
gjærne forekomme i naturens verden, men de er like flyktige
og kortvarige som stråler av sollys på veggen.

Siden den medlidende Herre har kronet menneskets 9
hode med et slikt strålende diadem, må vi anstrenge oss så
dets skinnende edelstener kan kaste sitt lys over hele verden.

DEL 2

Noen kristne emner

FORSTANDSMESSIGE REALITETER
OG DERES UTTRYKK GJENNOM
SANSBARE FORMER

¹ **D**ET ER ET PUNKT SOM det er vesentlig å forstå for å fatte essensen i de andre spørsmål vi har diskutert eller kommer til å diskutere, nemlig at menneskelig kunnskap er av to typer.

² Den ene er kunnskapen som erverves gjennom sansene. Det som øyet, øret eller lukte-, smaks- eller berøringssansen kan oppfatte, kalles “sansbart”. For eksempel er solen sansbar, den kan sees. På samme måte er lyder sansbare siden øret kan høre dem. Lukter er sansbare siden de kan innåndes og oppfattes av luktesansen. Mat er sansbar siden ganen kan oppfatte dens sødme, surhet, bitterhet eller salthet. Varme og kulde er sansbare siden berøringssansen kan oppfatte dem. Disse kalles “sansbare realiteter”.

³ Den andre typen menneskelig kunnskap gjelder for-

standsmessige ting. Det vil si at den består i forstandsmessige realiteter som ikke har ytre form eller sted, og som ikke kan sanses. For eksempel er sinnets kraft ikke sansbar og heller ikke noen av de menneskelige egenskaper. Disse er forstandsmessige realiteter. På samme måte er kjærlighet en forstandsmessig og ikke en sansbar realitet. For øret hører ikke disse realiteter, øyet ser dem ikke, luktesansen oppfatter dem ikke, smaken merker dem ikke, berøringssansen kjenner dem ikke. Til og med eteren, hvis krefter er omtalt i naturfilosofien som varme, lys, elektrisitet og magnetisme, er en forstandsmessig og ikke en sansbar realitet. På samme måte er naturen selv en forstandsmessig og ikke en sansbar realitet. Menneskeånden er en forstandsmessig og ikke en sansbar realitet.

Men når man forsøker å uttrykke disse forstandsmessige 4
realiteter, har man ingen annen utvei enn å støpe dem i det sansbares form, for utad finnes det ingenting bortenfor det sansbare. Når man derfor ønsker å uttrykke åndens realitet og dens tilstander og stilling, må man beskrive dem i form av sansbare ting, siden det utad ikke eksisterer noe annet enn det sansbare. For eksempel er sorg og glede forstandsmessige ting, men når man ønsker å gi uttrykk for disse åndelige tilstander, sier man: “Jeg ble tung om hjertet”, eller “Mitt hjerte ble oppløftet”, selv om ens hjerte ikke bokstavelig ble tungt eller oppløftet. Det er i stedet en åndelig eller forstandsmessig tilstand som krever bruk av sansbare begreper for å uttrykkes. Et annet eksempel er når man sier: “Den og den har gjort store fremskritt”, selv om vedkommende er forblitt på samme sted, eller “Den og den har en høy stilling”, mens han, som alle andre, fortsetter å

gå på jorden. Denne opphøyelsen og dette fremskrittet er åndelige tilstander og forstandsmessige realiteter, men for å gi uttrykk for dem må man ty til sansbare begreper siden det utad ikke finnes noe bortenfor det sansbare.

⁵ Et annet eksempel er at kunnskap figurativt blir beskrevet som lys og uvitenhet som mørke. Men tenk over det. Er kunnskap sansbart lys eller uvitenhet sansbart mørke? Så visst ikke. Disse er kun forstandsmessige tilstander, men når man ønsker å gi uttrykk for dem, kaller man kunnskap lys og uvitenhet mørke og sier: "Mitt hjerte var mørkt, og det ble opplyst." Kunnskapens lys og uvitenhetens mørke er forstandsmessige realiteter og ikke sansbare, men når vi ønsker å gi uttrykk for dem, må vi gi dem en sansbar form.

⁶ Således er det klart at duen som kom ned over Kristus⁶⁹, ikke var en fysisk due, men en åndelig tilstand uttrykt ved en sansbar form, slik at den kunne forstås. For eksempel er det sagt i Det gamle testamente at Gud viste seg som en ildsøyle.⁷⁰ Det som er ment her, er ikke en sansbar form, men en forstandsmessig realitet som er blitt uttrykt ved en slik form.

⁷ Kristus sier: "Far er i meg og jeg i Far."⁷¹ Var Kristus inni Gud eller var Gud inni Kristus? Nei, ved Gud! Dette er en forstandsmessig tilstand som er blitt uttrykt ved en sansbar form.

⁸ Vi kommer til forklaringen av Bahá'u'lláhs ord når han sier: "O konge! Jeg var bare et menneske som alle andre, i søvn på mitt leie, da se – den overmåte herliges briser strøk hen over meg og gav meg kunnskap om alt som har vært. Dette er ikke en ting fra meg, men fra en som er allmektig og allvitende."⁷² Dette er stedet for guddommelig åpenbar-

ing. Det er ikke en sansbar, men en forstandsmessig realitet. Den er helliggjort og hevet over fortid, nåtid og fremtid. Den er en sammenligning og analogi – en metafor og ikke en bokstavelig sannhet. Det er ikke den tilstanden som menneskesinnet vanligvis oppfatter når det sies at noen sov og så våknet, men betyr en overgang fra én tilstand til en annen. For eksempel er søvn en hviletilstand, og det å være våken er en bevegelsestilstand. Søvn er en taushetstilstand, og det å være våken er en ytringstilstand. Søvn er en skjult-hetstilstand, det å være våken er en synlighetstilstand.

For eksempel sies det på persisk og arabisk at jorden sov, 9
våren kom og den våknet. Eller at jorden var død, våren kom og den våknet til liv igjen. Disse uttrykkene er sammenligninger, analogier, lignelser og figurative tolkninger i den indre betydnings verden.

Kort sagt har Guds manifestasjoner alltid vært og vil 10
alltid være lysende realiteter, og ingen forandring eller endring finner noensinne sted i deres essens. I beste fall er de før sin åpenbaring stille og tause lik en som sover, og etter sin åpenbaring er de veltalende og strålende lik en som er våken.

KRISTI FØDSEL

- ¹ SPØRSMÅL: HVORDAN BLE Kristus født av Den hellige ånd?
- ² Svar: Når det gjelder dette spørsmålet, er de guddommelig orienterte og de materialistiske filosofer uenige. De første tror at Kristus ble født av Den hellige ånd, mens de siste anser en slik ting for å være umulig og uholdbar og påstår at han nødvendigvis må ha hatt en menneskelig far.
- ³ I Koranen står det: "Vi sendte Vår ånd til henne, og den fremsto for henne som en vakker mann,"⁷³ og dette betyr at Den hellige ånd antok en menneskelig skikkelse, slik et bilde viser seg i et speil, og samtalte med Maria.
- ⁴ De materialistiske filosofer tror at det må skje en kjønnsakt, og fremsetter at et levende legeme ikke kan oppstå fra et livløst legeme eller materialisere seg uten paring av hankjønn og hunkjønn. De tror at utenom mennesket er dette ikke mulig hos dyr, og at utenom dyr er det ikke mulig selv hos planter. For denne paringen av hankjønn og hunkjønn forekommer hos alle dyr og planter. De argumenterer til og med at Koranen selv bekrefter denne paringen av alle ting: "Ære være Ham, som skapte alt parvis, det jorden frembringer, og dem selv, og det de ikke kjenner til."⁷⁴

Det vil si at menneske, dyr og planter alle finnes i par. “Og av alt har vi skapt to slag”,⁷⁵ det vil si, vi har skapt alle ting i par.

Kort sagt sier de at det er umulig å tenke seg et menneske uten en menneskelig far. De guddommelig orienterte filosofer svarer imidlertid: “En slik ting er ikke umulig selv om den ikke er observert, og det er forskjell på det som er umulig og det som bare ikke har vært observert. For eksempel var øyeblikkelig kommunikasjon mellom Østen og Vesten ukjent i tiden før telegrafene, men det var ikke umulig. På samme måte var fotografiet og grammodonen ukjente, men de var ikke umulige.”

De materialistiske filosofer står på sitt, og de guddommelig orienterte filosofer svarer: “Er denne jordkloden evig, eller ble den frembrakt?” De materialistiske filosofer svarer at ifølge uomtvistelige vitenskapelige funn er det bevist at den hadde en begynnelse, at den i begynnelsen var et flytende himmellegeme og gradvis ble temperert, at det ble dannet en skorpe rundt den, og at på denne skorpen ble det skapt planter, så dyr og til sist mennesker.

De guddommelig orienterte filosofer sier: “Det følger klart fra deres utsagn at menneskearten på jordkloden hadde en opprinnelse og ikke er evig. Da må jo det første mennesket ha hatt hverken far eller mor, for menneskearten har en opprinnelse i tid. Så hva er mest problematisk: at et menneske skulle bli til, selv om det skjer gradvis, uten hverken far eller mor, eller at det skulle bli til uten en far? Ettersom dere innrømmer at det første menneske ble til uten hverken far eller mor, enten det skjedde gradvis eller på kort tid, kan det ikke være noen tvil om at et menneske uten en

menneskelig far også er mulig og logisk akseptabelt. Derfor kan en ikke bare forkaste dette som umulig, og å gjøre det ville avsløre mangel på rimelighet. Hvis dere for eksempel sier at denne lampen en gang ble tent med hverken veke eller olje, og så sier at det er umulig for den å bli tent uten veke, avslører dette en mangel på rimelighet.” Kristus hadde en mor, men ifølge de materialistiske filosofer hadde det første menneske hverken far eller mor.

KRISTI STORHET

SPØRSMÅL: HVA ER fortrinnet og fordelene med å være 1
uten en far?

Svar: Et stort menneske er et stort menneske enten det 2
er født med en menneskelig far eller ikke. Hvis det å være
uten far var et fortrinn, ville Adam overgå alle profetene
og budbringerne og være bedre enn dem, for han hadde
hverken far eller mor. Det som fører til storhet og herlighet,
er stråleglansen og utstrømningene av guddommelige full-
kommenheter. Solen er født av substans og form som kan
sammenlignes med far og mor, og likevel er den absolutt
fullkommenhet. Mørke har hverken substans eller form,
hverken far eller mor, og er intet annet enn ufullkommen-
het. Substansen for Adams fysiske liv var støv, men Abra-
hams fysiske substans var et rent sperma, og det er sikkert
at et rent og utmerket sperma er overordnet i forhold til jord
og sten.

Videre står det i Johannes' første brev 1, 12–13: "Men 3
alle som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn,
de som tror på hans navn. De er ikke født av kjøtt og blod,
ikke av menneskers vilje og ikke av manns vilje, men av

Gud.”⁷⁶ Det følger derfor klart av disse versene hos Johannes at til og med apostlenes eksistens kommer fra en åndelig virkelighet og ikke fra en materiell kraft. Kristi ære og storhet består ikke i at han var uten en far, men heller i hans guddommelige fullkommenheter, utgytelser og herlighet. Dersom Kristi storhet kom fra at han manglet en far, ville Adam vært enda større, for han hadde hverken far eller mor.

⁴ I Det gamle testamente står det: “Da formet Herren Gud mennesket av støv fra jorden. Han blåste livspust i nesen på det, og mennesket ble en levende skapning.”⁷⁷ Legg merke til at det sies at Adam ble til fra åndens liv. Dessuten viser Johannes’ uttalelse om apostlene at også de kom fra den himmelske Far. Således er det klart og tydelig at ethvert stort menneskes hellige virkelighet – dets sanne eksistens – kommer fra Gud og skylder Den hellige ånds ånde sin eksistens.

⁵ Det vi mener, er at hvis det å være uten en far var det største et menneske kunne oppnå, så ville Adam overgå alle, for han hadde hverken far eller mor. Er det bedre for et menneske å bli skapt fra levende substans enn fra støv? Det er så visst bedre å bli skapt fra levende substans. Men Kristus ble født av Den hellige ånd og fikk sin eksistens gjennom den.

⁶ Kort sagt skyldes æren og hederen hos disse helligede sjeler, Guds manifestasjoner, deres himmelske fullkommenheter, utstrømninger og herlighet og intet annet.

SANN DÅP

IEVANGELIET ETTER Matteus 3, 13-15 står det: “Da kom 1
 Jesus fra Galilea til Johannes ved Jordan for å bli døpt av
 ham. Men Johannes ville hindre ham og sa: ‘Jeg trenger å
 bli døpt av deg, og så kommer du til meg?’ Jesus svarte: ‘La
 det nå skje! Dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet.’
 Da lot Johannes det skje.”

Spørsmål: Med utgangspunkt i Kristi ideoende fullkom- 2
 menhet, hvilket behov hadde han for å bli døpt, og hva var
 visdommen ved det?

Svar: Dåpens kjerne er renselse ved anger. Johannes 3
 oppmuntret og formante folket, fikk dem til å angre, og så
 døpte han dem. Det er således klart at denne renselsen er
 et symbol på anger over all synd, som om en sa: “O Gud!
 På samme måte som min kropp er blitt rensed og lutret
 for fysiske urenheter, så rens og lutre min ånd for verdens
 urenheter, som ikke er verdige din guddommelige terskel.”
 Anger er å vende seg fra opprørskhet tilbake til lydighet.
 Det er etter å ha opplevd fjernhet fra Gud og vært berøvet
 ham at mennesket anger og rens seg. Derfor er denne
 renselsen et symbol som sier: “O Gud! Gjør mitt hjerte godt
 og rent, og rens og helliggjør det fra alt uten din kjærlighet.”

- 4 Fordi Kristus ønsket at denne skikken innført av Johannes skulle praktiseres av alle på den tiden, underkastet han seg den selv slik at sjeler kunne bli vakt, og at loven fremsatt i forrige religion kunne bli oppfylt. For selv om denne skikken var innført av Johannes, representerte den i virkeligheten angerens renselse, som er blitt praktisert i alle de guddommelige religioner.
- 5 Det var ikke slik at Kristus hadde behov for dåp, men han underkastet seg dåpen fordi denne handlingen på den tiden var prisverdig og akseptabel for Gud og bebudet himmelrikets gode tidender. Senere sa han imidlertid at sann dåp ikke skjedde ved fysisk vann, men ved ånd og vann og, et annet sted, ved ånd og ild.⁷⁸ Det som menes med “vann” her, er ikke fysisk vann, for et annet sted er det eksplisitt uttrykt at dåp må skje ved ånd og ild, og det sistnevnte gjør det klart at det ikke er ment fysisk ild og vann, fordi dåp ved ild er umulig.
- 6 Med “ånd” menes derfor guddommelig nåde, med “vann” kunnskap og liv og med “ild” Guds kjærlighet. For fysisk vann renses ikke menneskets hjerte, men legemet. I stedet renses og lutrer himmelsk vann og ånd, som er kunnskap og liv, menneskehjertet. Med andre ord, det hjerte som har del i Den hellige ånds utstrømmende nåde og blir helliggjort, blir godt og rent. Hensikten er at menneskets virkelighet blir renses og helliggjort fra verdens urenheter, som er nederdretlige egenskaper som sinne, begjær, verdslighet, stolthet, uærlighet, hykleri, svik, egenkjærlighet og så videre.
- 7 Mennesket kan ikke fri seg fra forfølgelse og egoistiske begjærs angrep uten ved Den hellige ånds bekræftende

nåde. Det er derfor det er sagt at dåp må skje ved ånd, ved vann og ved ild – det vil si med den guddommelige nådes ånd, kunnskapens og livets vann og Guds kjærlighets ild. Det er med denne ånden, dette vannet, og denne ilden at mennesket må døpes slik at det kan få del i evig nåde. For hvilken nytte vil det ellers ha å bli døpt med fysisk vann? Nei, denne dåpen med vann var et symbol på anger og på å søke tilgivelse for synd.

Men i Bahá'u'lláhs religionsordning er dette symbolet ⁸ ikke lenger påkrevd, for dets virkelighet, som er å døpes med Guds ånd og kjærlighet, er fastslått og forstått.

DÅP OG GUDS FORANDERLIGE LOV

¹ SPØRSMÅL: ER DÅPENS renselse nyttig og nødvendig, eller er den unyttig og unødvendig? Hvis det første er tilfelle, hvorfor ble den avskaffet til tross for at den er nødvendig? Og hvis det siste er tilfelle, hvorfor praktiserte Johannes den til tross for at den var unødvendig?

² Svar: Endring og forvandling av tilstander og tidsaldres gang er blant den betingede verdens fundamentale vilkår, og fundamentale vilkår kan ikke skilles fra tingenes virkelighet. Således er det umulig å skille varme fra ild, eller fuktighet fra vann, eller solstrålene fra solen, for disse er fundamentale vilkår. Og siden endring og forvandling er blant vilkårene for alle betingede ting, endres også Guds bud i tråd med tidenes endring. Vilkårene og det som var i tråd med de rådende tilstander på Mose tid, for eksempel, var Moseloven. På Kristi tid hadde imidlertid tilstandene endret seg slik at Moseloven var uegnet for menneskehetens behov og ikke tilpasset dem, og den ble derfor avskaffet. Derfor brøt Kristus sabbaten og forbød skilsmisse. Etter ham ga fire av disiplene, blant dem Peter og Paulus, tillatelse til å spise slik mat fra dyr som hadde vært forbudt i Toraen,

bortsett fra inntak av kjøtt fra dyr som var blitt kvalt, av offer til avguder og av blod. De forbød også hor.⁷⁹ Således opprettholdt de disse fire budene. Senere gjorde Paulus det lovlig å spise dyr som var blitt kvalt, og de som ble ofret til avguder og blod, men opprettholdt forbudet mot hor. Således skriver han i brevet til romerne 14, 14: "I Herren Jesus vet jeg sikkert og visst at ingenting er urent i seg selv. Men for den som mener at noe er urent, er det urent." Videre er det skrevet i hans brev til Titus 1, 15: "Alt er rent for de rene, men for de urene og vantro er ingen ting rent. Nei, de er urene både i sinn og i samvittighet."

Denne endringen, forvandlingen og opphevelsen skyldtes det faktum at Kristi tid ikke kunne sammenlignes med Mose tid. Forholdene og vilkårene var helt forandret, og de tidligere bud ble derfor opphevet. 3

Verdens legeme kan sammenlignes med et menneskes legeme, og Guds profeter og budbringere med dyktige leger. Et menneske forblir ikke alltid i samme tilstand: forskjellige sykdommer oppstår, og hver enkelt krever et bestemt legemiddel. Derfor behandler ikke en dyktig lege alle på samme måte, men varierer behandling og legemiddel i tråd med det de ulike sykdommer og tilstander krever. En person lider kanskje av en alvorlig sykdom forårsaket av for mye varme: en dyktig lege foreskriver nødvendigvis kjølede medisiner.⁸⁰ Når personens tilstand endres og varmen erstattes av for mye kulde, setter legen nødvendigvis til side de kjølede medisinerne og foreskriver varmende medisiner. Pasientens tilstand krever dette skifte og denne forandring, som er et klart bevis på legens dyktighet. 4

Tenk for eksempel på om Toraens lov kunne håndheves 5

i dag. Nei, ved Gud! Dette ville være helt umulig, og det er derfor Toraens lov på Kristi tid nødvendigvis ble opphevet av Gud. Tenk på samme måte over at på døperen Johannes' tid tjente dåpens renselse til å vekke og formane folket og få dem til å angre all synd og til å vente på Kristi rikes komme. Men i Asia i dag senker katolikkene og de ortodokse spedbarn ned i en blanding av vann og olivenolje på en slik måte at noen blir syke av denne prøvelsen og skjelver og kjemper når dåpen finner sted. Andre steder stenker presten dåpsvannet på pannen. Men ikke i noen av tilfellene opplever disse barna åndelige følelser. Så hva godt kan dette gjøre? Andre mennesker undrer seg og stiller seg spørrende til hvorfor dette spedbarnet senkes ned i vann siden det hverken bidrar til åndelig bevissthet eller tro eller oppvåkning, men bare er en skikk som følges. På døperen Johannes' tid var det imidlertid ikke slik. Johannes formante dem først, så ledet han dem til å angre sine synder og oppfordret dem til å forvente Kristi komme. Den som mottok dåpens renselse, ville så angre sine synder med den største underkastelse og ydmykhet og på samme måte vaske og rens sitt legeme for ytre urenheter, og med fullkommen lengsel vente, dag og natt og fra øyeblikk til øyeblikk, på Kristi komme og på adgang til hans rike.

- 6 Kort sagt er vår mening at endringen og forvandlingen i tidenes tilstander og behov er årsaken til opphevelsen av religiøse lover, for det kommer en tid da de tidligere bud ikke lenger er tilpasset de rådende forhold. Tenk over hvor svært forskjellige behovene i den moderne tid er fra middelalderens! Er det mulig at budene fra tidligere århundrer kunne bli håndhevet i vår tid? Det er klart og innlysende

at dette ville være helt umulig. Etter flere århundrers forløp vil på samme måte det som trengs i dag, ikke lenger være passende for behovene i den fremtidige tidsalder, og endring og forvandling vil være uunngåelig.

I Europa endres og modifiseres lovene til stadighet. 7
Hvor utallige er ikke lovene som en gang eksisterte i de europeiske systemer og kirkelover, og som senere er blitt opphevet! Disse endringene er forårsaket av forvandlingen i tankesett, vaner og tilstander, og uten dem ville den menneskelige verdens velferd gå i oppløsning.

For eksempel foreskriver Toraen dødsstraff for den som 8
bryter sabbaten. Det er faktisk ti slike dødsstraffer i Toraen. Kunne disse budene gjennomføres i dag? Det er klart at dette ville være fullstendig umulig. Således er de blitt endret og forvandlet, og denne endringen og forvandlingen av lovene utgjør i seg selv et tilstrekkelig bevis på at Guds visdom er fullkommen.

Dette temaet krever dyp ettertanke, og årsaken er klar 9
og tydelig. Vel er det med dem som tenker etter!

BRØDET OG VINEN

- ¹ SPØRSMÅL: KRISTUS SA: “Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen. Den som spiser av dette brødet, skal leve til evig tid. Og det brødet jeg vil gi, er min kropp, som jeg gir til liv for verden.”⁸¹ Hva betyr dette utsagnet?
- ² Svar: Med dette brød menes de guddommelige fullkommenheters himmelske føde. Med andre ord, den som inntar denne føde – det vil si, den som tilegner seg Guds utstrømmende nåde, tiltrekker seg opplysning fra hans lys og oppnår sin del av Kristi fullkommenheter – vil oppnå evig liv. Det som menes med blod, er på samme måte livets ånd som består av guddommelige fullkommenheter, himmelsk herlighet og evig nåde. For alle deler av kroppen opptar livets føde fra blodet som sirkulerer.
- ³ I Evangeliet etter Johannes 6, 26 står det skrevet: “Jesus svarte: ‘Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Dere leter ikke etter meg fordi dere har sett tegn, men fordi dere spiste av brødene og ble mette.’” Det er innlysende at brødene som disiplene spiste av, og som de ble mette av, var himmelsk nåde, for i vers 33 i samme kapittel står det: “Guds brød er

det brødet som kommer ned fra himmelen og gir verden liv.” Det er innlysende at Kristi legeme ikke kom ned fra himmelen, men kom fra Marias skjød. Det som kom ned fra Guds himmel, var Kristi ånd. Jødene som antok at Kristus snakket om sitt legeme, protesterte slik det er beskrevet i vers 42 i samme kapittel: “Og de spurte: ‘Er ikke dette Jesus, Josefs sønn? Vi kjenner jo både faren og moren hans. Hvordan kan han da si at han er kommet ned fra himmelen?’”

Tenk over hvor innlysende det er at det som Kristus mente med det himmelske brød, var hans ånd, hans mangfoldige nåde, hans fullkommenheter og hans læresetninger, for i vers 63 i det nevnte kapittel står det: “Det er Ånden som gjør levende, kjøtt og blod duger ikke.”

Det er derfor gjort klart at Kristi ånd var en himmelsk nåde som kom ned fra himmelen, og hver den som mottar denne ånds utstrømninger – det vil si som tar imot dens himmelske læresetninger – vil oppnå evig liv. Derfor sies det i vers 35: “Jesus svarte: ‘Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hunge, og den som tror på meg, skal aldri tørste.’”

Legg merke til at han beskriver “kommer til ham” som å spise og “å tro på ham” som å drikke. Det er derfor klart fastslått at den himmelske føde består i guddommelig nåde, åndelig herlighet, himmelske læresetninger og Kristi altomfattende sannheter, og at å spise betyr å komme nær ham, og å drikke betyr å tro på ham. For Kristus hadde både et fysisk og et himmelsk legeme. Det fysiske legeme ble korsfestet, men det himmelske er levende, evig og kilden til evig liv. Det fysiske legeme var hans menneskelige natur, og det himmelske legeme hans guddommelige natur.

Nådige Gud! Noen forestiller seg at nattverdens brød er Kristi virkelighet, og at Gud og Den hellige ånd er steget ned i det og er til stede der, mens når nattverden er inntatt, er den i løpet av noen få minutter helt og fullt oppløst og fullstendig forvandlet. Hvordan kan så en slik feil ha oppstått? Jeg ber om Guds tilgivelse for en slik alvorlig villfarelse.

⁷ Meningen med disse ordene er at gjennom Kristi åpenbaring ble de hellige læresetninger, som er evig nåde, spredt viden om, veiledningens lys skinte, og livsånden ble skjenket menneskers innerste virkelighet. Hver den som ble ledet på rett vei, fikk liv, og de som forble villfarne, ble rammet av evig død. Det brød som kom ned fra himmelen, var Kristi himmelske legeme og hans åndelige elementer som disiplene spiste av, og som de oppnådde evig liv ved.

⁸ Disiplene hadde fått mange måltider fra Kristi hånd. Hvorfor ble det siste måltid så spesielt? Det er således innlysende at det med himmelsk brød ikke menes dette fysiske brødet, men den guddommelige føde fra Kristi åndelige legeme, det vil si, den guddommelig nåde og de himmelske fullkommenheter som hans disipler fikk del i, og som de ble fylt av.

⁹ Tenk likeledes over at da Kristus velsignet brødet og ga det til disiplene og sa: "Dette er min kropp",⁸² var han synlig og tydelig til stede sammen med dem personlig og i kroppen og ble ikke forvandlet til brød og vin. Hvis han var blitt til selve brødet og vinen, kunne han ikke ha forblitt tydelig til stede foran dem kroppslig og personlig.

¹⁰ Det er derfor klart at brødet og vinen var symboler som betydde: Min nåde og mine fullkommenheter er gitt dere, og siden dere har inntatt denne mangfoldige nåde, har

dere oppnådd evig liv og mottatt deres andel og lodd av den himmelske føde.

KRISTI MIRAKLER

- ¹ **S**PØRSMÅL: VISSE MIRAKLER er tilskrevet Kristus. Skal disse beretninger tas bokstavelig, eller har de andre betydninger? For det er fastslått gjennom grundige undersøkelser at hver enkelt tings iboende virkelighet ikke endres, at alle skapte ting er underlagt en universell lov og organisering som de ikke kan avvike fra, og at ingenting derfor kan avvike fra denne universelle lov.
- ² Svar: Guds manifestasjoner er kilder til mirakuløse gjerninger og vidunderlige tegn. Enhver vanskelig eller umulig sak er for dem mulig og tillatt. For de utviser ekstraordinære egenskaper gjennom en ekstraordinær kraft, og de påvirker naturens verden gjennom en kraft som overgår naturen. Fra hver og en av dem har det åpenbart seg vidunderlige ting.
- ³ Men i de hellige skrifter benyttes en spesiell terminologi, og i Guds manifestasjoners øyne er ikke disse undre og mirakler viktige, i den grad at de ikke engang ønsker dem nevnt. For selv om disse mirakler ble ansett som de sikreste bevis, ville de utgjøre et klart bevis kun for dem som var til stede da de fant sted, ikke for de fraværende.

Hvis for eksempel en ikke-troende søker ble fortalt om 4
miraklene til Moses og Kristus, ville han benekte dem og
si: "Mirakler er lenge også blitt tilskrevet visse avguder
ved vitnesbyrdet fra en mengde mennesker og gjengitt i
bøker. Således har bramanene samlet en hel bok angående
Brahmas mirakler." Søkeren ville så spørre: "Hvordan kan vi
vite at jødene og de kristne snakker sant, og at bramanene
lyver? For begge er tradisjoner, begge er grundig bevitnet,
og begge er nedskrevet i en bok. Hver av dem kan betraktes
som troverdig eller ikke troverdig som med enhver annen
beretning: Hvis én er sann, må begge være sanne. Hvis én
aksepteres, må begge aksepteres." Derfor kan ikke mirakler
være et avgjørende bevis, for selv om de er gyldige bevis for
dem som var til stede, lykkes de ikke å overbevise dem som
ikke var det.

I tiden for Guds manifestasjon vil imidlertid de som 5
er forlenet med innsikt, oppdage at alle ting som har med
ham å gjøre, er mirakuløse. For disse ting er forskjellige fra
og hevet over alt annet, og denne fortrinnligheten er i seg
selv et absolutt mirakel. Tenk over hvordan Kristus, alene
og egenhendig, uten noen hjelpere eller beskytter, uten legi-
oner eller hærer og med den ytterste underkastelse, hevet
Guds banner høyt foran alle folkeslag i verden, hvordan han
motsto dem, og hvordan han til sist beseiret dem alle selv
om han tilsynelatende ble korsfestet. Dette er virkelig et
ekte mirakel som på ingen måte kan benektes. Kristi sann-
het har virkelig ikke behov for ytterligere bevis.

Disse ytre mirakler er uten betydning for dem som 6
følger sannheten. Om for eksempel en blind mann får synet
tilbake, vil han til sist miste synet igjen, for han vil dø og

bli fratatt alle sine sanser og evner. Således har ikke det å få en blind til å se noen varig betydning, siden synsevnen nødvendigvis til sist går tapt igjen. Og om et dødt legeme gjenopplives, hva er vunnet ved det siden det må dø igjen? Det som er viktig, er å inngi sann innsikt og evig liv, det vil si et åndelig og guddommelig liv, for dette fysiske liv vil ikke vedvare, og dets eksistens er ensbetydende med ikke-eksistens. Som Kristus sa som svar til en av sine disipler: “la de døde begrave sine døde”, for “Det som er født av kjøtt, er kjøtt, men det som er født av Ånden, er ånd.”⁸³

7 Tenk over at Kristus anså dem som tilsynelatende og fysisk var levende, som døde, for sant liv er evig liv, og sann eksistens er åndelig eksistens. Så hvis de hellige skrifter snakker om å vekke de døde, er betydningen at de oppnår evig liv. Hvis de sier at en blind fikk synet tilbake, er betydningen av dette synet sann innsikt. Hvis de sier at en døv fikk hørselen tilbake, er den sanne betydningen at han fikk et indre øre og oppnådde åndelig hørsel. Dette er fastslått ved evangeliens egen tekst hvor Kristus sier at de er lik dem som Jesaja en gang omtalte slik: De har øyne og ser ikke, de har ører og hører ikke, og jeg helbreder dem.⁸⁴

8 Vi mener ikke at Guds manifestasjoner er ute av stand til å utføre mirakler, for det står virkelig i deres makt. Men det som er viktig og av betydning i deres øyne, er indre syn, åndelig hørsel og evig liv. Så uansett hvor i de hellige skrifter det er skrevet at en person var blind og fikk synet tilbake, er betydningen at han var blind på det indre plan og fikk åndelig innsikt, eller at han var uvitende og fant kunnskap, eller var aktløs og ble oppmerksom eller var jordisk og ble himmelsk.

Siden dette indre syn, denne hørsel, dette liv og denne 9
helbredelse er evig, så er de i sannhet viktige. Hvilken betydning, viktighet og verdi kan blott dyrisk liv og dyriske evner ha? På samme måte som en tom innbilning vil de være borte om noen dager. Hvis for eksempel en utent lampe blir tent, vil den bli slukket igjen, men lyset fra solen skinner alltid strålende, og det er dette som er viktig.

KRISTI OPPSTANDELSE

¹ **S**PØRSMÅL: HVA ER betydningen av Kristi oppstandelse etter tre dager?

² Svar: Guds manifestasjoners oppstandelse er ikke legemlig. Alt som vedrører dem – alt i forhold til deres stilling og omstendigheter, alt de gjør, grunnlegger, underviser, fortolker, illustrerer og instruerer – har en mystisk og åndelig karakter og tilhører ikke den materielle verden.

³ Det samme er tilfelle for Kristi komme fra himmelen. Det er uttrykkelig forklart flere steder i evangeliet at Menneskesønnen kom ned fra himmelen eller er i himmelen eller vil stige opp til himmelen. Således står det i Evangeliet etter Johannes 6, 38: “For jeg er ... kommet ned fra himmelen”, og i 6, 42 står det skrevet: “Og de spurte: ‘Er ikke dette Jesus, Josefs sønn? Vi kjenner jo både faren og moren hans. Hvordan kan han da si at han er kommet ned fra himmelen?’”, og i 3, 13 står det: “Ingen annen er steget opp til himmelen enn han som er steget ned fra himmelen: Menneskesønnen, som er i himmelen.”

⁴ Tenk over hvordan det blir sagt at Menneskesønnen er i himmelen selv om Kristus på den tiden oppholdt seg

på jorden. Tenk likeledes over at det sies klart og tydelig at Kristus kom fra himmelen selv om han kom fra Marias skjød og kroppen hans ble født av henne. Det er derfor klart at påstanden om at Menneskesønnen kom ned fra himmelen, har en mystisk og ikke en bokstavelig betydning og er en åndelig og ikke en materiell hendelse. Betydningen er at selv om Kristus tilsynelatende ble født fra Marias skjød, kom han i virkeligheten fra himmelen, setet for sannhetens sol som skinner i det himmelske rikes guddommelige verden. Og siden det er fastslått at Kristus kom fra det guddommelige rikes åndelige himmel, så må hans forsvinning i jorden i tre dager også ha en mystisk og ikke en bokstavelig betydning. På samme måte er hans oppstandelse fra jordens favn en mystisk hendelse og uttrykker en åndelig heller enn en materiell tilstand. Og hans himmelfart er på samme måte åndelig og ikke materiell av natur.

Bortsett fra dette har vitenskapen fastslått at den materielle 5
himmel er et uendelig tomrom der utallige stjerner og planeter beveger seg.

Vi forklarer derfor betydningen av Kristi oppstandelse 6
på følgende måte: Etter Kristi martyrdom var apostlene forvirret og fortvilet. Kristi virkelighet, som består av hans læresetninger, hans nådegaver, hans fullkommenheter og hans åndelige kraft, var gjemt og skjult i to eller tre dager etter hans martyrdom og viste seg ikke på noen måte i det ytre. Det var faktisk som om den var fullstendig forsvunnet. For de oppriktig troende var få i antall, og selv disse få var forvirret og fortvilet. Kristi Sak var således som et livløst legeme. Etter tre dager ble apostlene faste og urokkelige, de reiste seg for å støtte Kristi Sak, fast bestemt på å utbre

de guddommelige læresetninger og å praktisere sin Herres formaninger og bestrebet seg på å tjene ham. Da ble Kristi virkelighet strålende, hans nåde skinte, hans religion fikk nytt liv, og hans læresetninger og formaninger ble åpenbare og synlige. Med andre ord, Kristi Sak, som var som et livløst legeme, ble vekket til live og omgitt av Den hellige ånds nåde.

- ⁷ Dette er betydningen av Kristi oppstandelse, og dette var en sann oppstandelse. Men ettersom presteskapet ikke forsto betydningen av evangeliene og ikke fattet dette mysterium, hevdes det at religion står i motsetning til vitenskap, for blant annet står Kristi oppstigning i en fysisk kropp til materielle himler i strid med de matematiske vitenskaper. Men når sannheten i denne saken blir avklart og dette symbolet forklart, står det på ingen måte i strid med vitenskapen, men blir heller bekreftet av både vitenskap og fornuft.

DEN HELLIGE ÅNDS NEDSTIGNING
OVER APOSTLENE

SPØRSMÅL: Det er nedtegnet i evangeliene at Den hellige 1
ånd steg ned over apostlene. På hvilken måte skjedde
det, og hva var betydningen av denne nedstigningen?

Svar: Den hellige ånds nedstigning er ikke som luft som 2
trenger inn i menneskekroppen. Det er en metafor og en
analogi heller enn en bokstavelig forestilling eller fremstil-
ling. Det som er ment, er som solens nedstigning i et speil,
det vil si når dens stråleglans reflekteres i det.

Etter Kristi død var apostlene bekymret og splittet i sine 3
tanker og meninger. Senere ble de standhaftige og forenet. I
pinsen samlet de seg, løsrev seg fra verden, forsaket sine egne
ønsker, ga avkall på all jordisk komfort og glede, ofret kropp
og sjel for sin elskede, dro fra sine hjem, la alle bekymringer
til side, forlot sine eiendeler og til og med glemte sin egen
eksistens. Da ble de forunt guddommelig bistand, og Den
hellige ånds kraft ble åpenbart. Kristi åndelighet seiret,
og Guds kjærlighet begynte å virke. Den dagen mottok de
guddommelige bekreftelser, og de dro av sted i forskjellige
retninger for å undervise om Guds Sak og fremla bevis og

vitnesbyrd.

- ⁴ At Den hellige ånd steg ned, betyr derfor at apostlene ble tiltrukket av den messianske ånd, ble standhaftige og urokkelige, fant nytt liv ved Guds kjærlighets ånd og så Kristus som sin evige hjelper og beskytter. De var kun dråper og ble havet; de var kraftløse mygg og ble svevende ørner, de var fullstendig svake og ble skjenket styrke. De var som speil som er vendt mot solen: Det er sikkert at solens stråler og glans vil gjenspeiles deri.

25

DEN HELLIGE ÅND

SPØRSMÅL: HVA MENES med “Den hellige ånd”? 1

Svar: Med “Den hellige ånd” menes Guds utstrømmende nåde og de skinnende stråler som utgår fra hans manifestasjon. Således var Kristus midtpunktet for strålene fra sannhetens sol, og fra dette mektige senter – Kristi virkelighet – skinte Guds nåde på de andre speil, som var apostlenes virkelighet. 2

At Den hellige ånd steg ned over apostlene, betyr at hin 3
herlige og guddommelige nåde spredte sitt lys og sin glans over deres virkelighet. For øvrig er utgang og tilbakegang, nedstigning og iboehet egenskaper ved legemer og ikke ved ånder – det vil si at utgang og iboehet kun gjelder for realiteter som registreres av sansene, ikke for subtile forhold som oppfattes med forstanden; og realiteter som oppfattes med forstanden – så som fornuft, kjærlighet, kunnskap, fantasi og tenkning – går hverken inn eller ut eller er iboende, men betegner snarere forbindelser.

For eksempel er kunnskap, som er en form som sinnet 4
har tilegnet seg, en forstandsmessig ting, og å tale om å gå inn i eller ut av sinnet er absurd. Det er heller et tilegnelses-

forhold på samme måte som bilder reflekteres i et speil.

- 5 Siden det er klart og fastslått at forstandsmessige realiteter ikke går inn eller befinner seg noe sted, følger det at det på ingen måte er mulig for Den hellige ånd å stige opp eller ned, gå inn i, gå ut av, blande seg med eller være iboende. I beste fall viser den seg slik solen viser seg i et speil.
- 6 Enn videre er det i visse sitater i de hellige skrifter hvor det hentydes til Ånden, ment en bestemt person, på samme måte som det tradisjonelt blir sagt i taler og samtaler at den og den person er en legemliggjørelse av ånd, eller er en personifisering av nåde og gavmildhet. I dette tilfellet er fokuset ikke på lampen, men på lyset.
- 7 Med henvisning til den lovede som må komme etter Kristus, sies det for eksempel i Evangeliet etter Johannes 16, 12: “Ennå har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører.”
- 8 Tenk nå nøye over at ordene “For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører” klart innebærer at sannhetens Ånd er legemliggjort i et menneske som har en sjel, som har ører å høre med og en tunge å tale med. Likeledes kalles Kristus “Guds Ånd”, på samme måte som vi snakker om lyset og likevel mener både lyset og lampen.

KRISTI GJENKOMST OG DOMMEDAG

DET ER NEDTEGNET i de hellige skrifter at Kristus vil komme igjen, og at hans gjenkomst er betinget av at visse tegn blir oppfylt: Når han kommer tilbake, vil han ledsages av disse tegn. Blant disse er: “Solen [skal] bli formørket og månen [skal] miste sitt lys. Stjernene skal falle ned fra himmelen.” På den tid “skal alle folkeslag på jorden bryte ut i klagerop” og “Menneskesønnens tegn” skal vise seg “på himmelen”, og “de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med stor makt og herlighet”.⁸⁵ Bahá'u'lláh har fremsatt en detaljert tolkning av disse versene i Kitáb-i-Íqán, og den trenger ikke å gjentas her. Vend dere til den, og dere vil forstå betydningen av dem.⁸⁶

Jeg vil nå likevel gjerne si litt mer om dette tema, og det er følgende. Kristi første komme var også fra himmelen, slik det uttrykkelig er beskrevet i evangeliet. Til og med Kristus selv sier at Menneskesønnen kom ned fra himmelen, at Menneskesønnen er i himmelen, og at ingen annen er steget opp til himmelen enn han som er steget ned fra himmelen.⁸⁷ Det erkjennes således av alle at Kristus kom ned fra himmelen, mens han tilsynelatende kom fra Marias skjød.

- 3 På samme måte som han første gang tilsynelatende kom fra skjødet, men i virkeligheten kom fra himmelen, vil han også annen gang tilsynelatende komme fra skjødet, men i virkeligheten fra himmelen. Betingelsene som er nedtegnet i evangeliet for Kristi annet komme, er faktisk de samme som ble angitt for hans første komme, som tidligere forklart.
- 4 Jesajas bok kunngjør at Messias vil beseire Østen og Vesten, at alle nasjoner på jorden vil samles under hans skygge, at hans kongerike vil bli opprettet, at han vil komme fra et ukjent sted, at synderne vil bli dømt, og at rettferdighet vil råde i en slik grad at ulven og lammet, leoparden og kjeet, spedbarnet og slangen vil samles ved samme kilde, på samme eng og på samme tilholdssted. Det første komme var også underlagt disse betingelsene, selv om ingen av dem fant sted i det ytre. Således kritiserte jødene Kristus og – Gud forby! – kalte ham et uhyre,⁸⁸ anså ham for å være ødeleggeren av Guds byggverk og den som brøt sabbaten og loven, og de dømte ham til døden. Hver og en av disse betingelsene hadde en indre betydning, men jødene mislyktes i å forstå og ble derfor avskåret fra å gjenkjenne ham.
- 5 Kristi gjenkomst følger et lignende mønster. Alle tegn og betingelser som er blitt antydnet, har indre betydninger og skal ikke tas bokstavelig. For det er ellers blant annet sagt at stjernene skal falle ned på jorden. Men stjernene er uendelige og utallige, og moderne matematikere har fastslått og bevist at solens masse er omtrent en og en halv million ganger større enn jordens masse, og at hver av fiksstjernene er tusen ganger større enn solen. Hvis disse stjernene skulle falle ned på jordens overflate, hvordan kunne det bli plass til

dem? Det ville være som om tusen millioner fjell så mektige som Himalaya skulle falle ned på et sennepskorn. Noe slikt er, basert på resonnement og vitenskap (og rett og slett på sunn fornuft), fullstendig umulig. Og enda mer forbausende er det at Kristus sa: Kan hende kommer jeg mens dere sover, for Menneskesønnens komme er som en tyv.⁸⁹ Kanskje vil tyven være i huset og eieren ikke være klar over det.

Det er derfor klart og tydelig at disse tegnene har indre 6
betydninger og ikke skal tas bokstavelig. Disse betydningene er grundig forklart i Kitáb-i-Íqán: Vend dere til den.

TREENIGHETEN

¹ **S**PØRSMÅL: Hva er betydningen av treenigheten og dens tre skikkelser?

² Svar: Den guddommelige virkelighet er helliget og opphøyet over alle skapte tings forståelse. Et jordisk sinn og intellekt kan ikke på noen måte forestille seg den, og den overgår all menneskelig fatteevne. Denne virkeligheten gir ikke rom for oppdeling, for oppdeling og mangeartethet er blant egenskapene hos skapte og dermed betingede ting, og ikke vilkårligheter som rammer Det absolutte vesen.

³ Guddommens virkelighet er helliget over ene-eksistens, så hvor mye mer er den ikke da hevet over mangfold. Hvis denne guddommelige virkelighet skulle stige ned til nivåer og grader, ville det være ensbetydende med ufullkommenhet, det motsatte av fullkommenhet, og fullstendig umulig. Den har til alle tider vært og vil for alltid forbli i hellighetens og renhetens høyeste høyder. Alt som er nevnt angående Guds manifestasjon og åpenbaring, gjelder stråleglansen fra hans lys og ikke en nedstigning til eksistensens nivåer.

⁴ Gud er ren fullkommenhet, og skapelsen er absolutt ufullkommenhet. Hvis Gud skulle stige ned til eksistensens

nivåer, ville det være den største ufullkommenhet. Hans manifestering, tilsynekomst og stråleglans er heller som solens tilsynekomst i et klart, strålende og blankpusset speil.

Alle skapte ting er strålende tegn på Gud. For eksempel 5
skinner solens stråler på alle jordiske ting, og likevel er lyset som faller på slettene, fjellene, trærne og fruktene bare så sterkt at det gjør dem synlige, at det sikrer deres vekst, og at de oppnår hensikten med sin eksistens. Det fullkomne menneske er imidlertid som et rent speil hvor sannhetens sol blir åpenbart og manifestert i sine egenskapers og fullkommenheters fylde. Således var Kristi virkelighet et klart og blankpusset speil av den største renhet og klarhet. Sannhetens sol, guddommens essens, viste seg i dette speil og åpenbarte sitt lys og sin varme i det, og likevel steg den ikke ned fra hellighetens høyder og hellighetens himmel for å bo i det. Nei, den fortsetter å oppholde seg i sin opphøyethet og storslagenhet, men er blitt åpenbart og manifestert i speilet i all sin skjønnhet og fullkommenhet.

Om vi nå skulle si at vi har skuet solen i to speil – det 6
ene Kristus og det andre Den hellige ånd – eller, med andre ord, at vi har sett tre soler – en i himmelen og to på jorden – ville vi snakke sant. Og om vi skulle si at det bare er én sol, at den er absolutt ene-eksistens, og at den ikke har noen jevnbyrdig eller partner, ville vi igjen snakke sant.

Betydningen av våre ord er at Kristi virkelighet var et 7
rent speil hvor sannhetens sol – det vil si den guddommelige essens – viste seg og skinte med uendelige fullkommenheter og egenskaper. Det er ikke slik at solen, som er den guddommelige essens, noensinne ble oppdelt eller mangfoldiggjort – for den forblir én – men den ble åpenbart i speilet.

Det er derfor Kristus sa: “Faderen er i Sønnen”, som betyr at solen er åpenbar og synlig i speilet.

⁸ Den hellige ånd er Guds utstrømmende nåde som ble åpenbart og manifestert i Kristi virkelighet. Profetskap er Kristi hjertes stade, og Den hellige ånd er stadet for hans ånd. Det er således klart og fastslått at den guddommelige essens er absolutt enhet og ikke har noen jevnbyrdig, likeverdig eller likhet.

⁹ Dette er den sanne betydningen av de tre skikkelsene i treenigheten. Hvis det var annerledes, ville Guds religions grunnvoll hvile på en ulogisk påstand som intet sinn noensinne kunne forstå, og hvordan kunne sinnet forventes å tro på noe som det ikke kan forstå? En slik ting kunne ikke fattes av menneskelig fornuft – langt mindre bli svøpt i en forstandsmessig form – men ville forbli ren fantasi.

¹⁰ Denne forklaringen klargjør betydningen av de tre skikkelsene i treenigheten og fastslår på samme tid at Gud er én.

KRISTI FØREKSISTENS

SPØRSMÅL: HVA ER betydningen av verset i Johannes- 1
 evangeliet: “Far, gi meg nå din herlighet, den herligheten
 som jeg hadde hos deg før verden ble til.”⁹⁰

Svar: Føreksistens er av to typer. Den ene er essensiell 2
 føreksistens, som ikke har noen forutgående årsak, men som
 eksisterer i seg selv. For eksempel skinner solen av seg selv
 og er ikke avhengig av utstrålingen fra de andre stjernene
 for å lyse. Dette kalles ekte lys. Men lyset fra månen kom-
 mer fra solen, for månen trenger solen for å skinne. Når det
 gjelder lys, er således solen årsaken og månen virkningen.
 Den førstnevnte er urgammel, forutgående og kommer
 først, mens sistnevnte blir forårsaket av noe annet.

Den andre formen for føreksistens er en tidsbestemt 3
 føreksistens som ikke har noen begynnelse. Guds altover-
 strålende Ord er helliggjort hinsides tid. Fortiden, nåtiden
 og fremtiden er alle like i forhold til Gud. I går, i dag og i
 morgen eksisterer ikke i solen.

På samme måte er det presedens når det gjelder ære og 4
 fortrinnlighet. Det vil si at det mest fortrinnlige går forut
 for det fortrinnlige. Således går Kristi virkelighet, han som

er Guds Ord, forut for alle skapte ting i sitt vesen, i egen-skaper og i fortrinlighet. Før det viste seg i en menneskelig skikkelse, var Guds Ord i en tilstand av den største hellighet og herlighet, og befant seg i fullkommen skjønnhet og stråleglans på høyden av sin velde. Da dette Ord ved den mest opphøyedes visdom utgjøt sitt lys fra herlighetens høyde over den fysiske verden, ble det angrepet gjennom det legemlige. Dermed falt det i hendene på jødene, det ble de uvitendes og de urettferdiges fange og ble til sist kors-festet. Det er derfor han påkalte Gud og sa: Forløs meg fra det fysiske rikes trelldom, og utfri meg fra dette bur, slik at jeg kan stige opp til storhetens høyder og velde, få tilbake den tidligere hellighet og herlighet som jeg hadde før jeg oppholdt meg i den legemlige verden, fryde meg over evigvarende herredømme og vinge min flukt til mitt sanne hjem, det usynlige rikes stedløse verden.

- ⁵ Etter Kristi himmelfart ble, som dere har lagt merke til, hans storhet og herlighet grunnlagt både i hjertenes rike og utover jorden helt til selve støvet. Så lenge han oppholdt seg i den fysiske verden, ble han foraktet og hånet av den svakeste nasjonen på jorden, jødene, som fant det passende at en tornekrone skulle settes på hans velsignede hode. Men etter hans himmelfart ble alle kongers juvelbesatte kroner ydmyke og underdanige overfor denne tornekronen.
- ⁶ Se herligheten som Guds Ord oppnådde til og med i denne verden!

SYND OG FORSONING

SPØRSMÅL: I PAULUS' første brev til korinterne 15, 22 ¹
 står det skrevet: "For slik alle dør på grunn av Adam,
 skal alle få liv ved Kristus." Hva er betydningen av disse
 ordene?

Svar: Vit at det hos mennesket er to former for natur: ²
 den fysiske og den åndelige. Den fysiske natur er nedarvet
 fra Adam, mens den åndelige er nedarvet fra Guds Ords
 virkelighet, som er Kristi åndelighet. Den fysiske natur er
 født av Adam, men den åndelige natur er født av Den hellige
 ånds nåde. Den fysiske natur er kilden til all ufullkommen-
 het, og den åndelige natur er kilden til all fullkommenhet.

Kristus ofret seg slik at menneskeheten kunne befris ³
 fra den fysiske naturs ufullkommenheter og skjenkes den
 åndelige naturs dyder. Denne åndelige natur, som har fått
 sin eksistens ved den guddommelige virkelighets nåde, er
 summen av alle fullkommenheter og utgår fra Den hellige
 ånds ånde. Den er de guddommelige fullkommenheter,
 den er lys, åndelighet, ledelse, opphøyethet, høysinnethet,
 rettferdighet, kjærlighet, gavmildhet, vennlighet mot alle
 og veldedige gjerninger. Den er liv på liv. Denne åndelige

natur er en stråleglans fra sannhetens sols herlighet.

- ⁴ Kristus er Den hellige ånds fokus. Han er født av Den hellige ånd. Han er blitt oppreist av Den hellige ånd. Han stiger ned fra Den hellige ånd – det vil si, hans virkelighet kommer ikke fra Adams ætt, men er født av Den hellige ånd. Betydningen av Paulus' første brev til korinterne 15, 22 hvor det står: "slik alle dør på grunn av Adam, skal alle få liv ved Kristus", er derfor følgende: Adam blir ofte henvist til som "menneskets far". Det vil si, han er årsaken til menneskehetens fysiske liv og innehar stillingen som det fysiske farskap. Han er en levende, om enn ikke livgivende, sjel, mens Kristus er årsaken til menneskets åndelige liv, og når det gjelder ånden, innehar han stillingen som det åndelige farskap. Adam er en levende sjel, Kristus er en livgivende ånd.

- ⁵ I denne fysiske verden er mennesket underlagt kraften i instinktmessige begjær, som synd er den uunngåelige konsekvensen av, for dette begjæret er ikke begrenset av rettferdighetens og rettskaffenhetens lover. Menneskets kropp er naturens fange og vil handle i tråd med hva enn naturen bestemmer. Av dette følger at synd – så som raseri, misunnelse, stridslyst, grådighet, begjær, uvitenhet, nag, korrupsjon, stolthet og grusomhet – må eksistere i den fysiske verden. Alle disse dyriske egenskaper eksisterer i menneskets natur. Et menneske som er fratatt åndelig oppfostring, er endog som et dyr, på samme måte som de innvånerne i Afrika hvis handlinger, oppførsel og moral er rent instinktiv, og som handler i tråd med det naturen dikterer i en slik grad at de sønderriver og spiser hverandre. Det blir således klart at menneskets fysiske verden er en syndefull

verden, og at på dette nivå kan mennesket ikke skjernes fra dyret.

All synd er tilskyndet av det naturen befaler. Disse 6
naturens befalinger, som er blant kjennetegnene for fysisk eksistens, er ikke synder når det gjelder dyret, men er synder når det gjelder mennesket. Dyret er kilden til ufullkommenheter så som sinne, lyst, misunnelse, grådighet, grusomhet og stolthet. Alle disse klanderverdige egenskaper finnes i dyrets natur og utgjør ikke synder når det gjelder dyret, mens de er synder når det gjelder mennesket.

Adam er årsaken til menneskets fysiske liv, men Kristi 7
virkelighet, det vil si Guds Ord, er årsaken til dets åndelige liv. Det er en livgivende ånd, og det betyr at alle ufullkommenheter som er påtvunget mennesket av dets fysiske liv, gjennom undervisning og veiledning fra denne løsrivelsens essens forvandles til menneskelige fullkommenheter. Derfor var Kristus en livgivende ånd og årsaken til åndelig liv for hele menneskeheten.

Adam var årsaken til fysisk liv, og siden menneskets 8
fysiske verden er ufullkommenhetenes rike, og siden ufullkommenhet er ensbetydende med død, sammenlignet Paulus det første med det siste.

Men de fleste kristne tror at Adam syndet og feilet ved 9
å spise av det forbudte tre, at de fryktelige og katastrofale konsekvensene av denne synden ble arvet til evig tid av hans etterkommere, og at Adam dermed er blitt årsaken til menneskets død. Denne forklaringen er irrasjonell og helt klart feil, for den antyder at alle mennesker, til og med Guds profeter og budbringere, uten egne feil eller synder og uten noen annen grunn enn at de var etterkommere av Adam,

ble skyldige syndere og led helvetets lidelser frem til dagen for Kristi offer. Dette ville være langt fra Guds rettferdighet. Hvis Adam var en synder, hva var Abrahams synd? Hva var Isaks og Josefs feil? Hvordan hadde Moses forgått seg?

¹⁰ Men Kristus, som var Guds Ord, ofret seg selv. Dette har to betydninger – en ytre betydning og en sann betydning. Den ytre betydningen er: Siden Kristus hadde til hensikt å fremme en Sak som innebar oppfostring av alle mennesker, å vekke menneskenes barn til live og å opplyse hele menneskeheten, og siden det å fremme en så mektig Sak – en Sak som ville støte fra seg alle folkeslag på jorden og motstå opposisjonen fra enhver nasjon og styresmakt – var nødt til å føre til at hans blod ble spilt og til hans korsfestelse og død, ofret han derfor livet i det øyeblikk han gjorde sitt livskall kjent og ønsket korset velkommen som sin trone, anså hvert et sår som en salve og enhver gift som den lifligste honning og reiste seg for å undervise og veilede folket. Det vil si at han ofret seg selv slik at han kunne gi livets ånd, og han døde fysisk slik at han kunne vekke andres indre liv.

¹¹ Den andre betydningen av offer er imidlertid dette: Kristus var som et frø, og dette frøet ofret sin form slik at treet kunne vokse og utvikle seg. Selv om frøets form ble ødelagt, åpenbarte dets virkelighet seg i fullkommen majestet og skjønnhet i trets ytre form.

¹² Kristi stade var stadet for absolutt fullkommenhet. Disse guddommelige fullkommenheter skinte som solen på alle troende sjeler, og utstrømningen av dette lys ble åpenbar og strålende i deres virkeligheter. Det er derfor han sier: “Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen. Den som spiser av dette brødet, skal leve til evig tid.”⁹¹

Det vil si, den som inntar denne guddommelige føde, vil oppnå evig liv. Slik er det at hver den som fikk del i denne nåde og oppnådde en del av disse fullkommenheter, fikk evig liv, og hver den som søkte opplysning fra hans urgamle nåde, ble utfridd fra villfarelsens mørke og opplyst av ledelsens lys.

Frøets form ble ofret for treet, men dets fullkommenheter ble åpenbart og manifestert gjennom dette offer: For treet, dets grener, dets blader og dets blomster lå latent og gjemt i frøet, men da frøets form ble ofret, ble dets fullkommenheter fullt ut åpenbart i bladene, blomstene og frukten. ¹³

ADAM OG EVA

¹ SPØRSMÅL: HVA ER sannheten i historien om Adam og at han spiste av treet?

² Svar: Det står skrevet i Toraen at Gud satte Adam i Edens hage for å arbeide der og stelle den og sa til ham: “Du må gjerne spise av alle trærne i hagen. Men av treet til kunnskap om godt og ondt må du ikke spise. For den dagen du spiser av det, skal du dø.”⁹² Så er det sagt at Gud fikk Adam til å sove, tok et av hans ribben og skapte en kvinne som skulle være hans ledsager. Videre er det sagt at slangen fristet kvinnen til å spise av treet idet den sa: “Men Gud vet at den dagen dere spiser av det, vil øynene deres bli åpnet, og dere vil bli som Gud og kjenne godt og ondt.”⁹³ Da spiste Eva av treet og ga deretter til Adam som også spiste. Øynene deres ble åpnet, og de så at de var nakne og de dekket til sin nakenhet med blader. Gud bebreidet dem så og sa til Adam: “Har du spist av det forbudte treet?” Adam svarte: “Eva fristet meg.” Gud irettesatte så Eva, som sa: “Slangen fristet meg.” På grunn av dette ble slangen fordømt, og det oppsto fiendskap mellom slangen og Eva og mellom deres etterkommere. Og Gud sa: “Mennesket er blitt som en av oss og kjenner godt og ondt. Bare det nå

ikke strekker hånden ut og tar av livets tre også, så det spiser og lever evig!” Derfor voktet Gud livets tre.⁹⁴

Hvis vi skulle ta denne beretningen bokstavelig i tråd 3 med den vanlige bruken av ordene, ville det virkelig være svært underlig, og menneskers sinn ville være unnskyldt for å godta, bekrefte eller forestille seg det. For slike omstendelige anordninger og detaljer, slike utsagn og bebreidelser ville være usannsynlige om de kom fra en intelligent person, for ikke å snakke om fra Gud selv, som har organisert dette uendelige univers på den mest fullkomne måte og ordnet dets utallige vesener i den største orden, feilfrihet og fullkommenhet.

Man må stoppe opp og tenke seg om: Hvis den ytre 4 mening med denne beretning skulle tillegges en vis person, ville alle vise mennesker sannsynligvis benekte den og argumentere med at en slik ordning og et slikt arrangement umulig kunne ha kommet fra en slik person. Beretningen om Adam og Eva, at de spiste av treet og ble fordrevet fra Paradis, er derfor symboler og guddommelige mysterier. De har altomfattende betydninger og forbløffende tolkninger, men kun de som er innvidd i guddommelige mysterier og er den evig fyllestgjørende Herres utvalgte, er oppmerksomme på den sanne betydningen av disse symbolene.

Disse vers i Toraen har derfor mange betydninger. Vi vil 5 forklare en av dem og vil si at med “Adam” menes Adams ånd og med “Eva” menes hans selv. For i visse avsnitt av de hellige tekster der kvinner er nevnt, menes det menneskelige selv. Med “treet med godt og ondt” menes den fysiske verden, for åndens himmelske rike er ren godhet og absolutt stråleglans, men i den fysiske verden finnes lys og mørke,

godt og ondt og alle slags motsatte virkeligheter.

- 6 Betydningen av slangen er tilknytning til den fysiske verden. Denne åndstilknytning til den fysiske verden førte til at Adams selv og ånd ble forvist fra frihetens rike til trelldommens verden og gjorde at han vendte seg fra den guddommelige enhets rike til den menneskelige eksistensens verden. Så snart Adams selv og ånd gikk inn i den fysiske verden, forlot han frihetens paradiset og steg ned i trelldommens rike. Han hadde oppholdt seg i hellighetens og den absolutte godhets høyder og trådte deretter inn i det godes og ondes verden.
- 7 Med "livets tre" menes det høyeste stadiet i tilværelsens verden, det vil si stadiet for Guds Ord og hans universelle manifestasjon. Dette stadiet var virkelig godt bevoktet inntil det viste seg og skinte i hans universelle manifestasjons åpenbaring. For Adams stadiet med hensyn til tilsynekomsten og åpenbaringen av de guddommelige fullkommenheter, var fosterstadiet. Kristi stadiet var stadiet for myndighet og modenhet, og morgengryet for Det største lys⁹⁵ var stadiet for fullkommengjørelsen av det innerste vesen og av egenskapene. Det er derfor livets tre i det høyeste paradiset viser til midtpunktet for absolutt hellighet og renhet, det vil si, Guds universelle manifestasjon. For fra Adams dager til Kristi tid ble det sagt lite om evig liv og om de altomfattende fullkommenheter i riket foroven. Dette livets tre viser til Kristi virkelighets stadiet: Det ble plantet i hans religionsordning og smykket med evigvarende frukter.
- 8 Tenk nå over i hvor stor grad denne tolkningen stemmer overens med virkeligheten: For da Adams ånd og hans selv ble knyttet til den fysiske verden, beveget de seg fra frihetens

rike til trelldommens rike. Denne tilstanden ble videreført av hver påfølgende generasjon, og denne åndens og selvets tilknytning til den fysiske verden – som er synd – ble arvet av hans etterkommere. Denne tilknytning er slangen som til evig tid vil være midt iblant Adams etterkommeres ånder og leve i fiendskap med dem, for tilknytning til verden er blitt årsaken til åndens trelldom. Denne trelldommen er synden som er overført fra Adam til hans etterkommere, for den har hindret mennesker i å gjenkjenne sin innerste åndelighet og nå opphøyede stader.

Da Kristi hellige bris og de helliggjorte lys fra det største 9
himmellys ble spredt til andre land, ble den menneskelige virkelighet – det vil si de sjeler som vendte seg til Guds Ord og fikk del i hans mangfoldige nåde – frelst fra denne tilknytning og synd. De fikk evig liv, ble utfridd fra trelldommens lenker og trådte inn i frihetens rike. De ble lutret for verdslige laster og skjenket himmelske dyder. Dette er betydningen av Kristi ord: Jeg ga mitt blod for verdens liv.⁹⁶ Det vil si, jeg valgte å bære alle disse prøvelser, lidelser og all denne elendighet, selv den største martyrdom, for å oppnå dette ypperste mål og å sikre syndenes tilgivelse – det vil si, åndens løsrivelse fra den fysiske verden og dens tiltrekning til det guddommelige rike – slik at det kan reise seg sjeler som vil være ledelsens essens og åpenbarere av det høyeste rikes fullkommenheter.

Legg merke til at hvis disse ordene ble tatt bokstavelig, 10
slik Bokens folk forestilte seg det,⁹⁷ ville det være ren urettferdighet og fullstendig forutbestemmelse. Hvis Adam syndet ved å nærme seg det forbudte tre, hva var så syndene til den strålende Abraham, Guds venn, og villfarelsen hos

Moses, som samtalte med Gud? Hva var profeten Noahs lovbrudd og den sannhetstalende Josefs overtredelse? Hva var Guds profeters skyld og Johannes den kyskes forsømmelse? Ville guddommelig rettferdighet, på grunn av Adams synder, ha tillatt disse lysende manifestasjoner å utholde helvetes lidelser inntil en slik tid da Kristus skulle komme og ved sitt offer redde dem fra den dypeste ild? En slik forestilling er hinsides grensene for enhver lov og regel, og ingen fornuftig person kan noensinne akseptere det.

¹¹ Betydningen er heller det som allerede ble nevnt: Adam er Adams ånd, og Eva er hans selv. Treet er den fysiske verden, og slangen er tilknytning til den. Denne tilknytningen, som er synd, er blitt overført til Adams etterkommere. Gjennom hellighetens ånde reddet Kristus sjeler fra denne tilknytningen og utfridde dem fra denne synden.

¹² Enn videre er denne synd hos Adam relativ til hans stade: Selv om denne verdslige tilknytning frembrakte betydelige resultater, ble det likevel i forhold til tilknytning til den åndelige verden ansett som en synd, og sannheten i utsagnet: “De rettferdiges gode gjerninger er synder for dem som er nær”, er fastslått. Sagt på en annen måte er det slik som kroppens kraft, som er ufullkommen i forhold til åndens kraft – den er virkelig ren svakhet i sammenligning. På samme måte blir fysisk liv, sammenlignet med evig eksistens og rikets liv, betraktet som død. Således viste Kristus til dette fysiske liv som død og sa: “la de døde begrave sine døde”.⁹⁸ Selv om disse sjelene hadde glede av det fysiske liv, var de likevel i hans øyne som døde.

¹³ Dette er bare én av betydningene av den bibelske beretningen om Adam. Tenk etter, slik at dere kan oppdage de andre.

BLASFEMI MOT DEN HELLIGE ÅND

SPØRSMÅL: “ALL SYND og spott skal menneskene få til- 1
 givelse for, men spott mot Ånden skal ikke bli tilgitt.
 Den som sier et ord mot Menneskesønnen, skal få tilgivelse.
 Men den som sier mot Den hellige ånd, skal ikke få tilgiv-
 else, hverken i denne verden eller i den kommende.”⁹⁹

Svar: Gudsmanifestasjonenes helliggjorte virkeligheter 2
 har to åndelige stader: Det ene er stadet for guddom-
 melig åpenbaring, som kan sammenlignes med solen, og
 det andre er stadet for utstråling og åpenbaring, som kan
 sammenlignes med det guddommelige lys og guddomme-
 lige fullkommenheter – Den hellige ånd. For Den hellige
 ånd er Guds mangfoldige nåde og fullkommenheter, og
 disse guddommelige fullkommenheter er som strålene og
 varmen fra solen. Solen er solen på grunn av sine lysende
 stråler – uten disse strålene ville den ikke være solen. Hvis
 Guds fullkommenheter ikke ble åpenbart og manifestert i
 Jesus, ville han ikke være Kristus. Han er en Guds mani-
 festasjon nettopp fordi de guddommelige fullkommenheter
 er åpenbart i ham. Guds profeter er manifestasjoner, og de
 guddommelige fullkommenheter – det vil si Den hellige

ånd – er det som er åpenbart i dem.

- 3 Hvis en sjel tar avstand fra åpenbareren, kan den likevel bli vakt, for den har kanskje ikke vært i stand til å kjenne ham og gjenkjenne ham som legemliggjørelsen av de guddommelige fullkommenheter. Men hvis han viser uvilje mot selve de guddommelige fullkommenheter, som er Den hellige ånd, viser dette at han på samme måte som flaggermusen er en som hater lyset.
- 4 Dette hat mot lyset selv er uopprettelig og utilgivelig. Det vil si at det er umulig for en slik sjel å komme nærmere Gud. Denne lampen her er en lampe på grunn av sitt lys – uten lyset ville den ikke være en lampe. En sjel som avskyr lyset fra lampen, er så å si blind og kan ikke oppfatte lyset, og denne blindheten er årsaken til evig savn.
- 5 Det er klart at sjeler mottar nåde fra Den hellige ånds utstrømninger som viser seg i Guds manifestasjoner, og ikke fra manifestasjonenes individuelle personlighet. Av dette følger at hvis en sjel unnlater å ha del i Den hellige ånds utstrømninger, forblir den berøvet Guds nåde, og denne berøvelsen er i seg selv det samme som å bli nektet guddommelig tilgivelse.
- 6 Det er derfor det har vært mange sjeler som var motstandere av Guds manifestasjoner siden de ikke forsto at de var manifestasjoner, men som ble deres venner da de først hadde gjenkjent dem. Således var ikke fiendskap mot Guds manifestasjon årsak til evig berøvelse, for de var fiender av lysbæreren og visste ikke at han var setet for Guds strålende lys. De var ikke fiender av selve lyset, og da de først forsto at lysbæreren var setet for lyset, ble de sanne venner.

Vår mening er at fjernhet fra lysbæreren ikke er årsak ⁷ til evig savn, for en kan fremdeles bli vakt og ledet på rett vei, men at fiendskap mot selve lyset er årsak til evig savn og ikke har noe botemiddel.

“MANGE ER KALT, MEN FÅ ER UTVALGT”

- ¹ **S**PØRSMÅL: KRISTUS SIER i evangeliet: “mange er kalt, men få er utvalgt”,¹⁰⁰ og i Koranen står det skrevet: “Gud utmerker med Sin nåde hvem Han vil.”¹⁰¹ Hva er visdommen i dette?
- ² Svar: Vit at universets orden og fullkommenhet krever at eksistensen skal vise seg i utallige former. Skapte ting kan derfor ikke bli virkeliggjort i én grad, på ett stade, på én måte, i én form eller art: Forskjeller i grad og form og et mangfold av slag og arter er uunngåelig. Så det må nødvendigvis finnes mineral-, plante- dyre- og menneskeriker, for ved mennesket alene kunne eksistensens verden ikke bli ordnet, smykket, organisert og gjort fullkommen på behørig vis. Med bare dyr, planter eller mineraler ville denne verden på samme vis ikke være så vidunderlig, så velordnet og så fint prydet. Det må være forskjeller i grader og stader, i slag og arter for at eksistensen skal skinne i sin største fullkommenhet.
- ³ Hvis for eksempel dette treet helt og fullt skulle bli til frukt, kunne planterikets fullkommenhet ikke bli oppnådd, for det trengs både blader, blomster og frukt for at treet skal

vis seg i sin største skjønnhet og fullkommenhet.

Tenk på samme måte på menneskekroppen, som nød- 4
vendigvis må bestå av ulike deler, lemmer og organer. Men-
neskekroppens skjønnhet og fullkommenhet krever at øret,
øyet, hjernen og til og med neglene og håret eksisterer. Hvis
mennesket kun besto av hjerne, øyne eller ører, ville dette
være ensbetydende med ufullkommenhet. Så fraværet av
hår, øyenvipper, tenner og negler er i seg selv ufullkom-
menhet, for selv om de siste sammenlignet med øynene er
livløse og ligner på mineralet og planten, så er likevel deres
fravær i menneskekroppen svært ubehagelig og støtende.

Så lenge de skapte tings grader altså er forskjellige, vil 5
noen naturlig nok rangere over de andre. Siden utvelgelsen
av visse skapninger, som mennesket, til den høyeste grad,
oppretholdelsen av andre, som planter, i den mellomste
grad, og henvisningen av atter andre, som mineraler, til
den laveste grad alle skyldes guddommelig vilje og hensikt,
følger det derfor at det er ved Guds nåde at mennesket er
utvalgt til den høyeste graden, og at forskjellene mellom
mennesker når det gjelder åndelig oppnåelse og himmelsk
fullkommenhet, på samme måte skyldes den overmåte
barmhjertiges valg. For tro, som er evig liv, er et tegn på
nåde og ikke et resultat av rettferdighet. Kjærlighetsildens
flamme brenner i denne verden av jord og vann på grunn
av tiltrekningskraften og ikke ved menneskelig anstrengelse
og bestrebelse, selv om en ved det siste virkelig kan oppnå
kunnskap, lærdom og andre fullkommenheter. Det er
således den guddommelige skjønnhets lys som må påvirke
og bevege ånden ved sin tiltrekningskraft. Det er derfor det
er sagt: "mange er kalt, men få er utvalgt".¹⁰²

- 6 Når det gjelder fysiske vesener, skal de ikke klandres, dømmes eller bli holdt ansvarlige for sine egne grader og stader. Således er både mineralet, planten og dyret akseptable i sine egne grader, men hvis de skulle forbli mangelfulle i sin grad, ville de være klanderverdige, mens graden selv er helt fullkommen.
- 7 Forskjellen mellom mennesker er av to slag: Den ene er forskjell i stade, og denne forskjellen er ikke klanderverdig. Den andre er en forskjell hva angår tro og visshet, og disses fravær er klanderverdig, for sjelen må ha blitt offer for sine egne lyster og lidenskaper for å ha blitt berøvet denne nådegaven og helt ha mistet Guds kjærlighets tiltrekningskraft. Hvor prisverdig og akseptabel den enn måtte være på sitt menneskelige stade, er den likevel, siden den er berøvet dette stades fullkommenhet, blitt en kilde til mangelfullhet og holdes av den grunn ansvarlig.

PROFETENES GJENKOMST

SPØRSMÅL: KUNNE DU forklare temaet gjenkomst? 1
 Svar: Bahá'u'lláh har fremsatt en lang og detaljert 2
 forklaring av dette temaet i Kitáb-i-Íqán.¹⁰³ Les den, så vil 3
 sannheten om dette bli klar og åpenbar. Men siden du har 4
 stilt spørsmålet, vil det også bli gitt en kort forklaring her.

Vi vil innlede våre kommentarer med teksten i evan- 3
 geliet. Der er det nedtegnet at da Johannes, sønn av Sakarja, 4
 sto frem og forkynte for folket at Guds rike skulle komme, 5
 spurte de ham: “Hvem er du?” Han svarte: “Jeg er ikke 6
 Messias.” Så spurte de ham: “Er du Elia?” Han svarte: “Nei, 7
 det er jeg ikke.”¹⁰⁴ Disse ordene gjør det klart at Johannes, 8
 sønn av Sakarja, ikke var den lovede Elia.

Men den dagen da forklarelsen på Taborfjellet fant sted, 4
 sa Kristus klart og tydelig at Johannes, sønn av Sakarja, var 5
 den lovede Elia. I Evangeliet etter Markus 9, 11 står det: 6
 “Og de spurte ham: ‘Hvorfor sier de skriftlærde at Elia først 7
 må komme?’ Han svarte: ‘Elia kommer først og setter alt i 8
 rette stand. Men hvordan kan det da stå skrevet om Men- 9
 neskesønnen at han skal lide mye og bli foraktet? Jo, jeg sier 10
 dere: Elia er allerede kommet, og de gjorde med ham som

de ville, slik det står skrevet om ham.” Og i Evangeliet etter Matteus 17, 13 står det: “Da skjønte disiplene at det var om døperen Johannes han talte til dem.”

5 De spurte døperen Johannes: “Er du Elia?” og han svarte: “Nei, det er jeg ikke”, mens det i evangeliet står at Johannes var selve den lovede Elia, og Kristus uttalte også dette helt klart. Hvis Johannes var Elia, hvorfor sa han at han ikke var det, og hvis han ikke var Elia, hvorfor sa Kristus at han var det?

6 Årsaken er at her tar vi ikke i betraktning personens individualitet, men hans fullkommenheters virkelighet – det vil si at nøyaktig samme fullkommenheter som Elia innehadde, ble åpenbart i døperen Johannes også. Således var døperen Johannes den lovede Elia. Det som blir tatt i betraktning her, er ikke essensen,¹⁰⁵ men egenskapene.

7 I fjor, for eksempel, var der en blomst, og i år er det også kommet en blomst. Når jeg sier at blomsten fra i fjor er kommet tilbake, mener jeg ikke at den samme blomsten er kommet tilbake med nøyaktig samme identitet. Men siden denne blomsten er skjenket samme egenskaper som fjorårets blomst – siden den har samme duft, ynde, farge og form – sies det at fjorårets blomst er kommet tilbake, og at det er den samme blomsten. Når våren kommer, sier vi på samme måte at fjorårets vår er kommet tilbake, siden alt som fantes i den forrige, gjenfinnes i den neste. Det er derfor Kristus sa: “Alt dette [som skjedde i de tidligere profeters dager] skal komme over denne slekten.”¹⁰⁶

8 La oss illustrere dette på en annen måte: Fjorårets frø ble sådd, grener og blader kom til syne, blomster og frukter vokste frem, og til sist ble et nytt frø dannet. Når dette

annet frø blir plantet, vil det vokse og bli til et tre, og atter en gang vil disse bladene, blomstene, grenene og fruktene vende tilbake, og det første treet vil vise seg igjen. Siden begynnelsen var et frø og slutten på samme måte er et frø, sier vi at frøet er kommet tilbake. Når vi tar i betraktning treet's materielle substans, er det forskjellig, men når vi tar i betraktning blomstene, bladene og frukten, frembringes samme duft, smak og ynde. Således er treet's fullkommenhet vendt tilbake igjen.

Hvis vi på samme måte tar i betraktning individet, er det et annet, men hvis vi tar i betraktning egenskapene og fullkommenhetene, er de samme vendt tilbake. Så da Kristus sa: "Dette er Elia", mente han: Denne personen er en åpenbarer av Elias nåde, fullkommenheter, kvaliteter, egenskaper og dyder. Og når døperen Johannes sa: "Jeg er ikke Elia", mente han "Jeg er ikke den samme personen som Elia." Kristus tok i betraktning egenskapene, fullkommenhetene, kvalitetene og dydene, og Johannes viste til sin egen substans og individualitet. Det er som denne lampen: Den var her i går kveld, i kveld er den tent igjen, og i morgen kveld vil den likeledes lyse. Når vi sier at lampen i kveld er den samme som den i går kveld, og at den er vendt tilbake, mener vi lyset og ikke oljen, veken eller holderen.

Disse betraktningene er grundig forklart i Kitáb-i-Íqán. ¹⁰

PETER OG PAVEDØMMET

- ¹ **S**PØRSMÅL: I EVANGELIET ETTER Matteus sier Kristus til Peter: “Du er Peter, og på denne klippen vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.”¹⁰⁷ Hva er betydningen av dette verset?
- ² Svar: Dette utsagnet fra Kristus er en bekreftelse på Peters svar da Kristus spurte: “Hvem sier dere at jeg er?” og Peter svarte: “Du er Messias, den levende Guds Sønn.” Da sa Kristus til ham: “Du er Peter”¹⁰⁸ – siden “kefas” på arameisk betyr “klippe” – “og på denne klippen vil jeg bygge min kirke.” For som svar på Kristi spørsmål har andre sagt at han var Elia, eller døperen Johannes, eller Jeremia eller en av profetene.¹⁰⁹
- ³ Gjennom metafor og hentydning mente Kristus å bekrefte Peters ord. Og siden sistnevntes navn betyr “klippe”, sa han: “Du er Peter, og på denne klippen vil jeg bygge min kirke”. Det vil si at din tro på at Kristus er den levende Guds sønn, vil bli grunnvollen for Guds religion, og på denne troen skal grunnvollen for Guds kirke – som er Guds lov – bli opprettet.
- ⁴ Når det gjelder eksistensen av Peters grav i Roma, er den

tvilsom og omdiskutert. Noen sier den ligger i Antiokia.

La oss enn videre vurdere visse pavers gjerninger opp 5
mot Kristi religion. Kristus, sulten og fattig, overlevde på
urter i villmarken og ville ikke godta å se at noe hjerte ble
bedrøvet. Paven kjører i en forgylt vogn og tilbringer sine
dager i majestetisk storslagenhet, opptatt med slike gleder
og sysler som overgår overfloden og nytelsessyken hos alle
jordens konger.

Kristus gjorde ingen foretred, men visse paver tok livet 6
av mange uskyldige sjeler. Vend deg til historiebøkene.
Hvor mye blod har vel ikke pavene spilt bare for å sikre
sin jordiske autoritet! Hvor mange tusen av menneskehetens
tjenere, blant dem lærde menn som hadde oppdaget univer-
sets mysterier, har de ikke torturert, fengslet og drept, og
alt bare på grunn av meningsforskjeller! Hvor voldsomt har
de ikke motarbeidet sannheten!

Tenk over oppfordringene fra Kristus, og undersøk 7
pavenes skikker og vandel. Finnes det noen likhet mel-
lom den førstes oppfordringer og de sistes forvaltning? Vi
liker ikke å finne feil, men sidene i Vatikanets historie er
virkelig sjokkerende. Vår mening er at Kristi forskrifter er
én ting, og at pavemaktens fremferd er noe ganske annet:
De er så absolutt ikke i overensstemmelse. Se hvor mange
protestanter som er blitt drept på pavenes befaling, feilene
og grusomhetene som er tolerert, all tortur og straff som
er påført! Kan Kristi sødmefylte dufter på noen som helst
måte innåndes fra disse handlingene? Nei, ved Guds rett-
ferdighet! Slike mennesker adlød ikke Kristus, mens Sankt
Barbara, hvis portrett er foran oss, adlød ham, vandret på
hans sti og handlet i tråd med hans formaninger.

- 8 Blant pavene har det riktignok vært noen velsignede sjeler som fulgte i Kristi fotspor, spesielt i de tidlige århundrer av den kristne epoke da jordiske midler manglet og himmelsendte prøvelser var store. Men da midlene for jordisk herredømme ble sikret og verdslig ære og velferd ble oppnådd, glemte pavestyret helt Kristus og ble opptatt av jordisk herredømme og storhet, med materielle bekvemmeligheter og luksus. Det tok livet av folk, motsatte seg utbredelse av lærdom, forfulgte vitenskapsmenn, stengte for kunnskapens lys og ga ordre om å drepe og plyndre. Tusenvis av mennesker, vitenskapsmenn og lærde og uskyldige sjeler, omkom i Romas fengsler. Med slike fremgangsmåter og gjerninger, hvordan kan man godta påstanden om at paven er Kristi stedfortreder?
- 9 Pavestolen har konsekvent motsatt seg kunnskapsvekst i en slik grad at i Europa er det blitt en oppfatning av at religion er vitenskapens fiende, og at vitenskap er ødeleggeren av religionens grunnvoll. Mens Guds religion i virkeligheten er befordreneren av sannhet, grunnleggeren av vitenskap og lærdom, støtten for kunnskap, menneskehetens oppdrager, oppdageren av eksistensens hemmeligheter og opplyseren av verdens horisonter. Hvordan kunne den da motarbeide kunnskap? Gud forby! Tvert imot, i Guds øyne er kunnskap den største menneskelige dyd og den edleste menneskelige fullkommenhet. Å motarbeide kunnskap er ren uvitenhet, og den som avskyr kunnskap og lærdom, er ikke et menneske, men et åndsfattig dyr. For kunnskap er lys, liv, lykke, fullkommenhet og skjønnhet og får sjelen til å nærme seg den guddommelige terskel. Den er menneskerikets ære og herlighet og den største av Guds nådige gaver. Kunnskap

er identisk med ledelse, og uvitenhet er innbegrepet av villfarelse.

Lykkelige er de som tilbringer sine dager med å 10 strebe etter kunnskap, oppdage universets hemmeligheter og grundig undersøke hva som er sant! Og ve dem som er tilfredse med uvitenhet, som fryder seg over tankeløs etterraping, som har falt ned i uvitenhetens og uoppmerksomhetens avgrunn, og således latt sitt liv gå til spille.

FRI VILJE OG FORUTBESTEMMELSE

- ¹ **S**PØRSMÅL: NÅR EN handling som noen vil utføre, blir gjenstand for Guds kunnskap og blir nedskrevet i skjebnens “vel forvarte himmelske tavle”, er det mulig å avverge den?
- ² Svar: Kunnskapen om en ting er ikke årsaken til at den skjer, for Guds essensielle kunnskap omfatter alle tings virkelighet både før og etter at de begynner å eksistere, men den er ikke årsaken til deres eksistens. Dette er et uttrykk for Guds fullkommenhet.
- ³ Når det gjelder erklæringene som gjennom guddommelig åpenbaring er fremsatt av profetene vedrørende tilsynekomsten av den lovede som nevnes i Toraen, var disse likeledes ikke årsak til Kristi tilsynekomst. Men de skjulte mysterier om kommende dager ble åpenbart for profetene, som dermed ble kjent med fremtidige hendelser, og som så kunngjorde dem. Denne kunnskap og erklæring var ikke årsaken til at disse hendelsene skjedde. For eksempel vet alle i kveld at om sju timer vil solen stå opp, men denne allmenne kunnskapen er ikke årsaken til at solen viser seg og stiger opp.

Likeledes frembringer ikke Guds kunnskap tingenes 4
form i den betingede verden. Snarere er denne kunnskap
løst fra forskjellen mellom fortid, nåtid og fremtid og er
identisk med virkeliggjøringen av alle ting uten å være årsak
til denne virkeliggjøringen.

At en ting nedskrives og nevnes i skriftene, er på 5
samme måte ikke årsak til at den eksisterer. Guds profeter
ble gjennom guddommelig åpenbaring informert om at
visse hendelser ville finne sted. Gjennom guddommelig
åpenbaring fikk de for eksempel vite at Kristus kom til å
lide martyrdøden, noe som de så bekjentgjorde. Var det
deres kunnskap og oppmerksomhet som forårsaket Kristi
martyrdom? Nei: Denne kunnskapen er et tegn på deres
fullkommenhet og ikke årsak til hans martyrdom.

Gjennom astronomiske beregninger fastslår matematik- 6
erne at på en bestemt tid vil en sol- eller måneformørkelse
finne sted. Denne forutsigelsen er så visst ikke årsaken til
formørkelsen. Dette er selvsagt bare en analogi og ikke et
nøyaktig bilde.

DEL 3

---

*Om gudsmanifestasjonenes
evner og omstendigheter*

DE FEM FORMER FOR ÅND

¹ VIT AT DET GENERELT sett finnes fem former for ånd. Den første er planteånden,¹¹⁰ en kraft som oppstår fra sammensetningen og kombinasjonen av elementene i overensstemmelse med den høyestes visdom og forordning, og fra deres gjensidige ordning så vel som deres innflytelse på og sammenkobling med andre skapte ting. Når disse delene og elementene blir adskilt, opphører likeledes den tilknyttede vekstkraften å eksistere. For å gi en analogi: Elektrisitet er et resultat av sammensetningen av visse komponenter, og så snart disse delene blir adskilt, opphører den elektriske kraften umiddelbart og går tapt. Slik er planteånden.

² Etter denne kommer dyreånden, som også fremkommer fra kombinasjonen av elementer som bringes sammen i en enkelt sammensetning. Men denne sammensetningen er mer fullstendig, og når den ved den allmektige Herres forordning oppnår en rikere kombinasjonsgrad, oppstår dyreånden, som består i evnen til å sanse. Denne evnen oppfatter sansbare realiteter – det som kan sees, høres, smakes, luktes eller berøres. Etter adskillelsen og oppløsningen av disse sammensatte elementer vil også denne ånden naturlig

opphøre å eksistere. Det er som denne lampen foran dere: Når olje, veke og flamme føres sammen, frembringes det lys. Men når det blir slutt på oljen, veken blir oppbrukt og komponentene adskilles, vil også lyset bli slukket og gå tapt.

Når det gjelder menneskets ånd, er den å ligne med et glass og solens velsignelser. Det vil si at menneskets legeme, som er sammensatt av elementene, er den mest perfekte form for sammensetning og kombinasjon, den beste ordning, den edleste sammensetning og den mest perfekte av alle eksisterende ting. Det vokser og utvikler seg ved hjelp av dyreånden. Dette perfekte legeme kan sammenlignes med et speil og menneskets ånd med solen: Hvis glasset knuses eller speilet ødelegges, vil det ikke skade solens utstrømmende nåde, som fortsetter i uforminsket grad.

Denne ånd er oppdagelsesevnen som omslutter alle ting. Alle de vidunderlige tegn, alle de håndverk og oppdagelser, alle de mektige foretagender og veldige historiske hendelser som du er oppmerksom på, er blitt oppdaget av denne ånd og brakt frem fra de usynlige riker til det synlige plan ved dens åndelige kraft. Således oppholder den seg på jorden, og likevel gjør den oppdagelser i himlene og utleder det som er ukjent fra kjente og synlige realiteter. For eksempel lever mennesket i denne verdensdelen, men gjennom oppdagelsesevnen oppdager det, slik Columbus gjorde, en annen – Amerika – som inntil da var ukjent. Dets kropp er tung, men det flyr gjennom luften ved hjelp av transportmidler som det selv har oppfunnet. Dets bevegelse er langsom, men det reiser hurtig gjennom Østen og Vesten ved hjelp av innretningene som det har laget. Kort sagt, denne evnen omslutter alle ting.

- 5 Men menneskets ånd har to aspekter: et guddommelig og et satanisk – det vil si, den er i stand til både den største fullkommenhet og den største ufullkommenhet. Om den skulle tilegne seg dyder, er den det edleste av alle ting. Og skulle den tilegne seg laster, blir den det mest nederdrettede.
- 6 Når det gjelder åndens fjerde plan, er det den himmelske ånd, som er troens ånd og den allbarmhjertiges utstrømmende nåde. Denne ånd utgår fra Helligåndens pust, og ved en kraft født av Gud blir den årsak til evig liv. Det er denne kraft som gjør den jordiske sjel himmelsk og det ufullkomne menneske fullkomment. Den rensar den urene, løser den tauses tunge, helliggjør slavene av lidenskap og begjær og skjenker de uvitende kunnskap.
- 7 Åndens femte plan er Den hellige ånd, som er formidleren mellom Gud og hans skaperverk. Den er som et speil som er vendt mot solen: Likesom et plettfritt speil mottar strålene fra solen og reflekterer dens velgjørenhet til andre, så er også Helligånden formidleren av hellighetens lys som den overbringer fra sannhetens sol til helliggjorte sjeler. Denne ånd er prydet med alle de guddommelige fullkommenheter. Når enn den viser seg, blir verden gjenopplivet, en ny syklus innledes og menneskehetens legeme blir kledd i en ny drakt. Det er som våren: Når den kommer, bringer den verden fra én tilstand til en annen. For når våren kommer, blir den sorte jord, markene og engene grønne og frodige, blomster og mildt angende urter av alle slag spirer frem, trær skjenkes nytt liv, vidunderlige frukter frembringes, og en ny syklus innledes.
- 8 Det er det samme med åpenbaringen av Den hellige ånd: Når enn den viser seg, tildeler den menneskehetens

verden et nytt liv og skjenker den menneskelige virkelighet en ny ånd. Den ikler hele tilværelsen en prektig kledning, fordriver uvitenhetens mørke og får de menneskelige fullkommenheters lys til å skinne strålende. Det er med en slik kraft Kristus fornyet denne syklusen – hvoretter den guddommelige vårtid med den største livskraft og ynde reiste sitt telt i menneskehetens rike og med sin livgivende bris fylte de opplyste sjelers sanser med vellukt.

På samme måte var Bahá'u'lláhs åpenbaring en ny vårtid ⁹ som viste seg med hellighetens sødmefylte dufter, med det evige livs herskarer og med en kraft født av det himmelske rike. Han satte Guds herredømmes trone midt i hjertet av verden, og ved Den hellige ånds kraft gjenopplivet han sjelene og innledet en ny syklus.

FORBINDELSEN MELLOM GUD OG HANS MANIFESTASJONER

- ¹ **S**PØRSMÅL: Hva er guddommens virkelighet og dens forbindelse med daglysningene for storslagen stråleglans og demringsstedene for den allbarmhertiges lys?
- ² Svar: Vit at guddommens virkelighet og den guddommelige essensens natur er ubeskrivelig renhet og absolutt hellighet. Det vil si, den er opphøyet over og helliggjort hinsides enhver lovprisning. Alle egenskaper som tilskrives eksistensens høyeste nivåer, er ren innbilning når det gjelder dette stade. Den usynlige og utilgjengelige kan aldri bli kjent. Den absolutte essens kan aldri bli beskrevet. For den guddommelige essens er en altomsluttende realitet, og alle skapte ting blir omsluttet. Den altomsluttende må avgjort være større enn det som omsluttet, og dermed kan ikke det sistnevnte oppdage den første eller forstå dens virkelighet. Uansett hvor langt menneskesinnet måtte utvikle seg, om det så oppnår den høyeste grad av menneskelig forståelse, er den ytterste grense for denne forståelse å skue Guds tegn og egenskaper i skapningens verden og ikke i guddommens rike. For den overmåte herlige Herres essens og egenskaper

befinner seg i hellighetens utilgjengelige høyder, og menneskers sinn og forstand vil aldri finne en vei til dette stade. "Veien er stengt og all søken avvist."¹¹¹

Det er klart at hva mennesket enn forstår, så er det en 3
følge av dets eksistens, og at mennesket er et av den allbarm-
hertiges tegn: Hvordan kan så følgen av tegnet omslutte
skaperen av tegnet? Det vil si, hvordan kan menneskelig
forstand, som er en følge av menneskets eksistens, forstå
Gud? Derfor ligger guddommens virkelighet skjult for all
forståelse og er gjemt fra alle menneskers sinn, og å stige
opp til dette stade er på ingen måte mulig.

Vi legger merke til at enhver lavere ting er ute av stand 4
til å fatte virkeligheten av det som er høyere. Således kan
stenen, jorden og treet, uansett hvor langt de måtte utvikle
seg, aldri forstå menneskets virkelighet eller forestille seg
synssansen, hørselssansen eller de andre sansene, selv om
både de førstnevnte og de sistnevnte er skapte ting. Hvordan
kan så mennesket, som bare er en skapning, forstå virke-
ligheten av skaperens helliggjorte essens? Ingen menneske-
lig forstand kan nærme seg dette stade, ingen uttalelse kan
avdekke dets sannhet, og ingen hentydning kan antyde dets
mysterium. Hva har støvkornet med hellighetens verden å
gjøre, og hvilket slektskap kan det noensinne være mellom det
begrensede sinn og det ubegrensede rike? Sinn er ute av stand
til å forstå ham, og sjeler forvirres når de forsøker å beskrive
hans virkelighet. "Blikkene kan ikke nå Ham, men Han kan
merke dem. Han er den Utgrunnelige, den Innsiktsfulle."¹¹²

I denne sammenheng er derfor ethvert utsagn og enhver 5
forklaring utilstrekkelig, enhver beskrivelse og karakteri-
stikk er uverdige, enhver forestilling er uten grunnlag, og

ethvert forsøk på å fundere over dens dybder er nytteløst. For denne essensenes essens, denne sannhetenes sannhet, dette mysterienes mysterium finnes det likevel glans og herlighet, utstrålinger, åpenbaringer og tilsynekomster i eksistensens verden. Daglysningene for disse utstrålinger, demringsstedene for disse åpenbaringer og kildene for disse manifestasjoner er de hellighetens representanter, de universelle virkeligheter og guddommelige vesener som er de sanne speil for guddommens helliggjorte essens. Alle den ene sanne Guds fullkommenheter, nådegaver og stråleglans er klart synlige i hans hellige manifestasjoners virkeligheter likesom lyset fra solen helt og fullt gjenspeiles med alle sine fullkommenheter og nådegaver i et klart og plettfritt speil. Og om det sies at speilene er solens manifestasjoner og demringsstedene for verdens dagstjerne, innebærer ikke dette at solen har steget ned fra sin hellighets høyder eller er blitt legemliggjort i speilet, eller at denne ubegrensede virkelighet er blitt begrenset til dette synlige plan. Gud forby! Det er dette antropomorfistene tror. Nei, alle disse beskrivelser, alle disse uttrykk for lovprisning og forherligelse, viser til disse hellige manifestasjoner. Det vil si at enhver beskrivelse eller lovprisning av Gud, ethvert navn eller enhver egenskap hos ham som vi nevner, gjelder dem. Men ingen sjel har noensinne fattet virkeligheten i guddommens essens slik at de er i stand til å antyde noe om den eller beskrive, lovprise eller forherlige den. Således henviser alt som den menneskelige virkelighet vet, oppdager og forstår når det gjelder Guds navn, egenskaper og fullkommenheter, til disse hellige manifestasjoner, og det leder ingen andre steder hen. "Veien er stengt og all søken avvist."

Likevel tilskriver vi guddommens virkelighet visse navn 6
og egenskaper og lovpriser ham for hans syn, hans hørsel,
hans styrke, hans liv og kunnskap. Vi bekrefter disse navn
og egenskaper, ikke for å bekrefte Guds fullkommenhet,
men for å benekte at han har noen ufullkommenheter.

Når vi betrakter den betingede verden, ser vi at uvitenhet 7
er ufullkommenhet og kunnskap er fullkommenhet, og der-
for sier vi at guddommens helliggjorte essens er allvitende.
Svakhet er ufullkommenhet, og styrke er fullkommenhet,
og derfor sier vi at denne helliggjorte og guddommelige
essens er allmektig. Det er ikke slik at vi kan forstå hans
kunnskap, hans syn, hans hørsel, hans styrke eller hans liv
slik de er i seg selv: Dette er så visst hinsides vår forståelse,
for Guds essensielle navn og egenskaper er identiske med
hans essens, og hans essens er helliggjort over all forståelse.
Hvis de essensielle egenskaper ikke var identiske med es-
sensen, så ville det være et mangfold av føreksistenser, og
forskjellen mellom essensen og egenskapene ville derfor
også være fast grunnlagt og ha en føreksistens. Men dette
ville innebære en uendelig rekke av føreksistenser, noe som
er en åpenbar feil.

Det følger da at alle disse navn og egenskaper, denne 8
lovprisning og berømmelse, gjelder for gudsmanifesta-
sjonene selv, og at alt som vi måtte fortolke eller forestille
oss utenom dem, er ren villfarelse, for vi kan aldri finne
en vei til den usynlige og utilgjengelige. Derfor sies det:
“Alt som dere innbilsk mener å ha erkjent og uttrykt med
deres kløktigste ord, er kun en skapning som dere og vender
tilbake til dere selv.”¹¹³

- 9 Det er klart at hvis vi forsøker å forestille oss guddommens virkelighet, ville denne forestillingen være omsluttet, og vårt sinn ville være det som omsluttet den – og det er sikkert og visst at det som omslutter, er større enn det som omsluttet! Dermed følger det at enhver virkelighet som vi måtte forestille oss når det gjelder guddommen, bortsett fra de guddommelige manifestasjoner, ville være ren villfarelse, for det finnes ingen måte å tilnærme seg den guddommelige virkelighet på, en virkelighet som er fullstendig hinsides menneskesinnets rekkevidde. Og alt som vi måtte forestille oss, er ren innbilning.
- 10 Tenk så over hvordan verdens folk kretser om sine egne fåfengte innbilninger og tilber sine egne tankers og forestillingers avguder uten den minste forståelse av at de gjør det. De betrakter disse fåfengte innbilninger som den virkelighet som er helliggjort over all forståelse og opphøyet over enhver hentydning. De anser seg selv for å være talsmenn for den guddommelige enhet og alle andre som avgudsdyrkere, selv om avguder i det minste har en stofflig eksistens, mens avgudene i menneskers tanker og forestillinger er ren innbilning og ikke engang har en eksistens slik som stenene har. “Så tenk over det, dere som har innsikt.”¹¹⁴
- 11 Vit at fullkommenhetens kjennetegn, den guddommelige nådes utgytelser og den guddommelige åpenbarings stråleglans skinner strålende i alle Guds manifestasjoner, men at det altomsluttende Guds Ord – Kristus – og hans Største navn – Bahá'u'lláh – har vist seg med en åpenbaring som er hinsides all fatteevne. For ikke bare innehar de alle forutgående manifestasjoners fullkommenheter, men hinsides disse utviser de slike fullkommenheter som får

alle andre til å bli som deres tilhengere. Således var Israels profeter alle mottakere av guddommelig åpenbaring, og det var også Kristus, men for en forskjell det er mellom åpenbaringen gitt ham som var Guds Ord og inspirasjonen hos en Jesaja, en Jeremia eller en Elia.

Tenk over at lys består i eterens vibrasjoner, hvorved 12
nerver i øyet stimuleres og synsinntrykket frembringes. Selv om eterens vibrasjoner finnes både i lampen og i solen – for en forskjell det likevel er mellom lyset fra solen og det fra stjernene eller lampen!

Menneskets ånd har visse tegn og uttrykk på foster- 13
stadiet, og andre utstrålinger og uttrykk på stadiene for barndom, ungdom og modenhet. Ånden er én, og likevel mangler den syn og hørsel på fosterstadiet, mens den på stadiene for ungdom og modenhet viser seg med den ypperste glans og utstråling. På samme måte er det med frøet, som når det først begynner å vokse, viser seg bare som et blad, som er stedet der planteånden viser seg. Og på stadiet for fruktbearing åpenbarer den samme ånd, det vil si vekstkraften, seg i sin fullkommenhets fylde – og hvor langt er likevel ikke bladets stadium fra fruktens stadium! For med tiden vil hundre tusen blader komme fra frukten, selv om de alle vokser og utvikler seg gjennom den samme planteånden. Reflekter en stund over forskjellen mellom Kristi dyder og fullkommenheter og Bahá'u'lláhs herlighet og utstråling på den ene side og dydene hos profetene av Israels hus, som Esekiel eller Samuel, på den annen side. Alle var mottakere av guddommelig åpenbaring, men mellom dem er det en uendelig avstand.

DE GUDDOMMELIGE
MANIFESTASJONERS TRE STADER

- ¹ **V**IT AT MENS Guds manifestasjoner besitter utallige dyder og fullkommenheter, har de kun tre stader: Det første er det fysiske stade, det annet er det menneskelige stade som er forstandssjelens stade, og det tredje er stadet for guddommelig åpenbaring og himmelsk glans og herlighet.
- ² Når det gjelder det fysiske stade, har det en opprinnelse i tid, for det er sammensatt av elementene, og enhver sammensetning må til sist oppløses. Det er virkelig umulig for en sammensetning ikke å etterfølges av nedbrytning.
- ³ Det annet stade er forstandssjelens stade, som er den menneskelige virkelighet. Dette har også en begynnelse, og gudsmanifestasjonene har dette til felles med hele menneskeheten.
- ⁴ Det tredje stade er stadet for guddommelig åpenbaring og himmelsk glans og herlighet, som er Guds Ord, den evigvarende nåde og Den hellige ånd. Dette stade har hverken begynnelse eller ende, for det å være først eller sist vedrører den betingede verden og ikke Guds verdener. For Gud er begynnelsen og enden ett og det samme. På samme

måte blir det å regne dager, uker, måneder og år – i går og i dag – gjort med tanke på jorden, men i solen er slike ting ukjent: Der finnes hverken i går, eller i dag eller i morgen, hverken måneder eller år – alt er det samme. Likeledes er Guds Ord hevet over alle disse tilstander og hinsides enhver lov, ufrihet eller begrensning som måtte eksistere i den betingede verden.

Vit at selv om menneskesjeler har eksistert på jorden i 5 utallige tidsaldre og sykluser, så er menneskesjelen likevel skapt. Og siden den er et tegn fra Gud, er den, når den først er skapt, evigvarende. Menneskets ånd har en begynnelse, men ingen ende: Den lever evig. På samme måte har de ulike arter som finnes på jorden, en opprinnelse i tid, for det er erkjent av alle at det fantes en tid da disse artene ikke eksisterte noe sted på jordens overflate, og visselig en tid da jorden selv ikke eksisterte. Men tilværelsens verden har alltid eksistert, for den er ikke begrenset til denne jordkloden.

Vår mening er at selv om menneskesjeler har en opp- 6 rinnelse, er de likevel udødelige, varige og evigvarende. For tingenes verden er en ufullkommen verden i forhold til menneskets verden, og menneskets verden er en fullkommenhetens verden i forhold til tingenes verden. Når ufullkomne ting når fullkommenhetens stadium, blir de evigvarende. Dette er ment som et eksempel: Streb etter å forstå den sanne betydningen.

Profetskapets virkelighet, som er Guds Ord og en 7 tilstand av fullkommen guddommelig åpenbaring, har hverken begynnelse eller ende, men dets utstråling varierer på samme måte som solens utstråling. For eksempel steg det opp over Kristi tegn med den ypperste herlighet og

utstråling, og dette er uforanderlig og evigvarende. Se hvor mange verdenserobrende konger, hvor mange vise ministre og herskere som har kommet og gått, og som hver og én har gått i glemmeboken – mens Kristi briser stadig beveger seg, hans lys stadig skinner, hans kallen stadig lyder, hans banner stadig er foldet ut, hans armeer stadig kjemper, hans stemme stadig klinger mildt, hans skyer stadig gir livgivende byger, hans lyn stadig glimter, hans herlighet stadig er klar og udiskutabel, hans glans stadig er strålende og lysende. Og det samme gjelder for enhver sjel som oppholder seg under hans skygge og mottar hans lys.

- ⁸ Det er derfor klart at Guds manifestasjoner har tre stader: det fysiske stade, forstandssjelens stade og stadet for guddommelig åpenbaring og himmelsk glans og herlighet. Det legemlige stade vil nødvendigvis forgå. Når det gjelder forstandssjelens stade, har den, til tross for at den har en begynnelse, ingen ende og er skjenket evig liv. Men når det gjelder den hellige virkelighet hvorom Kristus sier “Faderen er i Sønnen”,¹¹⁵ har den hverken begynnelse eller ende: dens “begynnelse” viser kun til hans åpenbaring av hans eget stade. Således sammenligner han ved hjelp av en analogi sin taushet med søvn: Et menneske som er taust, er som en som sover, og når det taler, er det som om det har våknet.¹¹⁶ Og likevel er det sovende og det våkne menneske én og samme person: Ingen endring har funnet sted når det gjelder dets stade, høye stilling, storslagenhet, indre virkelighet eller medfødte karakter. Det er kun dette at den tause tilstanden er sammenlignet med søvn og tilstanden med åpenbaring er sammenlignet med våkenhet. Et menneske er det samme menneske enten det sover eller er våkent: Sønnen er ganske

enkelt én mulig tilstand, og våkenhet en annen. Og slik har det seg at perioden med taushet sammenlignes med søvn, og perioden med åpenbaring og veiledning sammenlignes med våkenhet.

I evangeliet står det: “I begynnelsen var Ordet og Ordet ⁹ var hos Gud.” Det følger da at Kristus ikke oppnådde sitt messianske stede og sine fullkommenheter under dåpen da Den hellige ånd steg ned over ham i form av en due. Snarere har Guds Ord alltid vært og vil alltid forbli i hellighetens største høyder.

MANIFESTASJONENES MENNESKELIGE OG
GUDDOMMELIGE STADER

- ¹ Vi konstaterte tidligere at Guds manifestasjoner har tre stader: det første er den fysiske virkelighet som gjelder det menneskelige legeme, det annet er den individuelle virkelighet, det vil si forstandssjelen, og det tredje er himmelsk åpenbaring som består av guddommelige fullkommenheter og er kilden til verdens liv, fostring av sjeler, veiledning for folket og opplysning av hele skaperverket.
- ² Det legemlige stade er menneskelig av natur og er underlagt oppløsning, for det er en sammensetning av elementer, og det som er sammensatt av elementer, må nødvendigvis brytes ned og oppløses.
- ³ Men den individuelle virkelighet hos den allmektiges manifestasjoner er en helliggjort virkelighet, og den er det fordi den i sin essens og sine kjennetegn overgår alle skapte ting. Den er som solen som i kraft av sin iboende tilbøyelighet ikke kan unngå å frembringe lys, og den kan ikke sammenlignes med noen drabant. For eksempel kan ikke solens bestanddeler på noen som helst måte sammenlignes med månens. Den førstes sammensetning og organisering

må nødvendigvis frembringe stråler, mens den sistes komponenter krever ervervelse av lys snarere enn frembringelse av lys. De andre menneskelige virkeligheter er altså sjeler som får sitt lys fra solen på samme måte som månen, men denne helliggjorte virkelighet er lysende i og ved seg selv.

Det tredje stade er den guddommelige nådes stade, åpenbaringen av Den gamle av dagers skjønnhet og den evige og altformående Herres lysende glans. De hellige manifestasjoners individuelle virkeligheter kan like lite skilles fra guddommelig nåde og åpenbaring som solens fysiske masse kan skilles fra dens lys. Således betyr de hellige manifestasjoners oppstigning rett og slett at de gir slipp på sine fysiske legemer. Tenk for eksempel på lampen som lyser opp denne nisjen. Dens stråler kan slutte å falle på nisjen hvis denne ødelegges, men det er ingen avbrytelse i velsignelsen fra lampen selv. De hellige manifestasjoners føreksisterende nåde er som lyset, deres individuelle virkeligheter er som lampens glass, og deres menneskelige templer er som nisjen: Om nisjen ødelegges, fortsetter lampen å brenne. Guds manifestasjoner er som mange forskjellige speil, idet hver av dem har sin egen bestemte individualitet, men det som gjenspeiles i disse speil, er den samme sol. Derfor er det klart at Kristi virkelighet er forskjellig fra Mose virkelighet.

Fra begynnelsen av er den helliggjorte virkelighet uten tvil oppmerksom på eksistensens hemmelighet, og fra barndommen av er tegnene på storhet tydelig åpenbart i ham. Hvordan kunne han, til tross for slike nådegaver og fullkommenheter, unngå å være seg sitt eget stade bevisst?

Vi nevnte gudsmanifestasjonenes tre stader: stadet for legemlig eksistens, for individuell virkelighet og for den

fullkomne guddommelige manifestasjon, som kan sammenlignes med solen, dens varme og dens lys. Andre individer har også det legemlige stade og forstandssjelen – ånden og sinnet. Således tilsvarede utsagnene “Jeg lå og sov da Guds bris strøk hen over meg og vekket meg fra min søvn”,¹¹⁷ Kristi uttalelser: “kjødet er fylt av sorg, men ånden fryder seg”, eller: “Jeg er plaget” eller “Jeg er rolig” eller “Jeg er urolig”: Alle disse viser til det legemlige stade og har ingen innvirkning på den individuelle virkelighet eller på stadet for den guddommelige virkelighets åpenbaring. Tenk for eksempel på at for menneskets legeme kan det finne sted tusener av omskiftelser som ånden forblir fullstendig uoppmerksom på. Det er til og med mulig for enkelte kroppsdelene å bli fullstendig svekket og for sinnets innerste virkelighet å forbli upåvirket. En kledning kan bli utsatt for utallige rifter og flenger, og likevel kan bæreren forbli uskadd. Derfor viser Bahá'u'lláhs ord: “Jeg lå og sov da Guds bris strøk hen over meg og vekket meg fra min søvn”, til legemet.

- ⁷ I Guds verden er det ingen fortid, nåtid eller fremtid: Alle disse er ett. Så da Kristus sa: “I begynnelsen var Ordet”,¹¹⁸ mente han at det var, er og vil være, for i Guds verdener er det ingen tid. Tid har innflytelse på skapningene, men ikke på Gud. Så i bønner der Kristus sier: “La navnet ditt helliges”,¹¹⁹ er betydningen at navnet ditt var, er og skal bli helliget. Morgen, middag og kveld eksisterer i forhold til jorden, men i solen er det hverken morgen, middag eller kveld.

DE GUDDOMMELIGE
MANIFESTASJONERS KUNNSKAP

SPØRSMÅL: HVILKE begrensninger er pålagt gudsmani- 1
festasjonenes evner, og spesielt deres kunnskap?

Svar: Det finnes to slags kunnskap: eksistensiell kunn- 2
skap og formell kunnskap, det vil si intuitiv kunnskap og
begrepsmessig kunnskap.

Kunnskapen som folk generelt har om ting, består i å 3
danne seg forestillinger og i å iaktta, det vil si at objektet
enten oppfattes gjennom fornuftssansen, eller at det ved
iakttakelse dannes en form i hjertets speil. Omfanget av
denne kunnskapen er ganske begrenset ettersom den er
betinget av tilegnelse og oppnåelse.

Den andre formen for kunnskap, som er eksistensiell 4
eller intuitiv kunnskap, er imidlertid som menneskets kunn-
skap og bevissthet om sitt eget selv.

For eksempel er menneskets sinn og ånd oppmerksomme 5
på alle dets tilstander og forhold, på alle dets legemsdeler og
på alle dets fysiske fornemmelser så vel som på dets åndelige
evner, fornemmelser og tilstander. Dette er en eksistensiell
kunnskap hvorved mennesket erkjenner sin egen tilstand.

Det både sanser og forstår den, for ånden omslutter legemet og er oppmerksom på dets sansefønelser og evner. Denne kunnskapen er ikke et resultat av anstrengelser og oppnåelser: Den er et eksistensielt anliggende. Den er en rent nådig gave.

6 Siden disse helliggjorte virkeligheter, Guds universelle manifestasjoner, omslutter alle skapte ting både i deres essens og i deres egenskaper, siden de overgår og oppdager alle eksisterende virkeligheter, og siden de har kunnskap om alle ting, følger det at deres kunnskap er guddommelig og ikke ervervet – det vil si, den er en himmelsk nåde og en guddommelig åpenbaring.

7 La oss gi et eksempel kun for å illustrere poenget. Det edleste av alle jordiske vesener er mennesket. I det er dyre-riket, planteriket og mineralriket virkeliggjort. Det vil si, alle disse grader er innbefattet i det på en slik måte at det er skjenket dem alle. Og ved at det er skjenket alle disse grader og stader, er det opplyst om deres mysterier og oppmerksomt på hemmelighetene ved deres eksistens. Dette er bare et eksempel og ikke en nøyaktig analogi.

8 Kort sagt er Guds universelle manifestasjoner klar over sannhetene som ligger til grunn for alle skapte tings mysterier, og derfor grunnlegger de en religion som er basert på menneskehetens rådende tilstander og er i samsvar med dem. For religion består i de nødvendige forbindelser som oppstår fra tingenes virkeligheter. Hvis Guds manifestasjon – den guddommelige lovgiver – ikke var informert om tingenes virkeligheter, hvis han ikke forsto de nødvendige forbindelser som utledes fra disse virkeligheter, ville han avgjort ikke være i stand til å grunnlegge en religion i samsvar

med tidens behov og forhold. Guds profeter, de universelle manifestasjoner, er som dyktige leger, tilværelsens verden er som menneskets legeme, og de guddommelige religioner er som behandlingen og legemiddelet. Legen må være fullt oppmerksom på og informert om alle pasientens deler og organer, forfatning og tilstand for å kunne foreskrive en effektiv kur. Faktisk er det fra selve sykdommen at legen utleder legemiddelet, for han diagnostiserer først sykdommen og behandler deretter den underliggende årsak. Før sykdommen er riktig diagnostisert, hvordan kan noen behandling eller noe legemiddel bli foreskrevet? Legen må derfor ha grundig kunnskap om pasientens forfatning, deler, organer og tilstand og likeledes ha grundig kjennskap til enhver sykdom og ethvert legemiddel for å kunne foreskrive en passende kur.

Religion består altså i de nødvendige forbindelser som 9 utledes av tingenes virkelighet. Guds universelle manifestasjoner, som er oppmerksomme på skaperverkets mysterier, er fullt opplyst om disse nødvendige forbindelser og fastlegger dem som Guds religion.

UNIVERSELLE SYKLUSER

- ¹ **S**PØRSMÅL: DET HAR VÆRT talt om universelle sykluser som forekommer i tilværelsens verden. Vær så vennlig å forklare sannheten om dette.
- ² Svar: Hvert av de lysende legemer på dette uendelige firmament har sin omdreiningssyklus, den tiden det tar å fullføre et helt kretsløp før det begynner på et nytt. Jorden, for eksempel, fullfører et kretsløp i løpet av 365 dager, fem timer, førtiåtte minutter og litt til, og så begynner den på nytt langs den samme banen. På samme måte går hele universet gjennom sykluser med større hendelser og begivenheter.
- ³ Når en syklus ender, innledes en ny, og på grunn av voldsomme hendelser som finner sted, blir den forrige syklus så fullstendig glemt at den ikke etterlater seg noen opptegnelser eller spor. Derfor har vi, som dere er oppmerksomme på, ingen opptegnelser fra tjue tusen år tilbake selv om vi tidligere, ved hjelp av logiske argumenter, fastslo at livet på denne jorden er svært gammelt – ikke ett eller to hundre tusen, ikke engang en eller to millioner år gammelt: Det er så visst urgammelt, og opptegnelser og spor etter

urgamle tider er fullstendig utslettet.

Hver av Guds manifestasjoner har på samme måte en 4
syklus hvor hans religion og hans lov eksisterer med full
styrke og virksomhet. Når hans syklus er avsluttet ved at en
ny manifestasjon kommer, begynner en ny syklus. Således
innledes, avsluttes og fornyes sykluser helt til en universell
syklus er fullført i tilværelsens verden, og det finner sted
voldsomme hendelser som utsletter enhver oppteignelse og
ethvert spor fra fortiden. Så begynner en ny universell syklus
i verden, for tilværelsens verden har ingen begynnelse. Vi
har tidligere fremlagt bevis og argumenter angående dette
tema, og det er ikke behov for gjentakelser.¹²⁰

Kort sagt er vår påstand at en universell syklus i 5
tilværelsens verden spenner over et enormt tidsrom og
utallige tidsaldre og epoker. I en slik syklus skinner Guds
manifestasjoner i det synlige rike helt til en universell og
opp høyet manifestasjon gjør verden til midtpunktet for
guddommelig utstråling og ved sin åpenbaring bringer
den til modenhetsstadiet. Varigheten av syklusen som han
innleder, er virkelig svært lang. Andre manifestasjoner vil
i løpet av denne syklus stå frem under hans skygge og vil,
i tråd med tidens behov, fornye visse lover som vedrører
materielle forehavender og transaksjoner, men de vil for-
bli under hans skygge. Vi er i syklusen som begynte med
Adam, der Bahá'u'lláh er dens universelle manifestasjon.

DE GUDDOMMELIGE MANIFESTASJONERS
MAKT OG FULLKOMMENHETER

- ¹ SPØRSMÅL: HVOR LANGT strekker makten og fullkommenhetene seg for disse sannhetens troner, disse Guds manifestasjoner, og hvor går grensene for deres innflytelse?
- ² Svar: Tenk på tilværelsens verden, det vil si det fysiske skaperverk. Solsystemet er hyllet i mørke. Innenfor sin omkrets er solen midtpunktet for alt lys, og alle de tilknyttede planeter dreier seg rundt den og blir opplyst av utstrømningen av dens nådige gaver. Solen er kilden til liv og lys og årsaken til vekst og utvikling for alle ting innenfor solsystemet. Om solens nådegaver skulle opphøre, kunne ingen levende ting fortsette å eksistere der: Alle ting ville bli mørke og bli et rent ingenting. Det er derfor klart og tydelig at solen er senteret for alt lys og kilden til liv for alle ting i solsystemet.
- ³ På samme måte er de hellige gudsmanifestasjoner midtpunktene for sannhetens lys, kildene til de skjulte mysterier og opphavet til utstrømningen av guddommelig kjærlighet. De kaster sin stråleglans på hjertenes og sinnenenes rike og skjenker evig nåde til åndens verden. De gir åndelig liv og

skinner med de indre sannheters og betydningers glans. Opplysningen av tankenes verden utgår fra disse lysentre og fortolkere av mysterier. Om det ikke var for åpenbarings- og veiledningens nåde fra disse helliggjorte vesener, ville sjelens verden og tankenes rike bli mørke på mørke. Om det ikke var for disse mysteriefortolkeres feilfrie og sanne læresetninger, ville menneskenes verden bli en arena for dyriske kjennetegn og egenskaper, all eksistens ville bli en svinnende illusjon, og sant liv ville gå tapt. Det er derfor det er sagt i evangeliet: "I begynnelsen var Ordet", det vil si, det var kilden til alt liv.¹²¹

Tenk nå over solens gjennomgripende innflytelse på 4
alle jordiske vesener, og se hvilke synlige virkninger og resultater som skyldes dens nærhet eller fjernhet, dens oppstigning eller nedgang. En tid er det høst, en annen er det vår. En tid er det sommer, en annen er det vinter. Når solen krysser jevndøgnspunktet, viser den livgivende våren seg i all sin prakt, og når den når frem til sommersolverv, oppnår fruktene sin fulle modning, korn og planter gir sin avling, og jordiske ting når sin veksts og utviklings fylde.

Når den hellige gudsmanifestasjon, som er solen i skap- 5
erverkets verden, kaster sin glans og herlighet over hjertenes, sinnenes og åndenes verden, innledes på samme måte en ny vårtime, og nytt liv avdekkes. Vårens makeløse kraft viser seg, og dens vidunderlige gaver blir å se. Således legger dere merke til at med hver gudsmanifestasjons komme ble det oppnådd forbausende fremgang for menneskers sinn, tanker og ånd. Tenk for eksempel på fremgangen som er oppnådd i denne guddommelige tidsalder i sinnets og tankens verden – og dette er bare det første gry! Om ikke lenge vil dere bli

vitne til hvordan disse fornyede nådige gaver og himmelske læresetninger har overstrømmet denne mørke verden med sitt lys og forvandlet dette sorgtyngede rike til det aller høyeste paradisi.

Om vi fullt ut skulle forklare hver enkelt av guds-⁶ manifestasjonenes innflytelse og nådige gaver, ville det ta veldig lang tid. Grunn og reflekter over dette selv for å fatte sannheten i denne saken.

DE TO SLAGS PROFETER

SPØRSMÅL: HVOR MANGE slags profeter er det generelt 1
sett?

Svar: Profeter er generelt av to slag. Noen er uavhengige 2
profeter som har tilhengere, mens andre ikke er uavhengige
og selv er tilhengere.

Hver av de uavhengige profeter gir opphav til en gud- 3
dommelig religion og grunnlegger en ny religionsordning.
Når de kommer, blir verden kledd i en ny kledning, en ny
religion blir grunnlagt, og en ny bok blir åpenbart. Disse
profeter oppnår den guddommelige virkelighets utstrøm-
mende nåde uten en formidler. Deres utstråling er en grunn-
leggende utstråling lik den fra solen, som helt og holdent
lyser av seg selv, og hvis lyskraft er en iboende betingelse
heller enn å være ervervet fra en annen stjerne: De er som
solen og ikke månen. Disse daglysninger for den guddom-
melige enhets morgen er den guddommelige nådes kildevell
og speil for virkelighetens essens.

Den andre kategori av profeter er tilhengere og for- 4
kynnere, for deres stade er betinget snarere enn uavhengig.
De oppnår guddommelig nåde fra de uavhengige profeter

og søker veiledningens lys fra det universelle profetskaps virkelighet. De er som månen, som ikke i seg selv er lysende og strålende, men som får sitt lys fra solen.

- 5 Blant de uavhengige universelle profeter som har fremstått, er Abraham, Moses, Kristus, Muhammed, Báb og Bahá'u'lláh. I den andre kategorien, som består av tilhengere og forkynnere, er blant andre Salomo, David, Jesaja, Jeremia og Esekiel. For de uavhengige profetene er grunnleggere. Det vil si at de grunnlegger en ny religion, gjenreiser sjelene, fornyer samfunnsmoralen og forkynner en ny levemåte og en ny standard for livsførsel. Gjennom dem viser en ny religionsordning seg, og en ny religion blir innledet. Deres komme er som våren da alle jordiske ting ifører seg en ny kledning og finner nytt liv.
- 6 Når det gjelder den andre kategorien av profeter, som er tilhengere, forkynner de Guds religion, utbrer hans tro og bekjentgjør hans Ord. De har ikke selv noen makt eller myndighet, men får det fra de uavhengige profeter.
- 7 Spørsmål: Hvilken kategori tilhører Buddha og Confucius?
- 8 Svar: Buddha grunnla også en ny religion, og Confucius fornyet eldgammel livsførsel og moral, men deres opprinnelige lære er blitt fullstendig forandret, og tilhengerne deres følger ikke lenger det opprinnelige mønsteret for tro og tilbedelse. Grunnleggeren av buddhismen var et edelt vesen som fastslo at Gud er én, men senere ble hans opprinnelige lære gradvis glemt og erstattet av primitive skikker og ritualer helt til den til slutt førte til tilbedelse av statuer og bilder.
- 9 Tenk for eksempel over at Kristus om og om igjen for-

mante folket til å lyde Toraens ti bud og insisterte på at de skulle overholdes nøye. Ett av de ti budene forbyr tilbedelse av bilder og statuer.¹²² Likevel er det i dag utallige bilder og statuer i kirkene hos visse kristne sekter. Det er derfor klart og innlysende at Guds religion ikke bevarer sin opprinnelige lære blant folket, men at den gradvis endres og forandres til den til sist er fullstendig utslettet, og derfor viser en ny manifestasjon seg, og en ny religion blir grunnlagt. For dersom forrige religion ikke var blitt endret og forandret, ville det ikke være behov for fornyelse.

Til å begynne med var dette treet fylt med livskraft og fullt av blomster og frukt, men gradvis ble det gammelt, uttørket og nakent helt til det ble fullstendig visent og råttent. Det er derfor den sanne gartner igjen vil plante et spirende ungtre av samme grunnstamme, slik at det dag etter dag kan vokse og utvikle seg, strekke ut sin beskyttende skygge i denne himmelske hage og bære sin dyrebare frukt. Slik er det med de guddommelige religioner: I tidens løp blir de opprinnelige læresetninger endret, deres underliggende sannhet forsvinner fullstendig, de mister sin ånd, nye doktriner oppstår, og de blir et legeme uten sjel. Det er derfor de blir fornyet.

Det vi mener er at tilhengerne av Buddha og Confucius nå tilber bilder og statuer og er blitt fullstendig uvitende om Guds enhet. De tror i stedet på innbilte guder slik de gamle grekere gjorde. Men deres opprinnelige læresetninger var ikke slik. Nei, deres opprinnelige læresetninger og livsførsel var helt annerledes.

Tenk igjen over i hvilken grad de opprinnelige læresetningene i den kristne religion er blitt glemt, og hvor

mange nye doktriner som er oppstått. Kristus forbød for eksempel vold og hevn og fremholdt i stedet at ondskap og urett skulle møtes med nestekjærighet og barmhjertighet. Men legg merke til hvor mange blodige kriger som har funnet sted blant kristne nasjoner, og hvor mye undertrykkelse, grusomhet, grådighet og blodtørstighet disse har resultert i! Mange av disse krigene ble faktisk ført på pavenes befaling. Det er derfor soleklart at religioner i tidens løp blir fullstendig endret og forandret, og følgelig blir de fornyet.

GUDS IRETTESETTELSE AV PROFETENE

SPØRSMÅL: VISSE IRETTESETTENDE uttalelser er blitt ¹
rettet til Guds profeter i de hellige skrifter. Hvem er de
rettet til, og hvem viser de til i siste instans?

Svar: Enhver guddommelig uttalelse i form av en ²
irettesettelse, selv om den tilsynelatende er rettet til Guds
profeter, er i virkeligheten rettet til deres tilhengere. Visdom-
men i dette er intet annet enn ren nåde, så folket ikke skal
bli fortvilet, skuffet eller nedtyngt av slike bebreidelser og
irettesettelser. Disse ordene er derfor tilsynelatende rettet til
profetene, men likevel er de indre sett ment for tilhengerne
og ikke for budbringeren.

For øvrig representerer et lands mektige og øverste mo- ³
nark alle som bor i landet. Det vil si at hva han enn måtte
ytre, er alles ord, og hvilken overenskomst han enn måtte
inngå, er alles overenskomst, for alle hans undersåtters
vilje og hensikt er underlagt hans egen. På samme måte
representerer enhver profet hele sin tilhengerskare. Derfor
gjelder pakten som Gud inngår med ham og ordene som
han retter til ham, hele hans folk.

De guddommelige bebreidelser og irettesettelser har lett ⁴

for å tyngde og plage menneskenes hjerter, og Guds fullkomne visdom fordrer derfor en slik tiltaleform. Fra Toraen fremgår det for eksempel at israelittene gjorde opprør mot Moses og sa: "Vi kan ikke slåss mot amalekittene, for de er mektige, voldsomme og modige." Gud talte da irettesettende til Moses og Aron selv om Moses fullt ut adlød og ikke var opprørsk.¹²³ Et slikt strålende vesen, som er kanalen for Guds nåde og forsvareren av hans lov, må utvilsomt adlyde den guddommelige befaling.

⁵ Disse hellige sjeler er som bladene på et tre som er satt i bevegelse av brisen og ikke av seg selv, for de tiltrekkes av Guds kjærlighets ånde og har oppgitt sin egen vilje. Deres ord er Guds ord, deres befaling er Guds befaling, deres forbud er Guds forbud. De er som denne glasskuppelen hvis lys kommer fra lampens flamme. Selv om lyset tilsynelatende kommer fra glasset, kommer det i virkeligheten fra flammen. På samme måte utgår bevegelsen og hvilen hos Guds profeter, som er hans manifestasjoner, fra åpenbaringen og ikke bare fra menneskelige innfall. Om det ikke var slik, hvordan kunne profeten da handle som en trofast representant og utvalgt budbringer for Gud? Hvordan kunne han bekjentgjøre Guds befalinger og forbud? Alle feil som er tilskrevet Guds manifestasjoner i de hellige skrifter, må derfor forstås i lys av dette.

⁶ Lovet være Gud at du har kommet hit og møtt Guds tjenerer! Har du innåndet noe annet enn duften av Herrens velbehag fra dem? Nei! Du har med egne øyne sett hvordan de dag og natt kun bestreber seg på å opphøye Guds Ord, å oppfostre sjelene, å bringe menneskenes liv og levesett på fote igjen, å sikre åndelig fremgang, å fremme universell

fred, å vise vennlighet og velvilje overfor alle folk og nasjoner, å ofre seg for det felles beste, å avstå fra egne materielle fordeler og å befordre menneskehetens dyder.

La oss vende tilbake til vårt tema. I Toraen står det i ⁷ Jesaja 48, 12: “Hør på meg, Jakob, du Israel, som jeg har kalt! Jeg er Han. Jeg er den første, jeg er også den siste.” Det er innlysende at det her ikke var Jakob som ble kalt Israel, men israelittene. Og i Jesaja 43, 1 står det: “Og nå, så sier Herren, som skapte deg, Jakob, som formet deg, Israel: Vær ikke redd! Jeg har løst deg ut, jeg har kalt deg ved navn, du er min.”

Videre står det i Fjerde Mosebok 20, 23-24: “Herren ⁸ talte til Moses og Aron på fjellet Hor, ved grensen til Edomlandet. Han sa: ‘Nå skal Aron bli forent med sitt folk. Han får ikke komme inn i landet jeg har gitt israelittene, for dere satte dere opp mot det jeg sa ved Meriba-kilden.’” Og i 20, 13: “Dette er Meriba-kilden, hvor israelittene trettet med Herren, og hvor han viste at han er hellig.”

Legg merke til at det var Israels folk som hadde gjort ⁹ opprør, men bebreidelsen ble tilsynelatende rettet til Aron og Moses slik det er beskrevet i Femte Mosebok 3, 26: “Men for deres skyld ble Herren harm på meg og hørte ikke på meg. Herren sa til meg: ‘Det er nok. Snakk ikke mer til meg om dette!’”

Denne bebreidelsen og irettesettelsen var i virkeligheten ¹⁰ rettet til Israels barn, som på bakgrunn av sitt opprør mot Guds bud i en lang periode måtte oppholde seg i den øde ørkenen bortenfor Jordan frem til Josvas tid. Denne bebreidelsen og irettesettelsen var tilsynelatende rettet til Moses og Aron, men var i virkeligheten rettet til Israels folk.

- 11 I Koranen sies det på samme måte til Muhammed: “Vi har visselig gitt deg en åpenbar seier, så Gud kan forlate deg dine tidligere og senere synder.”¹²⁴ Selv om disse ordene tilsynelatende var rettet til Muhammed, var de i virkeligheten ment for hele hans folk. Og dette skyldes Guds fullkomne visdom, slik vi tidligere sa, slik at hjertene ikke skal bli opprørt, forvirret eller fortvilet.
- 12 Hvor ofte har ikke Guds profeter og hans universelle manifestasjoner i sine bønner bekjent sine synder og sin utilstrekkelighet! Dette er kun for å veilede andre sjeler, for å inspirere og oppmuntre dem til å være ydmyke og underdanige overfor Gud og erkjenne sine egne synder og sin utilstrekkelighet. For disse hellige sjeler er helliggjort over enhver synd og fri for enhver feil. Det er for eksempel sagt i evangeliet at en mann kom til Kristus og kalte ham “gode mester”. Kristus svarte: “Hvorfor kaller du Meg god? Ingen er god uten Én – Gud.”¹²⁵ Dette betydde ikke – Gud forby! – at Kristus var en synder, men heller at hans intensjon var å lære mannen som han henvendte seg til, ydmykhet, blyghet, underdanighet og beskjedenhet. Disse velsignede sjeler er lys, og lyset kan ikke forenes med mørke. De er evig liv, og liv kan ikke høstes sammen med død. De er veiledning, og veiledning kan ikke sammenføres med egensindighet. De er selve innbegrepet av lydighet, og lydighet kan ikke forenes med opprør.
- 13 Kort sagt er vår mening at irettesettelsene som er nedtegnet i de hellige skrifter, til tross for at de tilsynelatende er rettet til profetene – Guds manifestasjoner, i virkeligheten er ment for folket. Om du skulle granske Bibelen, vil denne saken bli klar og innlysende.

DEN STØRSTE UFEILBARLIGHET

DET SIES I DET velsignede vers: “Han som er Guds Saks 1
 Demringssted, har ingen jevnbyrdig ved sin side i Den
 Aller Største Ufeilbarlighet. Han er det som i skapningens
 rike er manifestasjonen av ‘Han gjør hva han enn vil’. Gud
 har forbeholdt seg selv denne utmerkelse, og ingen har han
 gitt del i et stade så sublimt og transcendent som dette.”¹²⁶

Vit at det er to former for ufeilbarlighet: vesensbetinget 2
 ufeilbarlighet og ufeilbarlighet som en egenskap. Det samme
 gjelder for alle andre navn og egenskaper. For eksempel har
 vi kunnskapen om en tings essens og kunnskapen om dens
 egenskaper. Vesensbetinget ufeilbarlighet er begrenset til
 Guds universelle manifestasjoner, for ufeilbarlighet er en
 vesensbetinget nødvendighet ved deres virkelighet, og en
 tings vesensbetinget nødvendighet er uadskillelig fra tingen
 selv. Strålene er en vesensbetinget nødvendighet hos solen
 og er uadskillelige fra den. Kunnskap er en vesensbetinget
 nødvendighet hos Gud og er uadskillelig fra ham. Makt er
 en vesensbetinget nødvendighet hos Gud og er likeledes
 uadskillelig fra ham. Dersom det var mulig å skille disse
 fra ham, ville han ikke være Gud. Dersom strålene kunne

skilles fra solen, ville den ikke være solen. Så om man skulle forestille seg Den største ufeilbarlighet som adskilt fra Guds manifestasjon, ville han ikke være en universell manifestasjon og ville mangle vesensbetinget fullkommenhet.

³ Men ufeilbarlighet som en egenskap er ikke en vesensbetinget nødvendighet. Det er heller en stråle av den ufeilbarlighetens gave som skinner fra sannhetens sol på visse hjerter og tildeler dem en andel av den. Selv om disse sjelene ikke er ufeilbarlige, er de likevel under Guds omsorg, beskyttelse og ufeilbarlige veiledning – det vil si, Gud beskytter dem mot feil. Således har det vært mange helliggjorte sjeler som ikke selv var Den største ufeilbarlighets daglysninger, men som til tross for dette har vært beskyttet og bevart mot feil under den guddommelige omsorgs og beskyttelses skygge. For de var kanaler for guddommelig nåde mellom Gud og menneske, og hvis Gud ikke bevarte dem fra feil, ville de dessuten ha ført alle de trofaste på avveie, noe som fullstendig ville ha undergravd fundamentet for Guds religion, og som ville vært upassende og uverdigg for hans opphøyede virkelighet.

⁴ For å oppsummere: vesensbetinget ufeilbarlighet er begrenset til Guds universelle manifestasjoner, og ufeilbarlighet som egenskap er skjenket helliggjorte sjeler. Hvis for eksempel Det Universelle Rettferdighetens Hus blir opprettet med de nødvendige forutsetninger – det vil si, hvis det velges av hele samfunnet – vil dette Rettferdighetens Hus være under Guds beskyttelse og feilfrie ledelse. Skulle dette Rettferdighetens Hus, enten enstemmig eller ved flertall, bestemme en sak som ikke er spesifikt omtalt i Boken, vil denne bestemmelsen og befalingen være beskyttet mot feil.

Som enkeltpersoner er ikke medlemmene av Rettferdighetens Hus vesensbetinget ufeilbarlige, men organet Rettferdighetens Hus er under Guds beskyttelse og feilfri ledelse. Dette kalles tildelt ufeilbarlighet.

I korthet sier Bahá'u'lláh at “han som er Guds Saks demringssted” er åpenbareren av “han gjør hva han enn vil”, at dette stedet er forbeholdt dette helliggjorte vesen, og at ingen andre får del i denne vesensbetingede fullkommenhet. Det vil si, siden Guds universelle manifestasjoners vesensbetingede ufeilbarlighet er blitt fastslått, er hva som enn utgår fra dem, identisk med sannheten og samsvarer med virkeligheten. De befinner seg ikke i skyggen av forrige religion. Uansett hva de måtte si, er dette Guds ord, og uansett hva de måtte gjøre, er dette en rettskaffen handling, og ingen troende er gitt retten til å protestere. Nei, han må heller fremvise absolutt underkastelse i denne henseende, for Guds manifestasjon handler med fullkommen visdom, og menneskers sinn kan være ute av stand til å fatte den skjulte visdom i visse saker. Hva enn Guds universelle manifestasjon sier og gjør, er derfor selve innbegrepet av visdom og i samsvar med virkeligheten.

Dersom det ikke lykkes visse sjeler å fatte mysteriene som er skjult i en gitt befaling eller handling fra den sanne, bør de ikke protestere, for Guds universelle manifestasjon “gjør hva han enn vil”. Hvor ofte har det ikke skjedd at en vis, dyktig og klok person har utført en handling på en bestemt måte, og at de som var ute av stand til å forstå visdommen i det, protesterte og stilte spørsmål ved hvorfor han sa eller gjorde dette. Denne protesten skyldes uvitenhet, og den vise mannens visdom er fri og helliggjort fra feil.

- 7 Likeledes “gjør” en dyktig lege “hva han enn vil” i behandlingen av pasienten, og den siste har ingen rett til å protestere. Hva legen enn måtte si eller gjøre, er godt og sant, og han må ansees av alle som legemliggjørelsen av “han gjør hva han enn vil og foreskriver hva som enn behager ham”. Legen vil uten tvil foreskrive legemidler som er i strid med populære oppfatninger, men er det tillatelig for dem som ikke har kunnskap om vitenskap og medisin, å protestere? Nei, ved Gud! Tvert imot må de alle samtykke og følge hva enn den dyktige lege foreskriver. Den dyktige lege “gjør hva han enn vil”, og pasienten har ingen del i dette stadiet. Først fastslås legens dyktighet, og når dette er gjort, “gjør han hva han enn vil”.
- 8 Likeledes “gjør” en general som er uovertruffen i krigskunsten, “hva han enn vil” i alt han sier og befaler, og det samme gjelder for skipskapteinen som mestrer sjøfartskunsten, og for den sanne oppdrager som innehar alle menneskelige fullkommenheter: De gjør hva de enn vil i alt de sier og befaler.
- 9 Kort sagt er betydningen av “han gjør hva han enn vil” at hvis Guds manifestasjon fremsetter en befaling, håndhever en lov eller utfører en handling som hans tilhengere ikke kan fatte visdommen ved, bør de ikke et øyeblikk tenke på å stille spørsmålstegn ved hans ord eller handlinger. Alle sjeler befinner seg i skyggen av den universelle manifestasjon, de må underkaste seg Guds religions autoritet og ikke avvike så mye som en hårsbredd. De må heller la enhver handling og gjerning være i samsvar med Guds religion, og skulle de avvike fra den, vil de bli irettesatt og holdt ansvarlige overfor Gud. Det er sikkert og visst at de ikke har noen del

i stedet “han gjør hva han enn vil”, for dette er begrenset til Guds universelle manifestasjoner.

Således var Kristus – måtte min sjel bli et offer for hans skyld! – legemliggjørelsen av ordene “han gjør hva han enn vil”, men hans disipler hadde ingen del i dette stadi, for de oppholdt seg under hans skygge og ble ikke gitt tillatelse til å avvike fra hans vilje og befaling.

DEL 4

---

*Om menneskets opprinnelse,
evner og omstendigheter*

EVOLUSJON OG MENNESKETS
SANNE NATUR

- ¹ **V**I KOMMER NÅ TIL spørsmålet om artenes forvandling og organenes evolusjon, det vil si om mennesket er kommet fra dyreriket.¹²⁷
- ² Denne ideen har festet seg i visse europeiske filosofers sinn, og det er svært vanskelig nå å gjøre det forstått at den er feil. I fremtiden vil det imidlertid bli klart og innlysende, og de europeiske filosofer vil selv erkjenne dette. For i virkeligheten er det en innlysende feil. Når man undersøker skaperverket med et gjennomtrengende øye, når man fatter kompleksiteten i skapte ting og blir vitne til tilstanden, ordenen og fullendtheten i tilværelsens verden, blir man overbevist om den sannhet at “det finnes intet i skaperverket mer vidunderlig enn det som allerede eksisterer”.¹²⁸ For alle eksisterende ting, enten på jorden eller i himlene, selv denne grenseløse himmelhvelving og alt som den rommer, er på den mest passende måte skapt, organisert, sammensatt, ordnet og fullbyrdet, og de er helt fri for ufullkommenheter. Dette er i den grad sant at om alle skapninger skulle bli til ren intelligens og reflektere over det til den ende som ingen

ende har, kunne de umulig forestille seg noe bedre enn det som allerede eksisterer.

Hvis skaperverket imidlertid hadde manglet slik fullendthet og utsmykning i fortiden, hvis det hadde befunnet seg i en ringere tilstand, så hadde tilværelsen nødvendigvis vært mangelfull og ufullkommen og således ufullstendig. Denne sak krever den største oppmerksomhet og ettertanke. Forestill deg for eksempel hele den betingede verden – tilværelsens rike – som et menneskelig legeme. Hvis det menneskelige legemes nåværende sammensetning, ordning, fullendthet, skjønnhet og fullkommenhet på noen som helst måte hadde vært annerledes, ville resultatet vært ufullkommenheten selv.

Dersom vi skulle forestille oss en tid da mennesket tilhørte dyreriket, det vil si da det var bare et dyr, ville tilværelsen ha vært ufullkommen. Dette betyr at det ikke ville ha eksistert noe menneske, og denne viktigste del, som i verdens legeme er som sinnet og hjernen hos et menneske, ville ha manglet, og verden ville da i høyeste grad vært ufullkommen. Dette er i seg selv et tilstrekkelig bevis på at om det hadde vært en tid da mennesket tilhørte dyreriket, ville tilværelsens fullendthet vært ødelagt, for mennesket er den viktigste del av denne verdens legeme, og et legeme uten sin viktigste del er uten tvil ufullkomment. Vi anser mennesket som den viktigste delen, for blant alle skapte ting innbefatter det alle tilværelsens fullkommenheter.

Det vi mener med “menneske”, er det fullstendige menneske, den fremste person i verden, som er summen av alle åndelige og materielle fullkommenheter, og som er som solen blant alle skapte ting. Forestill deg så en tid da solen

som sådan ikke eksisterte, med andre ord da solen bare var et annet himmellegeme. På en slik tid ville forholdet mellom eksisterende ting uten tvil vært forstyrret. Hvordan kan en forestille seg noe slikt? Dersom man skulle undersøke tilværelsens verden grundig, ville dette argumentet i seg selv være nok.

- 6 La oss gi et annet og mer subtilt bevis: De utallige skapte ting som finnes i tilværelsens verden – enten de er menneske, dyr, plante eller mineral, må hver og en være sammensatt av elementer. Det er ingen tvil om at fullendtheten som sees i hver eneste ting, oppstår gjennom guddommelig skapelse fra elementene, deres riktige sammensetning, deres tilpassede mål, måten de er kombinert på og påvirkningen av andre skapte ting. For alle skapninger er sammenkoblet som i en lenke, og gjensidig hjelp, støtte og vekselvirkning er blant deres iboende egenskaper og er årsaken til deres skapelse, utforming og vekst. Det er fastslått gjennom en rekke bevis og argumenter at hver eneste ting har en virkning og innflytelse på enhver annen ting, enten uavhengig eller gjennom en årsaksrekke. For å oppsummere, så oppstår enhver tings fullendthet – det vil si fullendtheten som man nå ser hos mennesket eller hos andre skapninger når det gjelder deres deler, lemmer og evner, fra deres elementer, deres antall og mål, måten de er kombinert på og deres gjensidige handling, vekselvirkning og innflytelse. Når alle disse bringes sammen, blir mennesket til.
- 7 Siden menneskets fullendthet stammer fullt og helt fra bestanddelene, deres antall, måten de er sammensatt på og andre skapningers gjensidige handling og vekselvirkning – og siden mennesket ble frembrakt for ti eller hundre tusen år

siden fra de samme jordiske elementer, med de samme størrelser og antall, den samme sammensetning og kombinasjon og samme vekselvirkninger med andre skapninger – følger det at mennesket var nøyaktig det samme da som det er nå. Dette er en selvinnsynende sannhet og kan ikke betviles. Og dersom menneskets elementer om tusen millioner år føres sammen, måles ut i samme forhold, kombineres på samme måte og underlegges de samme vekselvirkninger med andre skapninger, vil nøyaktig det samme menneske bli til. Om en for eksempel om ett hundre tusen år skulle føre sammen olje, flamme, veke, lampe og et fyrstøyt for lampen – kort sagt, om alt som trengtes nå ble kombinert da – så ville nøyaktig den samme lampe bli til.

Denne saken er innlysende, og disse argumenter er endelige. Men argumentene fremført av de europeiske filosofer er spekulative og ufullstendige. 8

UNIVERSETS OPPRINNELSE
OG MENNESKETS EVOLUSJON

- ¹ **V**IT AT ET AV DE MEST uforståelige spørsmål om guddommelighet er at tilværelsens verden – det vil si dette uendelige univers – ikke har noen begynnelse.
- ² Vi har allerede forklart at selve guddommens navn og egenskaper krever eksistensen av skapte ting. Selv om en detaljert forklaring av denne sak allerede ble gitt,¹²⁹ vil den igjen nevnes kort her. Vit at det ikke er mulig å forestille seg en herre uten vasaller; en hersker uten undersåtter kan ikke eksistere; en lærer uten elever kan ikke tituleres lærer; en skaper uten en skapning er umulig; en forsørger uten forsørgede er utenkelig – siden alle guddommelige navn og egenskaper krever eksistensen av skapte ting. Dersom vi skulle forestille oss en tid da skapte ting ikke eksisterte, ville det bli det samme som å benekte Guds guddommelighet.
- ³ Dessuten mangler absolutt ikke-eksistens evnen til å oppnå eksistens. Dersom universet var ren intethet, kunne ikke eksistensen ha blitt til. Siden denne eneværens essens, eller dette guddommelige vesen, er evig og evigvarende – det vil si at det hverken har begynnelse eller slutt – følger

det derfor at tilværelsens verden, dette uendelige univers, på samme måte er uten begynnelse. Naturligvis er det mulig for en del av skaperverket – et av himmellegemene – å være dannet nylig eller å gå i oppløsning, men de andre utallige himmellegemer ville fortsette å eksistere, og selve tilværelsens verden ville ikke bli forstyrret eller tilintetgjort. Tvert imot, dens eksistens er vedvarende og uforanderlig. Siden hvert himmellegeme har en begynnelse, må det uvegerlig også ha en slutt siden enhver sammensetning, enten den er universell eller enkeltstående, nødvendigvis må gå i oppløsning. I høyden går noen i oppløsning raskt og andre langsomt, men det er umulig for noe som er sammensatt å ikke til sist brytes ned.

Vi må derfor ha kunnskap om hva hver av de store eksisterende ting var i begynnelsen. Det er ingen tvil om at det til å begynne med var én opprinnelse: Det kan ikke ha vært to opprinnelser. For opprinnelsen av alle tall er én og ikke to. Tallet to har selv et behov for en opprinnelse. Det er derfor klart at materien i utgangspunktet var én, og at denne ene materie viste seg i en forskjellig form i hvert element. Således fremsto det ulike former, og etter hvert som de fremsto, fikk hver av dem en selvstendig form og ble et spesifikt element. Men denne forskjellen fikk sin endelige fullførelse og virkeliggjøring først etter veldig lang tid. Disse elementer ble så samlet, ordnet og kombinert i uendelige former. Med andre ord fremsto det utallige skapninger fra sammensetningen og kombinasjonen av disse elementene.

Denne sammensetningen og ordningen fremsto, ved Guds visdom og hans urgamle makt, fra én naturlig orden. Siden denne sammensetning og kombinasjon er frembrakt

i tråd med en naturlig orden, med fullkommen feilfrihet, etter en fullkommen visdom og underlagt en universell lov, er det innlysende at det er en guddommelig skapelse og ikke en tilfeldig sammensetning og ordning. Det er derfor en levende ting fremkommer fra enhver naturlig sammensetning, men fra en tilfeldig sammensetning vil det ikke komme noen levende ting. Så hvis for eksempel mennesket med hele sin skarpsindighet og intelligens skulle samle og kombinere visse elementer, ville dette ikke frembringe et levende vesen, siden det ikke ville være i tråd med den naturlige orden. Dette er svaret på det uttalte spørsmål som kunne komme, at siden disse skapningene blir til gjennom sammensetning og kombinasjon av disse elementer, kunne vi ikke da også samle og kombinere nøyaktig de samme elementer og således skape en levende ting? Denne ideen er basert på en feiltakelse, for den originale sammensetning er en guddommelig sammensetning, og kombinasjonen er frembrakt av Gud i tråd med den naturlige orden, og det er på grunn av dette at et levende vesen er skapt fra denne sammensetningen og en eksistens er frembrakt. Men en sammensetning som er laget av mennesker, frembringer ikke noe, for mennesket kan ikke skape liv.

- 6 Kort sagt har vi uttalt at fra sammensetningen av elementene, fra deres kombinasjon, type og forhold og fra deres samspill med andre skapninger har utallige former og virkeligheter og utallige skapninger oppstått. Men det er klart at denne jordklode i sin nåværende form ikke oppsto på én gang, men at denne universelle tilværelse gradvis gjennomgikk forskjellige stadier helt til den viste seg i sin nåværende fullstendighet. Universelle eksistenser kan

sammenlignes med enkeltstående eksistenser, for begge er underlagt én naturlig orden, én universell lov og én guddommelig ordning. For eksempel har de minste atomer en lignende generell struktur som de største enheter i universet, og det er innlysende at de har oppstått fra ett maktens laboratorium i tråd med én naturlig orden og én universell lov og derfor kan sammenlignes med hverandre.

For eksempel vokser og utvikler menneskefosteret seg ⁷ i sin mors skjød og antar ulike former og tilstander til det når modenhet med den største skjønnhet og fremstår i en fullkommen form med den største ynde. På samme måte var frøet til denne blomsten som du ser foran deg, til å begynne med en liten og ubetydelig ting, men det vokste og utviklet seg i jordens skjød og antok forskjellige former helt til det fremsto med en slik grad av fullkommen livskraft og ynde. Det er likeledes klart og innlysende at denne jordklode fremsto, vokste og utviklet seg i universets skjød og antok ulike former og tilstander hel til den gradvis nådde sin nåværende fullstendighet, ble smykket med utallige skapninger og fremsto i en så fullendt form.

Det er derfor innlysende at den opprinnelige materie, ⁸ som er som fosteret, til å begynne med antok formen av sammensatte og kombinerte elementer, og denne sammensetning vokste og utviklet seg gradvis gjennom utallige tidsaldre og århundrer idet den gikk fra én fasong og form til en annen, helt til den ved Guds fullkomne visdom fremsto med slik fullendthet, orden, ordning og feilfrihet.

La oss vende tilbake til vårt tema. Fra begynnelsen av sin ⁹ tilværelse i jordklodens skjød vokste mennesket og utviklet seg gradvis på samme måte som fosteret i sin mors skjød, og

gikk fra én form til en annen helt til det fremsto med denne skjønnhet og fullkommenhet, denne styrke og natur. Det er sikkert at det til å begynne med ikke innehadde slik skjønnhet, ynde og eleganse, og at det bare gradvis har oppnådd en slik form, legning, tekkelighet og ynde. Det er ingen tvil om at menneskehetens foster, på samme måte som menneskefosteret i morens skjød, ikke fremsto på en gang i denne formen og ble legemliggjøringen av ordene: “Velsignelsesrik er Gud, den beste skaper!”¹³⁰ I stedet oppnådde det gradvis visse tilstander og antok diverse former inntil det oppnådde dette utseende og denne skjønnhet, fullkommenhet, eleganse og ynde. Det er derfor klart og innlysende at menneskets vekst og utvikling på denne planeten frem til dets nåværende fullendthet, på samme måte som veksten og utviklingen av fosteret i morens skjød, har skjedd gradvis og ved å gå fra ett stadium til det neste, og fra én form til en annen, for dette er i tråd med den universelle ordens og den guddommelige lovs krav.

- ¹⁰ Det vil si at menneskefosteret antar forskjellige tilstander og tilbakelegger tallrike stadier helt til det når formen som åpenbarer virkeligheten av ordene: “Velsignelsesrik er Gud, den beste skaper!” og fremviser tegnene på full utvikling og modenhet. På samme måte må det ha gått lang tid fra begynnelsen av menneskets eksistens på denne planeten og frem til dets nåværende skikkelse, form og tilstand, og det må ha tilbakelagt mange stadier før det nådde sin nåværende tilstand. Men fra begynnelsen av sin eksistens har mennesket vært en spesifikk art. Det tilsvarer menneskefosteret i morens skjød: Det ser til å begynne med merkelig ut. Så antar dette legemet form etter form inntil det viser seg i

den største skjønnhet og fullkommenhet. Men selv om det i morens skjød har en merkelig form som er helt forskjellig fra dets nåværende form og utseende, er det en bestemt arts foster og ikke et dyrefoster: Artens essens og iboende virkelighet gjennomgår overhodet ingen forvandling.

Om man skulle påvise spor av rudimentære organer, ville ikke dette motbevise artens uavhengighet og opprinnelighet. I høyden ville det bevise at menneskets form, utseende og organer har utviklet seg over tid. Men mennesket har alltid vært en spesiell art – det har vært menneske, ikke et dyr. Tenk over: Dersom menneskefosteret i morens skjød går fra én form til en annen som på ingen måte ligner den forrige, er dette et bevis på at artens innerste vesen har gjennomgått en forvandling? At den først var et dyr, og at dens organer gradvis utviklet seg helt til det ble et menneske? Nei, ved Gud! Hvor svak og ubegrunnet denne tanken er! For menneskeartens opprinnelighet og menneskets innerste vesens selvstendighet er klar og innlysende. 11

FORSKJELLEN MELLOM
MENNESKE OG DYR

¹ VI HAR ALLEREDE hatt en eller to samtaler om temaet ånd, men de ble ikke nedskrevet.

² Vit at menneskene i verden er av to slag, at de tilhører to grupper. Den ene gruppen benekter menneskets ånd og sier at mennesket er et slags dyr. Hvorfor? Fordi vi ser at mennesker og dyr har evner og sanser til felles. De enkle og individuelle elementer som fyller rommet rundt oss, bringes sammen i utallige kombinasjoner, og hver av disse frembringer et forskjellig vesen. Blant disse er sansevesener som innehar visse evner og sanser. Jo mer fullstendig kombinasjonen er, desto edlere er vesenet. Kombinasjonen av bestanddelene i menneskekroppen er mer fullstendig enn i noe annet vesen, og dets bestanddeler er blitt kombinert i fullkommen balanse, og således er det edlere og mer perfekt. De sier at mennesket ikke har en spesiell evne og ånd som de andre dyrene er berøvet: Dyr har også sansefølelse, men menneskets evner er ganske enkelt sterkere (selv om dyret når det gjelder de ytre sansene som hørsel, syn, smak, lukt og berøring, og til og med når det gjelder indre

evner som hukommelse, er rikere utrustet enn mennesket). De sier at dyret har intelligens og forstand. Alt de vil være enige i, er at menneskets intelligens er større.

Dette hevder dagens filosofer. Slik er deres ord, slik er deres påstander, og slik er det som deres fantasi dikterer. Etter omfattende undersøkelser og bevæpnet med sterke argumenter mener de derfor at mennesket nedstammer fra dyrene, og sier at mennesket en gang var et dyr, og at arten gradvis endret og utviklet seg til den nådde menneskets stade.

Men de guddommelige filosofer sier: Nei, det er ikke slik. Selv om mennesket har de samme ytre evner og sanser til felles med dyret, finnes det hos mennesket en spesiell evne som dyret er berøvet. Alle vitenskaper, kunstarter, oppfinnelser, håndverk og oppdagelser av realiteter kommer fra denne enestående evnen. Dette er en evne som omslutter alle skapte ting, forstår deres realiteter, avdekker deres skjulte mysterier og bringer dem under sin kontroll. Den forstår til og med ting som ikke har noen ytre eksistens, det vil si forstandsmessige, subtile og usette realiteter slik som sinnet, ånden, menneskelige kjennetegn og egenskaper, kjærlighet og sorg – som alle er forstandsmessige realiteter. Dessuten var alle de eksisterende vitenskaper og kunstarter, alle de store foretagender og en mengde oppdagelser som mennesket har gjort, en gang skjulte og gjemte mysterier, og det er denne altomsluttende menneskelige evne som har oppdaget dem og brakt dem frem fra det usynlige inn i det synlige rike. Således var telegrafene, fotografiet, grammo fonen – alle slike store oppfinnelser og kunstarter, en gang skjulte mysterier som denne menneskelige realitet oppdaget

og brakte frem fra det usynlige til det synlige rike. Det var endog en tid da dette stykke jern foran deg, og faktisk hvert eneste metall, var et skjult mysterium. Den menneskelige realitet oppdaget dette mineralet og bearbeidet det til denne ferdige formen. Det samme gjelder for alle de andre oppdagelser og oppfinnelser som mennesket har gjort, som er utallige. Denne saken er ugjengelig, og det er ikke noe poeng i å benekte den.

⁵ Dersom vi skulle påstå at alle disse virkninger kommer fra evnene i dyrets natur og de fysiske sanser, ser vi klart og tydelig at når det gjelder disse evnene, er dyrene mennesket overlegne. For eksempel er dyrs synssans mye skarpere enn menneskets, hørselen er mye bedre, og det samme gjelder luktesansen og smakssansen. Kort sagt har dyret ofte en fordel når det gjelder sansene som menneske og dyr har til felles. Ta hukommelsen: Dersom du fører en due herfra til et fjerntliggende land og slipper den fri der, vil den huske veien og vende hjem. Ta en hund herfra til hjertet av Asia, sett den fri, og den vil vende hjem uten noensinne å gå seg bort. Og slik er det med andre sanser, som hørsel, syn, lukt, smak og berøring. Det er derfor klart at hvis mennesket ikke hadde en evne hinsides dyresansene, ville dyret nødvendigvis overgå mennesket når det gjelder betydelige oppdagelser og forståelsen av realiteter. Det følger derfor av dette argument at mennesket er gitt en gave og innehar en fullkommenhet som ikke er til stede hos dyret.

⁶ Videre oppfatter dyret sansbare ting, men kan ikke oppfatte begrepsmessige realiteter. Dyret ser for eksempel det som er innenfor dets synsvidde, men kan ikke forstå eller forestille seg det som ligger hinsides den. Det er således

ikke mulig for dyret å forstå at jorden er formet som en kule. Men mennesket kan utlede det ukjente fra det kjente og oppdage skjulte realiteter. Så for eksempel trekker mennesket en slutning om jordens krumning basert på observasjoner av himmelens helning. I Akka befinner for eksempel Polarstjernen seg på 33 grader, det vil si den ligger 33 grader over horisonten. Når man beveger seg mot Nordpolen, stiger Polarstjernen en grad over horisonten for hver grad man legger bak seg. Det vil si at Polarstjernens vinkel vil nå 34 grader, så 40, 50, 60 og 70 grader. Når man når frem til Nordpolen, vil Polarstjernens vinkel være 90 grader, og stjernen vil bli sett i senit, det vil si rett opp.

Polarstjernen er en sansbar realitet, og det er også dens stigning, det vil si det faktum at jo nærmere en beveger seg mot polen, desto høyere stiger Polarstjernen. Og fra disse to kjente realiteter oppdages en ukjent realitet, nemlig at himmelen har en helning, noe som betyr at for hver breddegrad er himmelen over horisonten forskjellig fra det den er på en annen breddegrad. Mennesket forstår denne relasjonen, og fra den slutter det seg til en tidligere ukjent ting, nemlig jordens krumning. Men denne forståelsen er umulig for dyret. Det er på samme måte umulig for dyret å forstå at solen er i sentrum, og at jorden beveger seg rundt den. Dyret er en fange av sansene og er begrenset av dem: Det kan ikke forstå noe som ligger bortenfor sansenes rekkevidde eller kontroll, selv om det overgår mennesket i de ytre egenskaper og sanser. Det er derfor klart påvist at mennesket er skjenket en oppdagelsesevne som utmerker det i forhold til dyret, og at denne evnen ikke er noe annet enn menneskets ånd. 7

- ⁸ Lovet være Gud! Mennesket streber stadig mot større høyder og edlere mål. Det søker stadig å nå en verden som overgår den som det bebor, og å bevege seg opp til et nivå over det som det befinner seg på. Denne kjærligheten til transcens er et av kjennetegnene ved mennesket. Jeg er forbauset over at visse filosofer i Europa og Amerika har gått med på å fornedre seg selv til dyreriket og dermed gå tilbake, mens hele eksistensen stadig streber mot opphøyelse. Og om man skulle komme til å kalle en av dem et dyr, vil vedkommende bli svært såret og fornærmet.
- ⁹ For en forskjell det er mellom menneskets verden og dyreverdenen! For en forskjell mellom menneskets høye stilling og dyrets fornedrelse, mellom menneskets fullkommenheter og dyrets uvitenhet, mellom menneskets lys og dyrets mørke, mellom menneskets herlighet og dyrets nedverdiggelse! Et arabisk barn på ti år kan underlegge seg to-tre hundre kameler i ørkenen og lede dem rundt kun med stemmen. En svak inder kan i så stor grad underlegge seg en mektig elefant at han kan få den til å adlyde ham totalt. Mennesket underlegger seg alle ting ved sin hånd og står imot naturen selv.
- ¹⁰ Alle andre vesener er naturens fanger og kan ikke fri seg fra dens krav: Bare mennesket kan stå imot naturen. Naturen tiltrekker alle legemer til jordens sentrum, men ved mekaniske midler beveger mennesket seg bort fra den og svever i luften. Naturen hindrer mennesket fra å krysse havet, men mennesket bygger skip og krysser hele det store hav og så videre – dette temaet er endeløst. For eksempel reiser mennesket over fjell og sletter i kjøretøy og samler nyheter fra øst og vest på ett sted. Det er slik mennesket

motstår naturen. Havet i all sin endeløshet kan ikke vike en hårsbredd fra naturens kontroll. Solen i all sin storhet kan ikke komme så mye som en nålespiss bort fra naturens kontroll. Heller ikke kan den noensinne forstå menneskets tilstander, forhold, egenskaper, bevegelser og natur. Hva er så denne evnen i menneskets puslete skikkelse som omslutter alt dette? Hvilken beseirende kraft er dette som underlegger seg alle ting?

Enda et punkt gjenstår. Moderne filosofer sier: "I mennesket ser vi ikke en ånd noen steder, og selv om vi har undersøkt menneskekroppens innerste kriker og kroker, finner vi ikke en åndelig evne noen steder. Hvordan kan vi da forestille oss en evne som ikke er sansbar?" De guddommelige filosofer svarer: "Dyreånden er heller ikke sansbar og kan ikke oppfattes gjennom våre fysiske evner. Hvordan trekker dere den slutning at den eksisterer? Det er ingen tvil om at det er fra dens virkning at dere konkluderer med at det hos dyret eksisterer en evne som mangler hos planten, og at det er sanseevnene – syn, hørsel og de andre evnene. Det er fra disse dere konkluderer med at det finnes en dyreånd. Konkluder på samme måte med eksistensen av en menneskeånd basert på de tidligere nevnte tegn og argumenter. Siden det er tegn hos dyret som ikke kan finnes hos planten, sier dere derfor at denne sanseevnen er et av kjennetegnene ved dyreånden. Hos mennesket ser dere på samme måte tegn, evner og fullkommenheter som ikke finnes hos dyret. Konkluder derfor med at det besitter en evne som dyret er berøvet." 11

Dersom vi skulle benekte alt som ikke er tilgjengelig for sansene, ville vi bli tvunget til å benekte realiteter som 12

utvilsomt eksisterer. For eksempel er ikke eteren sansbar, selv om dens realitet kan bevises. Gravitasjonskraften er ikke sansbar, selv om dens eksistens på samme måte ikke kan benektes. Hvorfra bekrefter vi deres eksistens? Fra deres tegn. For eksempel består dette lyset av eterens vibrasjoner, og fra disse vibrasjonene konkluderer vi med dens eksistens.

EVOLUSJON OG MENNESKETS EKSISTENS

SPØRSMÅL: HVA SIER du angående teorien om skapning- 1
ers evolusjon, som visse europeiske filosofer slutter seg
til?

Svar: Vi diskuterte denne saken for noen dager siden, men 2
vi vil tale om den igjen. Kort sagt handler dette spørsmål
om artens opprinnelighet eller ikke-opprinnelighet, det vil
si om menneskeartens essens var bestemt helt fra opprin-
nelsen av, eller om den kom senere fra dyrene.

Visse europeiske filosofer fastholder at arter utvikler seg 3
og til og med kan forvandles til andre arter. Blant bevisene
de fremsetter for denne påstanden, er at det gjennom grun-
dige geologiske undersøkelser og forskning er blitt klart og
innlysende for oss at plantene eksisterte før dyrene, og at
dyrene eksisterte før mennesket. De fastholder enn videre
at både plante- og dyreriket har gjennomgått forvandlinger,
for i visse strata av jorden er det oppdaget planter som eksis-
terte i fortiden, men som etter den tid har forsvunnet, og
det betyr at de har utviklet seg, blitt mer hardføre og har
endret seg i form og utseende, og således har artene endret
seg. På samme måte finnes det i jordens strata visse dyrearter

som har endret og forandret seg. En av disse er slangen, som har rudimentære lemmer, det vil si, det er tegn som tyder på at den en gang hadde føtter, som har forsvunnet over tid og kun etterlatt seg en liten rest. På samme måte er det i menneskets ryggrad et rudiment som antyder at det, på samme måte som andre dyr, en gang hadde hale, som de fastholder at det fortsatt finnes spor av. På ett tidspunkt var dette lemmet nyttig, men etter hvert som mennesket utviklet seg, mistet det sin anvendbarhet, og følgelig forsvant det gradvis. På samme måte var det med slangene, som da de begynte å leve under bakken og ble krypdyr, ikke lenger hadde bruk for føtter, så disse forsvant og etterlot seg en liten rest. Deres viktigste bevisførsel er at disse unyttige lemmer er bevis på tidligere lemmer som gradvis har forsvunnet på grunn av manglende bruk, og at de ikke lenger har noen nytte eller grunn til å eksistere. Dermed er de passende og nødvendige lemmene blitt værende igjen, mens de unødvendige gradvis har forsvunnet som et resultat av artenes forvandling, men har etterlatt seg en liten rest.

- ⁴ Det første svaret på dette argumentet er at den kjensgjerning at dyret fremsto før mennesket, ikke er et bevis på at menneskeartens essens ble endret eller forvandlet, eller at mennesket kom fra dyreriket. For så lenge som det er anerkjent at disse ulike skapninger har fremstått i tidens løp, er det mulig at mennesket ganske enkelt fremsto etter dyret. Således observerer vi i planteriket at fruktene fra forskjellige trær ikke kommer på samme tid. Tvert imot kommer noen tidlig i sesongen mens andre kommer senere. Denne rekkefølgen er ikke et bevis på at de senere fruktene på ett tre fremkom fra de tidligere fruktene på et annet.

For det annet er det mulig at disse små spor og rudimentære lemmer har en viktig underliggende visdom som menneskesinnet til nå ikke har vært i stand til å fatte. Hvor mange ting er det vel ikke som finnes i verden hvis underliggende visdom til denne dag ikke er blitt forstått! Således er det sagt i fysiologien – vitenskapen om forholdet mellom kroppens organer – at den underliggende visdom bak og årsak til forskjellene i fargen hos dyr og på menneskers hår, eller hvor røde leppene er, eller fargevariasjonen hos fuglene, fremdeles er ukjent og forblir gjemt og skjult. Men det er oppdaget at pupillens sorte farge er forårsaket av at den absorberer solstrålene, for hvis den hadde en annen farge – for eksempel hvit, ville den ikke absorbere disse strålene. Så lenge den underliggende visdom bak disse tingene som vi har nevnt, er ukjent, kan man godt forestille seg at årsaken til og visdommen ved de rudimentære lemmene, enten det er hos dyret eller mennesket, også er ukjent. En slik underliggende visdom eksisterer selvfølgelig, selv om den kanskje ikke er kjent.

For det tredje, om vi skulle anta at visse dyr, eller til og med mennesket, en gang hadde lemmer som nå er forsvunnet, ville dette ikke være et tilstrekkelig bevis for artens forvandling. For fra unnfangelsen av fosteret og til mennesket når modenhet, antar det forskjellige former og fremtoninger. Dets utseende, form, trekk og farger endrer seg. Det vil si, det går fra form til form og fra fremtoning til fremtoning. Likevel tilhører det menneskearten helt fra fosteret dannes. Det vil si at det er et menneskefoster og ikke et dyrefoster. Men til å begynne med er ikke dette faktum tydelig – det er bare senere at det blir klart og synlig.

- 7 La oss for eksempel anta at mennesket en gang lignet på dyret, og at det siden har utviklet seg og forvandlet seg. Å godta dette utsagnet beviser ikke artenes forvandling, men kunne i stedet sammenlignes med endringene og forvandlingen som menneskefosteret gjennomgår før det når sin fulle utvikling og modenhet, slik det ble nevnt tidligere. For å være mer eksplisitt, la oss anta at mennesket en gang gikk på alle fire eller hadde en hale. Denne endringen og forvandlingen ligner på den som fosteret gjennomgår i morens skjød. Selv om fosteret utvikler seg på alle mulige måter før det når sin fulle utvikling, tilhører det helt fra begynnelsen av en spesifikk art. Det samme gjelder i planteriket, der vi observerer at artens opprinnelige og særegne karakter ikke endres, mens dens form, farge og masse endres, forvandles og utvikler seg.
- 8 For å oppsummere: På samme måte som mennesket utvikler seg, forandrer seg og forvandles fra én form og én fremtoning til noe annet i morens skjød, mens det fra begynnelsen av er et menneskefoster, så har også mennesket forblitt en særmerket essens – det vil si menneskearten – helt fra det ble til i verdens morsliv, og det har gradvis gått fra form til form. Det følger at denne endringen i fremtoning, denne utviklingen av organer og denne veksten og utviklingen ikke utelukker artens opprinnelighet. Selv om man godtar evolusjonens og fremgangens realitet, har mennesket fra det øyeblikk det fremsto innehatt en fullkommen sammensetning og hatt evnen og potensialet til å tilegne seg både fysiske og åndelige fullkommenheter og til å bli legemliggjøringen av verset: “La oss lage mennesker i vårt bilde, så de ligner oss!”¹³¹ I beste fall er det blitt mer tiltalende,

mer forfinet og yndig, og på grunn av sivilisasjonen har det kommet frem fra sin ville tilstand, på samme måte som de ville frukter blir finere og mer sødmefylte under gartnerens stell og blir stadig mer utsøkte og livskraftige.

Gartnerne i menneskehetens verden er Guds profeter. 9

ÅNDELIGE BEVIS PÅ
MENNESKETS OPPRINNELIGHET

¹ ARGUMENTENE VI så langt har fremført for menneske-
artens opprinnelighet, har vært rasjonelle. Nå vil vi
fremsette åndelige argumenter, som virkelig er de grunn-
leggende argumenter. For vi fastslo Guds eksistens ved
hjelp av rasjonelle argumenter, og det ble likeledes fastslått
gjennom rasjonelle argumenter at mennesket har vært men-
neske helt fra sin begynnelse og opprinnelse, og at essensen
i denne arten har eksistert fra evighet av. Vi vil nå pre-
sentere åndelige bevis på at menneskelig eksistens – det vil
si menneskearten – er en nødvendig eksistens, og at uten
mennesket ville ikke guddommens fullkommenheter stråle
frem. Men disse er åndelige og ikke rasjonelle argumenter.

² Ved bevis og argumenter har vi gang på gang fastslått
at mennesket er den edleste av alle skapninger og sum-
men av alle fullkommenheter. Alle eksisterende ting er jo
setet for åpenbaringen av guddommelig stråleglans, det vil
si at tegnene på Guds guddommelighet er åpenbare i alle
tings virkelighet. På samme måte som jorden er stedet hvor
solstrålene gjenspeiles – noe som betyr at lyset, varmen og

påvirkningen av solen er klar og åpenbar i alle jordens atomer – så bekjentgjør også hvert eneste av universets atomer i dette uendelige rom en av Guds fullkommenheter. Intet er berøvet dette. Hvert av dem er enten et tegn på Guds nåde eller på hans kraft eller storhet, eller rettferdighet, eller livgivende forsyn, eller gavmildhet, eller syn, eller hørsel, eller kunnskap, eller nåde og så videre.

Vår mening er at enhver eksisterende ting nødvendigvis er setet for åpenbaringen av den guddommelige stråleglans. Det vil si at Guds fullkommenheter er manifestert og åpenbart i den. Det er likesom solen som skinner på ørkenen, havet, trærne, fruktene, blomstene – på alle jordiske ting. Tilværelsens verden, faktisk hver eneste skapte ting, tilkjennegir bare ett av Guds navn, mens menneskets virkelighet er en altomsluttende og universell virkelighet som er setet for åpenbaringen av alle guddommelige fullkommenheter. Det vil si at hos mennesket finnes det et tegn på ethvert navn og enhver egenskap og fullkommenhet som vi tilskriver Gud. Hvis dette ikke var tilfelle, ville det være ute av stand til å forestille seg og fatte disse fullkommenheter. Vi sier for eksempel at Gud er altskuende. Øyet er et tegn på hans syn: Hvis denne sansen manglet hos mennesket, hvordan kunne vi forestille oss Guds syn? For en som er født blind, kan ikke forestille seg hvordan det er å se mer enn en døvfødt kan forestille seg hvordan det er å høre, eller den livløse hvordan det er å være i live.

Guds guddommelighet, som er helheten av alle fullkommenheter, åpenbarer seg således i menneskets virkelighet – det vil si, den guddommelige essens er summen av alle fullkommenheter, og fra dette stede kaster den en stråle

av sin herlighet og glans på den menneskelige virkelighet. Med andre ord gjenspeiles sannhetens sol i dette speilet. Derfor er mennesket et fullkomment speil som er vendt mot sannhetens sol og er setet for dens gjenspeiling. Alle de guddommelige fullkommenheters stråleglans er åpenbart i menneskets virkelighet, og det er av denne grunn at det er Guds stedfortreder og sendebud. Hvis mennesket ikke eksisterte, ville universet være resultatløst, for tilværelsens hensikt er åpenbaringen av guddommelige fullkommenheter. Derfor kan vi ikke si at det var en tid da mennesket ikke fantes. Vi kan høyst si at det var en tid da denne jorden ikke eksisterte, og at i begynnelsen var mennesket ikke til stede på den.

- ⁵ Men fra den begynnelse som ikke har noen begynnelse, til den ende som ikke har noen ende, har det alltid eksistert en fullkommen manifestasjon. Det menneske vi her taler om, er ikke bare et hvilket som helst menneske: Det vi mener, er det fullkomne menneske. For den edleste del av treet og den underliggende hensikt for dets eksistens er frukten. Et tre uten frukt er til ingen nytte. Derfor er det ikke mulig å forestille seg at tilværelsens verden, enten i rikene foroven eller forneden, en gang var befolket av kuer og esler, katter og mus og likevel var berøvet menneskets tilstedeværelse. For en falsk og enfoldig forestilling!
- ⁶ Guds ord er så klart som solen. Dette er et åndelig argument, men det kan ikke presenteres for de materialistiske filosofer i begynnelsen. Først må vi heller presentere de rasjonelle argumenter og så senere de åndelige.

ÅNDENS OG SINNETS
TILSYNEKOMST HOS MENNESKET

SPØRSMÅL: KOM sinnet og ånden til syne hos menneske- 1
arten helt fra begynnelsen av dens vekst og utvikling på
jorden, eller var det en gradvis prosess? Og hvis det siste er
tilfelle, ble det oppnådd over et kort tidsrom eller et langt?

Svar: Begynnelsen av menneskets tilblivelse på jordklo- 2
den er som menneskefosterets tilblivelse i mors liv. Fosteret
vokser og utvikler seg gradvis til det blir født, og deretter
fortsetter det å vokse og utvikle seg til det når modenhets-
stadiet. Selv om tegnene på sinn og ånd er til stede hos
mennesket allerede i barndommen, viser de seg ikke i en
fullkommen tilstand, og de forblir ufullstendige. Men når
mennesket når modenhet, åpenbarer sinnet og ånden seg i
den største fullkommenhet.

På samme måte var mennesket i begynnelsen av sin 3
tilblivelse i verdens morsliv som et foster. Så gjorde det
gradvis fremskritt og vokste og utviklet seg til det nådde
modenhetsstadiet, da sinn og ånd åpenbarte seg i den største
fullkommenhet. Fra begynnelsen av menneskets tilblivelse
eksisterte også sinnet og ånden, men de var skjult og viste

seg først senere. I morslivets verden eksisterer også sinnet og ånden i fosteret, men de er skjult og viser seg først etterpå. Det er som frøet: Treet eksisterer inni det, men det er gjemt og skjult. Når frøet vokser og utvikler seg, viser treet seg i sin fylde. På samme måte skjer alle tings vekst og utvikling gjennom gradvise stadier. Dette er den universelle og guddommelig forordnede lov og den naturlige orden. Frøet blir ikke plutselig til treet, fosteret blir ikke umiddelbart til mennesket, mineralet blir ikke på et øyeblikk til stenen. Nei, alle disse vokser og utvikler seg gradvis til de når fullkommenhetens grense.

⁴ Alle skapninger, enten de er universelle eller enkeltstående, ble skapt fullkomne og fullstendige fra begynnelsen av. Vi kan i høyden si at deres fullkommenheter kun gradvis kommer til syne. Guds lov er én, tilværelsens evolusjon er én, den guddommelige orden er én. Alle skapninger, store og små, er underlagt én lov og én orden. Ethvert frø innehar fra begynnelsen av hele plantens fullkommenheter. For eksempel eksisterte alle plantens fullkommenheter i dette frøet helt fra begynnelsen av, men de var usynlige og kom bare gradvis til syne. Det er skuddet som først viser seg fra frøet, så grenene, bladene og blomstene og til sist frukten. Men fra begynnelsen av frøets tilblivelse eksisterte alle disse potensielt i det, skjønt usynlig. På samme måte innehar fosteret alle fullkommenheter som ånd, sinn, syn, lukt og smak – sagt med ett ord, alle evnene – men de er usynlige og kommer bare gradvis til syne.

⁵ På lignende måte ble jordkloden fra begynnelsen av skapt med alle sine elementer, substanser, mineraler, deler og komponenter, men disse viste seg bare gradvis: først

mineralene, så plantene, så dyrene og til sist mennesket. Men fra begynnelsen av lå disse kategorier og arter latente i jordens rike og kom deretter gradvis til syne. For Guds opphøyede lov og den universelle naturlige orden omslutter alle ting og har herredømme over dem. Når man tenker over denne universelle orden, ser man at ikke en eneste ting når fullkommenhetens grenser umiddelbart når den blir til, men vokser og utvikler seg gradvis til den når dette stadium.

ÅNDENS TILSYNEKOMST I LEGEMET

¹ SPØRSMÅL: HVA ER visdommen ved åndens tilsynekomst i legemet?

² Svar: Visdommen ved åndens tilsynekomst i legemet er dette: Menneskets ånd er en guddommelig betrodd gave som må passere alle nivåer, for ved å passere og tilbakelegge hvert av tilværelsens nivåer erverver den fullkommenheter. Så når for eksempel et menneske på en ordentlig og systematisk måte reiser gjennom mange forskjellige land og egner, vil dette utvilsomt være en mulighet til å oppnå fullkommenheter, for det vil med egne øyne se forskjellige steder, landskaper og egner. Det vil lære om andre nasjoners forehavender og omstendigheter, bli kjent med geografien i andre land, lære om deres kunstarter og underverk, bli opplyst om innvånernes skikker, adferd og karakter, være vitne til tidens sivilisasjon og fremgang og bli underrettet om hvert lands styresett, kapasitet og mottagelighet. På samme måte vil menneskets ånd, når den krysser gjennom tilværelsens nivåer og oppnår hvert utviklingsnivå og hvert stade – til og med legemets, utvilsomt erverve seg fullkommenheter.

Det er dessuten nødvendig at tegnene på åndens full- 3
kommenheter kommer til syne i denne verden, at skapning-
ens rike kan frembringe uendelige frukter, og at denne
betingede verdens legeme kan få liv og åpenbare himmelske
gaver. For eksempel må solens stråler skinne på jorden, og
dens varme må nå alle jordiske skapninger. Hvis strålene
og varmen fra solen ikke kunne nå jorden, ville den forbli
ufruktbar og øde, og dens utvikling ville stoppe opp. Om
åndens fullkommenheter på samme måte ikke skulle kom-
me til syne i denne verden, ville den bli mørk og fullstendig
dyrisk. Det er gjennom åndens tilsynekomst i det fysiske
legeme at denne verden blir opplyst. Likesom menneskets
ånd er årsak til dets legemes liv, så er hele verden som et
legeme og mennesket som dets ånd. Hvis mennesket ikke
eksisterte, hvis åndens fullkommenheter ikke ble åpenbart
og sinnets lys ikke skinte i denne verden, ville den være som
et legeme uten ånd.

Sagt på en annen måte er denne verden som et tre og 4
mennesket dets frukt. Uten frukten ville treet være unyttig.

Utover dette vil lemmene, de nødvendige bestanddeler 5
og sammensetningen som finnes hos mennesket, tiltrekke
seg ånden og være som en magnet for den: Ånden er nødt
til å vise seg i det. Når et speil er blankpusset, er det således
nødt til å tiltrekke seg solens stråler, bli opplyst og gjenspeile
praktfulle bilder. Så når disse fysiske elementer er samlet
og kombinert i tråd med den naturlige orden og med den
ypperste fullkommenhet, blir de en magnet for ånden, og
ånden vil åpenbare seg der med alle sine fullkommenheter.

Fra dette perspektivet spør man ikke: "Hvorfor er det 6
nødvendig for solstrålene å falle på speilet?" For forbindelsene

som binder sammen alle tings realiteter, enten de er åndelige eller materielle, krever at når speilet er blankpusset og vendt mot solen, må det åpenbare dens stråler. Når bestanddelene er sammensatt og kombinert i tråd med den edleste orden, ordning og måte, vil menneskets ånd likeledes komme til syne og åpenbare seg der. Slik er den overmåte herliges, den allvises forordning.

FORBINDELSEN MELLOM GUD
OG HANS SKAPERVERK

SPØRSMÅL: HVORDAN ER forbindelsen mellom Gud og hans skaperverk, mellom den absolutte og utilgjengelige Ene og alle andre skapninger? 1

Svar: Forbindelsen mellom Gud og hans skaperverk er den samme som forbindelsen mellom opphavsmannen og det skapte, mellom solen og universets mørke legemer, mellom kunstneren og hans verk. Ikke bare er solen i sin essens helliggjort over alle himmellegemer som blir opplyst av den, men dens lys er også i sin essens helliggjort fra og uavhengig av jorden. Så selv om jorden får næring fra solen og mottar dens lys, er solen og dens stråler ikke desto mindre helliget over den. Men om det ikke var for solen, kunne ikke jorden eller noe liv på kloden eksistere. 2

Skaperverkets tilblivelse fra Gud er tilblivelse gjennom utstrømning. Det vil si at skapelsen strømmer ut fra Gud – den manifesterer ham ikke. Det er en forbindelse gjennom utstrømning og ikke gjennom manifestering. Lyset fra solen strømmer ut fra solen – det manifesterer den ikke. Tilsynekomst gjennom utstrømning¹³² er som tilsynekomsten 3

av solstrålene: Sannhetens sols helliggjorte essens kan ikke deles opp eller stige ned til skapningens forhold. På samme måte deler ikke solen seg opp eller stiger ned på jorden, men dens stråler – utgytelsen av dens nåde – strømmer ut fra den og opplyser de mørke legemene.

⁴ Men tilsynekomst gjennom manifestering er som at grener, blader, blomster og frukt manifesterer seg fra frøet. For frøet selv blir til grener og frukt, og dets virkelighet går inn i dem. Denne tilsynekomsten gjennom manifestering ville vært ren ufullkommenhet og ytterst umulig for den høyeste, for dette ville kreve at ubetinget føreksistens skulle vise seg med egenskapene til det som er frembrakt, at absolutt uavhengighet skulle bli ussel armod og essensen av eksistens skulle bli ren ikke-eksistens, og dette er på ingen måte mulig.

⁵ Det følger da at alle ting har strømmet ut fra Gud, det vil si at det er gjennom Gud at alle ting er blitt virkeliggjort og gjennom ham at den betingede verden har oppstått. Det første som strømmer ut fra Gud, er den universelle virkelighet som de gamle filosofer kalte “Det første intellekt”, og som bahá-folket kaller “Den første vilje”. Denne utstrømning er, når det gjelder dens funksjoner i Guds verden, ikke begrenset av hverken tid eller sted og har hverken begynnelse eller slutt, for i forhold til Gud er begynnelsen og enden én og den samme. Guds føreksistens er både essensiell og tidsbestemt, mens den betingede verdens opprinnelse er essensiell, men ikke tidsbestemt, slik vi allerede har forklart her ved bordet en annen dag.¹³³

⁶ Selv om Det første intellekt ikke har noen begynnelse, betyr ikke dette at det har del i Guds føreksistens, for i

forhold til Guds eksistens er eksistensen av den universelle virkelighet ren intethet – den kan ikke en gang sies å eksistere, langt mindre å delta i Guds føreksistens. En forklaring av denne saken ble gitt ved en tidligere anledning.

Når det gjelder skapte ting, består deres liv av sammen- 7
setning og deres død av oppløsning. Men materie og grunnsubstans kan ikke bli helt ødelagt og tilintetgjort. Nei, deres tilintetgjørelse er kun en forvandling. Når for eksempel mennesket dør, så blir dets legeme til støv, men det blir ikke total ikke-eksistens: Det bevarer en mineraleksistens, men en forvandling har funnet sted, og sammensetningen er blitt underlagt oppløsning. Det er det samme med tilintetgjørelsen av alle andre skapninger, for eksistens blir ikke til absolutt ikke-eksistens, og absolutt ikke-eksistens kan ikke oppnå eksistens.

HVORDAN MENNESKETS ÅND
UTGÅR FRA GUD

- ¹ **S**PØRSMÅL: PÅ HVILKEN måte utgår menneskets ånd fra Gud, siden det står i Toraen at Gud blåste livspust inn i menneskets legeme?¹³⁴
- ² Svar: Vit at tilblivelse er av to slag: tilblivelse og tilsynekomst ved utstrømning, og tilblivelse og tilsynekomst ved manifestering. Tilblivelse gjennom utstrømning er som tilblivelsen av et kunstverk fra dets opphavsmann. For eksempel utgår skrift fra den som skriver. På samme måte som skrift strømmer ut fra den som skriver og en tale fra den som taler, så strømmer menneskets ånd ut fra Gud. Men den manifesterer ham ikke, det vil si at ingen del er blitt adskilt fra den guddommelige virkelighet for å komme inn i det menneskelige legeme. Nei, menneskets ånd har strømmet ut, på samme måte som tale strømmer ut fra taleren og åpenbarer seg i det menneskelige legeme.
- ³ Når det gjelder tilblivelse ved manifestering, så er dette manifesteringen av en tings virkelighet i andre former, som tilblivelsen av dette treet eller denne blomsten fra deres frø, for det er frøet selv som er manifestert i form av grenene,

bladene og blomstene. Dette kalles tilblivelse ved manifestering.

Menneskets ånd utgår fra Gud ved utstrømning, på 4 samme måte som tale utgår fra taleren og skrift fra den som skriver. Det vil si at taleren selv blir ikke talen, like så lite som skribenten blir skriften. Forbindelsen er heller en tilblivelse ved utstrømning. For taleren forblir i en absolutt tilstand av evner og kraft mens talen strømmer ut fra ham, likesom handlingen utgår fra sin opphavsmann. Den sanne taler, Den guddommelige essens, forblir bestandig i samme tilstand og opplever ingen endring eller forandring, ingen forvandling eller omskiftning. Den har hverken begynnelse eller ende. Tilblivelsen av menneskets ånd fra Gud er derfor en tilblivelse ved utstrømning. Når det står i Toraen at Gud blåste livspust inn i mennesket, er denne livspusten eller ånden likesom en tale som har strømmet ut fra den sanne taler og gjør seg gjeldende i menneskets virkelighet.

Hvis vi nå skulle forstå tilblivelse ved manifestering som 5 “tilsynekomst” snarere enn “oppdeling i flere deler”, så har vi allerede formidlet at det er slik Den hellige ånd og Ordet, som er fra Gud, blir til og kommer til syne. Som det står i Johannesevangeliet: “I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud.”¹³⁵ Av dette følger at Den hellige ånd og Ordet er Guds tilsynekomst og består i de guddommelige fullkommenheter som strålte frem i Kristi virkelighet. Og disse fullkommenheter var hos Gud på samme måte som solen åpenbarer sin herlighets fylde i et speil. For med “Ordet” menes ikke Kristi legeme, men de guddommelige fullkommenheter som ble åpenbart i ham. Således var Kristus som et plettfritt speil som ble vendt mot sannhetens sol, og

denne sols fullkommenheter – det vil si dens lys og varme – ble klart åpenbart i dette speilet. Dersom vi ser i speilet, ser vi solen, og vi sier at det er solen. Derfor er Ordet og Den hellige ånd, som består av Guds fullkommenheter, den guddommelige tilsynekomst. Dette er betydningen av det verset i evangeliet hvor det står: “Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud”,¹³⁶ for de guddommelige fullkommenheter kan ikke skilles fra den guddommelige essens. Kristi fullkommenheter blir kalt Ordet fordi alle skapte ting er som enkeltbokstaver, og enkeltbokstaver formidler ikke en fullstendig betydning, mens Kristi fullkommenheter er som et helt ord, for fra et ord kan en fullstendig betydning bli utledet. Siden Kristi virkelighet var åpenbaringen av guddommelige fullkommenheter, var den likesom et ord. Hvorfor? Fordi den innbefattet en fullstendig betydning, og det er derfor den er blitt kalt Ordet.

- ⁶ Og vit at tilblivelsen av Ordet og Den hellige ånd fra Gud, som er en tilblivelse og tilsynekomst ved manifestering, ikke skal forstås slik at guddommens virkelighet er blitt oppdelt eller mangfoldiggjort, eller at den har steget ned fra sin renhets og hellighets høyder. Gud forby! Hvis et rent og plettfritt speil ble plassert foran solen, ville solens lys og varme, form og bilde vise seg i det med en slik tilsynekomst ved manifestering at om en tilskuer skulle si: “Dette er solen”, så ville han snakke sant. Men speilet er speilet, og solen er solen. Solen er bare én sol, og den forblir én selv om den viser seg i mange speil. Det finnes ikke noe rom her for iboehet, utgang, sammenblanding eller nedstigning, for utgang, tilbakevending, iboehet, nedstigning og sammenblanding er en del av legemers og ikke ånders

egenskaper og krav – og langt mindre en del av guddommens rene og hellige virkelighet. Forherliget er Gud over alt som ikke sømmer seg for hans renhet og hellighet, og edel er han i sin høyeste opphøyethet!

Sannhetens sol har, som vi har sagt, alltid vært i samme 7
tilstand og gjennomgår hverken endring eller forandring, hverken forvandling eller omskiftning. Den har hverken begynnelse eller slutt. Men Guds Ords hellige virkelighet er likesom et rent, plettfritt og skinnende speil hvor varmen og lyset, formen og bildet av sannhetens sol – det vil si alle dens fullkommenheter – gjenspeiles. Det er derfor Kristus sier i evangeliet: “Faderen er i Sønnen”,¹³⁷ som betyr at sannhetens sol skinner strålende i dette speilet. Forherliget være han som har kastet sin stråleglans på denne virkelighet, som er helliggjort over alle skapte ting!

ÅND, SJEL OG SINN

- ¹ SPØRSMÅL: HVA ER forskjellen mellom sinn, ånd og sjel?
- ² Svar: Det er allerede blitt forklart at ånd generelt er inndelt i fem kategorier: planteånden, dyreånden, menneskets ånd, troens ånd og Den hellige ånd.¹³⁸
- ³ Planteånden er vekstevnen som fremkommer i frøet gjennom påvirkningen av andre skapte ting.
- ⁴ Dyreånden er den altomfattende sanseevnen som fremkommer gjennom sammensetning og kombinasjon av elementene. Når denne sammensetningen går i oppløsning, forsvinner på samme måte denne ånden og blir ikke-eksisterende. Det kan sammenlignes med denne lampen: Når oljen, veken og flammen føres sammen og kombineres, blir den tent. Og når denne kombinasjonen går i oppløsning – det vil si når bestanddelene skilles fra hverandre – slukkes lampen også.
- ⁵ Menneskets ånd, som skiller mennesket fra dyret, er forstandssjelen, og disse to begreper – menneskets ånd og forstandssjelen – betegner det samme. Denne ånden, som av filosofene betegnes som forstandssjelen, omslutter alle ting og oppdager, så langt menneskelig kapasitet tillater

det, deres virkelighet og blir oppmerksom på jordiske tings egenskaper og virkninger, kjennetegn og tilstander. Men uten at den blir hjulpet av troens ånd, kan ikke menneskets ånd bli kjent med de guddommelige mysterier og himmelske virkeligheter. Den er som et speil som selv om det er klart og blankpusset, fortsatt trenger lys. Først når en solstråle faller på den, kan den oppdage de guddommelige mysterier.

Når det gjelder sinnet, er dette menneskeåndens kraft. 6
Ånden er som lampen, og sinnet er som lyset som skinner fra den. Ånden er som treet, og sinnet er som frukten. Sinnet er åndens fullkommenhet og en av dens nødvendige egenskaper, på samme måte som solstrålene er en vesentlig egenskap ved solen selv.

Denne forklaringen er fullstendig selv om den er kort. 7
Reflekter over den, og om Gud vil, vil du forstå detaljene.

MENNESKETS YTRE OG INDRE EVNER

¹ **H**OS MENNESKET ER det fem ytre, fysiske evner, som er sanseorganene – det vil si fem evner som mennesket oppfatter materielle ting gjennom. De er syn, som oppfatter sansbare former, hørsel, som oppfatter hørbare lyder, lukt, som oppfatter lukter, smak, som oppfatter spiselige ting, og berøringssansen, som er fordelt over hele kroppen, og som oppfatter følbare virkeligheter. Disse fem evnene oppfatter ytre objekter.

² Mennesket har på samme måte flere åndsevner: forestillingsevnen, som danner et mentalt bilde av ting, tanken, som reflekterer over tingenes virkeligheter, forståelseevnen, som forstår disse virkelighetene, og hukommelsen, som erindrer det som mennesket har forestilt seg, tenkt og forstått. Formidleren mellom disse fem ytre evnene og de indre evnene er en felles evne, en sans som utgjør et mellomledd, og som til de indre evner formidler det som de ytre evner har oppfattet. Den kalles fellesevnen, fordi den er felles for de ytre og de indre evnene.

³ Synet, for eksempel, som er en av de ytre evnene, ser og oppfatter denne blomsten og formidler denne oppfatningen

til den indre fellesevnen. Fellesevnen formidler den til forestillingsevnen, som i sin tur lager og former dette bildet og formidler det til tenkeevnen, som reflekterer over det og, etter å ha oppfattet dets virkelighet, formidler det til forståelsesevnen, som, når den har forstått det, overbringer bildet av den sansbare tingen til hukommelsen, og hukommelsen bevarer det på sitt forvaringssted.

De ytre evnene er fem: synet, hørselen, smaksevnen, 4
lukteevnen og berøringsevnen. De indre evnene er også fem:
fellesevnen, forestillingsevnen, tenkeevnen, forståelsesevnen
og hukommelsesevnen.

FORSKJELLENE I MENNESKETS KARAKTER

- ¹ **S**PØRSMÅL: HVOR MANGE typer karakter finnes det hos mennesket, og hva er årsakene til forskjellene og variasjonene mellom dem?
- ² Svar: Det er den medfødte karakteren, den nedarvede karakteren og den tilegnede karakteren, som dannes gjennom det man lærer.
- ³ Selv om den medfødte karakteren som Gud har gitt mennesket, er helt og holdent god, så er denne karakteren likevel forskjellig fra menneske til menneske avhengig av nivået de befinner seg på: Alle nivåer er gode, men noen er bedre enn andre. Således besitter hvert eneste menneske intelligens og evner, men intelligens, evner og anlegg varierer fra person til person. Dette er selvnlysende.
- ⁴ Ta for eksempel et antall barn fra samme sted og familie, som går på samme skole og får undervisning av samme lærer, som oppfostres på samme mat og i samme klima, som har samme type klær og lærer de samme tingene: Det er helt sikkert at blant disse barna vil det være noen som blir dyktige i kunst og vitenskap, noen vil ha gjennomsnitts-

evner, og noen vil være tungnemme. Det er derfor klart at det er en forskjell i nivå, evner og anlegg når det gjelder menneskets medfødte natur, men det handler ikke om godt og ondt – det er kun en nivåforskjell. Én inntar det høyeste nivå, en annen det mellomste nivå og en tredje det laveste nivå. Således eksisterer både mennesket, dyret, planten og mineralet, men disse fire slags vesener har forskjellig eksistens. Ja, for en forskjell det er mellom menneskets eksistens og dyrets! Likevel eksisterer de alle, og det er opplagt at det er gradforskjeller i tilværelsen.

Når det gjelder forskjellene i nedarvet karakter, kommer de fra styrker og svakheter i menneskets konstitusjon. Det vil si at hvis foreldrene har en svak konstitusjon, så vil også barna ha det, og er de robuste, vil også barna være robuste. Dessuten har en utmerket avstamning en stor innflytelse, for den gode sæd er som den utsøkte avstamning, som på samme måte finnes blant planter og dyr. For eksempel ser du at barn som er født av en svak og syk mor og far, naturlig vil ha en svak konstitusjon og svake nerver, vil mangle tålmodighet, utholdenhet, besluttsomhet og standhaftighet og vil være impulsive, for de har arvet foreldrenes svakhet og skrøpelighet.

Foruten dette er visse familier og slekter blitt utvalgt for en spesiell velsignelse. Således ble Abrahams etterkommere velsignet ved at alle profeter fra Israels hus fremsto fra deres rekke. Dette er en velsignelse som Gud skjenket denne slekten: Moses, gjennom hans far og mor; Kristus, gjennom hans mor; Muhammed; Báb; og alle profetene og de hellige i Israel hører til denne slektslinjen. Også Bahá'u'lláh er en direkte etterkommer etter Abraham, for Abraham hadde

andre sønner enn Ismael og Isak, som på den tiden emigrerte til Persias og Afghanistans egner, og Den velsignede skjønnhet er en av deres etterkommere.

7 Derfor er det klart at nedarvet karakter også finnes, og det i en slik grad at hvis ens karakter ikke samsvarer med forfedrenes, ville man ikke bli regnet som åndsbeslektet, selv om man rent fysisk var en etterkommer. Dette er tilfelle for Kanaan, som ikke regnes som en av Noahs etterkommere.¹³⁹

8 Når det gjelder karakterforskjellene som oppstår gjennom læring, er de virkelig store, for dette utøver en enorm innflytelse. Gjennom opplæring blir den uvitende lærd, den feige blir modig, den krokete gren blir rett, den beske og bitre frukt fra fjellene og skogene blir sødmefylt og saftig, blomsten med fem kronblad frembringer hundre kronblad. Gjennom opplæring blir usiviliserte nasjoner sivilisert, og selv dyr tilegner seg menneskeaktig oppførsel. Opplæring må tillegges den største betydning, for likesom sykdommer er svært smittsomme i legemenes verden, så er karakter svært smittsom i hjertenes og åndens verden. Forskjellene som forårsakes av opplæring, er enorme og har stor innflytelse.

9 Noen vil kanskje si at siden sjelenes kapasitet og anlegg er forskjellige, må en slik forskjell i kapasitet nødvendigvis føre til en forskjell i karakter.¹⁴⁰ Men slik er det ikke, for det er to slags kapasitet: medfødt og tilegnet. Den medfødte kapasitet, som er Guds skapelse, er fullt og helt god – i den medfødte natur finnes det intet ondt. Den tilegnede kapasitet kan imidlertid bli årsak til ondskap. For eksempel har Gud skapt alle mennesker på en slik måte og gitt dem

slike evner og anlegg at de drar nytte av sukker og honning og blir skadet eller dør av gift. Dette er en iboende kapasitet og legning som Gud har skjenket alle mennesker i like stor grad. Men mennesket kan etter hvert begynne å ta gift ved å innta en liten mengde hver dag og gradvis øke den til det punkt at det ville omkomme hvis det ikke fikk flere gram opium hver dag, og dets medfødte kapasitet er fullstendig nedbrutt. Tenk over hvordan medfødt kapasitet og legning kan bli så fullstendig forandret ved endrede vaner og opplæring at de blir fullstendig fordreid. Det er ikke på grunn av deres medfødte kapasitet og anlegg at man klandrer de onde, men heller på grunn av det som de selv har tilegnet seg.

I tingenes medfødte natur er det intet ondt – alt er godt. 10 Dette gjelder selv for visse tilsynelatende klanderverdige egenskaper og anlegg som ser ut til å være iboende hos noen mennesker, men som i virkeligheten ikke er kritikkverdige. For eksempel kan man hos et diebarn helt fra fødselen av se tegn på grådighet, sinne og dårlig humør, og basert på dette kan man argumentere med at godt og ondt er medfødt i menneskets virkelighet, og at dette står i strid med den rene godhet i den medfødte natur og i skaperverket. Svaret er at grådighet, som betyr å ville ha stadig mer, er en prisverdig egenskap så fremt den utvises under de rette omstendigheter. Skulle en person vise grådighet når det gjelder å tilegne seg vitenskap og kunnskap, eller å vise medlidenhet, høysinnethet og rettferdighet, ville dette være svært prisverdig. Og skulle han rette sitt sinne og sin vrede mot de blodtørstige tyranner som er som grusomme udyr, ville også dette være svært prisverdig. Men om han skulle

utvise disse egenskapene under andre omstendigheter, ville dette være klanderverdig.

- 11 Det følger derfor at i tilværelsen og skapelsen finnes det overhodet ikke noe ondt, men at når menneskets medfødte egenskaper blir brukt på en urettmessig måte, blir de klanderverdige. Dersom en rik og sjenerøs person gir almisser til en fattig mann slik at han kan bruke det på det han trenger, og sistnevnte bruker pengene på en upassende måte, er det således klanderverdig. Det samme gjelder for alle menneskets medfødte egenskaper som utgjør menneskelivets kapital: Hvis de vises og anvendes på en upassende måte, blir de klanderverdige. Det er derfor klart at menneskets medfødte natur helt og holdent er god.
- 12 Tenk over at den verste av alle egenskaper og det mest avskyelige av alle kjennetegn og selve grunnlaget for all ondskap er å lyve, og at man ikke kan forestille seg noen verre eller mer klanderverdig egenskap i hele tilværelsen. Det tilintetgjør alle menneskelige fullkommenheter og forårsaker utallige laster. Det finnes ikke noen verre egenskap enn denne, og den er grunnlaget for all ondskap. Om en lege, til tross for alt dette, skulle trøste en pasient og si: "Takk Gud for at det går bedre med deg, og at det er håp for at du blir frisk", så vil disse ordene, selv om de kanskje kan være i strid med sannheten, likevel noen ganger gjøre pasienten lettere til sinns og bidra til å helbrede sykdommen. Og dette er ikke klanderverdig.
- 13 Dette spørsmålet er nå blitt helt og fullt belyst.

DEN MENNESKELIGE FORSTÅELES
OMFANG OG BEGRENSNING

SPØRSMÅL: HVA ER omfanget av menneskets forståelse, ¹
og hva er dens begrensninger?

Svar: Vit at forståelsen varierer. Dens laveste nivå utgjøres ²
av sansene i dyreriket, det vil si de naturlige sanseførmelser som kommer fra de ytre sanser. Denne forståelsen er felles for menneske og dyr, og visse dyr overgår mennesket i denne henseende. I menneskets rike varierer imidlertid forståelsen i samsvar med de ulike nivåer som mennesket befinner seg på.

Det øverste nivå av forståelse i naturens verden er for- ³
standssjelens nivå. Denne evne og forståelse er felles for alle mennesker, enten de er tankeløse eller bevisste, egensindige eller trofaste. I Guds skaperverk omslutter menneskets forstandssjel alle andre skapte ting og utmerker seg fremfor dem. Det er i kraft av sin edelhet og fortrinnlighet den omslutter dem alle. Ved forstandssjelens evne kan mennesket oppdage tingenes virkelighet, forstå deres egenskaper og gjennomtrenge tilværelsens mysterier. Alle vitenskaper, kunnskapsområder, kunstarter, oppfinnelser, institusjoner,

foretagender og oppdagelser er et resultat av forstandssjelens forståelse. Disse var en gang ugjennomtrengelige hemmeligheter, skjulte mysterier og ukjente virkeligheter, og forstandssjelen oppdaget dem gradvis og brakte dem frem fra det usynlige plan til det synliges rike. Dette er den fremste forståelsesevnen i naturens verden, og yttergrensene for dens flukt er å forstå de betingede tings virkeligheter, tegn og egenskaper.

4 Men det universelle guddommelige intellekt som transcenderer naturen, er den føreksisterende kraftens utstrømmende nåde. Den omslutter alle eksisterende virkeligheter og mottar sin del av Guds lys og mysterier. Den er en allvitende evne, ikke en undersøkende og sansende evne. Den åndelige evne som er knyttet til naturens verden, er evnen til å undersøke, og det er ved å undersøke at den oppdager tingenes virkeligheter og egenskaper. Men den himmelske intellektuelle kraft som er hinsides naturen, omfatter, kjenner og forstår alle ting. Den er oppmerksom på guddommelige mysterier, sannheter og indre betydninger og oppdager rikets skjulte sannheter. Denne guddommelige intellektuelle kraft er begrenset til de hellige manifestasjoner og profetskapets daglysninger. En stråle av dette lys faller på hjertenes speil hos de rettferdige, slik at de gjennom de hellige manifestasjoner også kan motta en del av denne kraften og dra nytte av den.

5 De hellige manifestasjoner har tre stader: det legemlige stade, forstandssjelens stade og stadet for fullkommen guddommelig åpenbaring og himmelsk glans og herlighet. Deres legemer oppfatter ting kun i samsvar med den materielle verdens kapasitet, og det er derfor de til visse tider

har gitt uttrykk for fysisk svakhet. For eksempel: “Jeg lå sovende på min løybenk og se, Guds bris viftet over meg og vekket meg fra min slummer.”¹⁴¹ Eller da Kristus ble døpt i sitt trettiende år og Den hellige ånd steg ned over ham og ikke hadde åpenbart seg i ham før den tid. Alle disse ting viser til manifestasjonenes legemlige stade, men deres himmelske stade omslutter alle ting, er bevisst på alle mysterier, er informert om alle tegn og hersker over alle ting. Og dette er like sant både før og etter at de mottok tegn på sin kalls-gjerning. Det er derfor Kristus sa: “Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste”¹⁴² – det vil si at det aldri har vært og aldri skal bli noen endring eller forandring i meg.

MENNESKETS FORSTÅELSE AV GUD

¹ SPØRSMÅL: I HVOR stor grad kan menneskets fatteevne forstå Gud?

² Svar: Dette tema krever god tid, og å forklare det her ved bordet vil bli vanskelig. Ikke desto mindre vil en kort forklaring bli gitt.

³ Vit at det er to slags kunnskap: kunnskapen om en tings essens og kunnskapen om dens egenskaper. Hver enkelt tings essens er kun kjent gjennom dens egenskaper. Ellers er denne essensen ukjent og utforsket.

⁴ Siden vår kunnskap om ting, selv når det gjelder de som er skapt og begrenset, gjelder deres egenskaper og ikke deres essens, hvordan kan det da være mulig å forstå guddommens grenseløse virkelighet i dens essens? For en tings innerste essens kan aldri bli kjent, kun dens egenskaper. For eksempel er solens innerste essens ukjent, men den blir forstått gjennom sine egenskaper, som er varme og lys. Menneskets innerste essens er ukjent og utforsket, men den er kjent og karakterisert ved sine egenskaper. Således er alt kjent ved sine egenskaper og ikke ved sin essens: Selv om menneskesinnet omslutter alle ting, og alle ytre ting

i sin tur omsluttet av det, er de sistnevnte likevel ukjente når det gjelder deres essens og kan bli kjent kun ved sine egenskaper. Hvordan kan så den urgamle og evigvarende Herre, som er helliggjort over all forstand og forestilling, bli kjent i sin essens? Det vil si at siden skapte ting bare kan bli kjent gjennom sine egenskaper og ikke i sin essens, må også guddommens virkelighet være ukjent med hensyn til sin essens og kun bli kjent med hensyn til sine egenskaper.

Enn videre, hvordan kan en virkelighet som har en opprinnelse, omslutte den virkelighet som har eksistert fra all evighet av? For forståelse er et resultat av det å omslutte – det siste må finne sted for at det første kan skje – og den guddommelige essens er altomsluttende og kan aldri bli omsluttet.

Dessuten er gradforskjeller i skapningens verden en barriere for kunnskap. Siden dette mineral tilhører mineralriket, kan det for eksempel aldri, uansett hvor langt det måtte utvikle seg, forstå evnen til å vokse. Plantene og trærne kan aldri, uansett hvor stor fremgang de måtte ha, forestille seg synssansen eller noen av de andre sansene. Dyret kan ikke forestille seg menneskets nivå, det vil si de åndelige evnene. Således er gradforskjeller en barriere for kunnskap: Den lavere grad kan ikke forstå den høyere. Hvordan kan da en virkelighet som har en opprinnelse, forstå den virkelighet som har eksistert fra all evighet av?

Å kjenne Gud betyr derfor å forstå og kjenne hans egenskaper og ikke hans virkelighet. Og selv denne kunnskap om hans egenskaper strekker seg bare så langt som menneskelige evner og egenskaper tillater det, og forblir fullstendig utilstrekkelig. I den grad menneskelige evner gjør

det mulig, består filosofi i å forstå tingenes virkelighet slik de er i seg selv. Virkeligheten som har en opprinnelse, har ingen annen utvei enn å forstå føreksisterende egenskaper innenfor den menneskelige kapasitets indre begrensninger. Guddommens usynlige rike er helliggjort og opphøyet over alle tings forståelse, og alt man kan forestille seg, er kun menneskelig forståelse. Den menneskelige forståelsesevne omslutter ikke virkeligheten i den guddommelige essens: Alt som mennesket kan håpe å oppnå, er å forstå guddommens egenskaper, hvis lys er åpenbart og strålende i verden og i menneskesjelen.

- 8 Når vi undersøker verden og menneskesjelen, kommer de tydelige tegn på guddommens fullkommenheter klart og åpenbart til syne, for alle tings virkeligheter bevitner eksistensen av en universell virkelighet. Guddommens virkelighet er likesom solen som fra sin hellighets høyder skinner på alle land, og som ethvert land og enhver sjel mottar en del av utstrålingen fra. Om det ikke var for dette lyset og denne utstrålingen, kunne ingenting eksistere. Alle skapte ting forteller om dette lyset, nyter dets stråler, og mottar sin del av det, men den fulle glans og herlighet av guddommens fullkommenheter, gaver og egenskaper skinner ut fra det fullkomne menneskes virkelighet, det vil si det enestående individ som er Guds universelle manifestasjon. For de andre skapningene har hver bare mottatt en del av dette lyset, men Guds universelle manifestasjon er speilet som holdes foran denne solen, og denne åpenbarer seg der med alle sine fullkommenheter, egenskaper, tegn og virkninger.
- 9 Kunnskapen om guddommens virkelighet er ikke på noen måte mulig, men kunnskapen om Guds manifesta-

sjoner er kunnskapen om Gud, for Guds velgjørenhet, glans, herlighet og egenskaper er åpenbart i dem. Således oppnår enhver som oppnår kunnskap om Guds manifestasjoner, kunnskap om Gud, og enhver som forblir likegyldig overfor dem, forblir berøvet denne kunnskapen. Det er derfor klart påvist at de hellige manifestasjoner er midtpunktene for de himmelske gaver, tegn og fullkommenheter. Velsignet er de som mottar de guddommelige gavers lys fra disse strålende daglysninger!

Vi nærer det håp at Guds elskede, som en dragende ¹⁰ kraft, vil hente disse gaver fra selve kilden og reise seg med slik utstråling og utøve slik innflytelse at de blir de klare tegn på sannhetens sol.

ÅNDENS UDØDELIGHET (1)

¹ **E**FTER Å HA fastslått at menneskets ånd eksisterer,¹⁴³ må vi påvise at den er udødelig.

² I de himmelske bøker er åndens udødelighet nevnt, og dette er selve fundamentet for de guddommelige religioner. For det er sagt at belønning og straff er av to slag – det ene er eksistensiell belønning og straff, og det andre er endelig belønning og straff. Et eksistensielt paradys og helvete finnes i alle Guds verdener, enten det er i denne verden eller i åndens himmelske riker, og å oppnå disse belønninger er å oppnå evig liv. Det er derfor Kristus sa: Opptre på en slik måte at du kan oppnå evig liv, bli født av vann og av ånd og således tre inn i riket.¹⁴⁴

³ Eksistensiell belønning består i dydene og fullkommenhetene som smykker menneskets virkelighet. For eksempel var mennesket nedsenket i mørke og blir lysende, det var uvitende og blir opplyst, det var aktløst og blir bevisst, det sov og blir vekket, det var dødt og blir vakt til live, det var blindt og begynner å se, det var døvt og begynner å høre, det var jordisk og blir himmelsk, det var fysisk og blir åndelig. Gjennom disse belønninger blir det gjenfødt i ånd,

skapt på ny og blir åpenbaringen av det vers i evangeliet hvor det står om apostlene: “De er ikke født av kjøtt og blod, ikke av menneskers vilje og ikke av manns vilje, men av Gud”¹⁴⁵ – det vil si at de ble utfridd fra dyrets kjennetegn og egenskaper, som er dypt rotfestet i menneskenaturen, og tilegnet seg guddommelige egenskaper, som er Guds nådes utstrømning. Dette er den sanne betydningen av å bli født på ny. For slike sjeler finnes det ingen større lidelse enn å bli adskilt fra Gud og ingen større straff enn selviske trekk, onde egenskaper, en uhederlig karakter og å være henfallen til kjødets lyster. Når disse sjeler utfris fra disse lasters mørke ved troens lys, når de opplyses av strålene fra sannhetens sol og skjenkes alle menneskelige dyder, regner de dette for å være den største belønning og anser det som det sanne paradiset. På samme måte anser de åndelig avstraffelse – det vil si eksistensiell pinsel og straff – som det å være underlagt naturens verden, adskillelse fra Gud, uvitenhet og likegyldighet, å være henfallen til lyst og begjær, å være oppslukt av dyriske laster, å være preget av onde egenskaper som falskheter, tyranni og urettferdighet, tilknytning til verdslige ting og nedsenkning i sataniske innbilninger – som alle blir regnet av dem som den største pinsel og straff.

De endelige belønninger, som består i evig liv, er klart og tydelig nedtegnet i alle de hellige skrifter. De er guddommelige fullkommenheter, evige nådegaver og evigvarende glede. De største belønninger er gaver og fullkommenheter som mennesket oppnår i de åndelige riker etter sin oppstigning fra denne verden, mens de eksistensielle belønninger er de sanne og lysende fullkommenheter som oppnås her i denne verden, og som er årsaken til evig liv. For de eksistensielle

belønninger er selve eksistensens fremgang og er motstykket til at mennesket går fra fosterstadiet til modenhetsstadiet og blir legemliggjørelsen av verset "Velsignelsesrik er Gud, den beste skaper!"¹⁴⁶ Den endelige belønning består i åndelige gaver og tildelinger, slik som de mangfoldige Guds gaver som forunnnes sjelen etter dens oppstigning, oppnåelsen av hjertets lengsel og forening med ham i det evigvarende rike. På lignende måte består den endelige gjengjeldelse og straff i å berøves Guds spesielle gunstbevisninger og uutømmelige gaver og i å synke ned til eksistensens laveste nivåer. Og hvem som enn berøves disse goder, vil, selv om han fortsetter å eksistere etter døden, bli regnet som død slik sannhetens folk ser det.

⁵ Et logisk bevis på åndens udødelighet er at ingen innflytelse kan frembringes av noe som ikke eksisterer. Det vil si, det er umulig at det skulle oppstå en virkning fra absolutt intethet. For virkningen av en ting er sekundær i forhold til dens eksistens, og det sekundære er betinget av at det primære eksisterer. Så fra en ikke-eksisterende sol kan ingen stråler skinne, fra et ikke-eksisterende hav kan ingen bølger bruse, fra en ikke-eksisterende sky kan intet regn falle, fra et ikke-eksisterende tre kan ingen frukt fremkomme, og fra et ikke-eksisterende menneske kan intet manifesteres eller frembringes. Så lenge eksistensens virkninger er synlige, beviser de derfor at opphavet til denne virkning eksisterer.

⁶ Tenk over hvordan Kristi herredømme har vedvart til denne dag. Hvordan kan et så stort herredømme åpenbares av en ikke-eksisterende hersker? Hvordan kan slike bølger bruse fra et ikke-eksisterende hav? Hvordan kan slike himmelske briser føres hen fra en ikke-eksisterende hage? Tenk

over at så snart bestanddelene av noe, enten det er mineral, plante eller dyr, faller fra hverandre og sammensetningen av dets elementer oppløses, vil all virkning, innflytelse og ethvert spor av det forsvinne. Men slik er det ikke med menneskets ånd og virkelighet, som fortsetter å manifestere sine tegn, å utøve sin innflytelse og å opprettholde sine innvirkninger selv etter adskillelsen og oppløsningen av kroppens ulike deler og lemmer.

7 Dette spørsmål er svært vanskelig å forstå: Reflekter grundig over det. Dette er et logisk bevis som vi fremsetter, slik at de som tenker logisk, kan veie det på fornuftens og rettskaffenhetens vekt. Men hvis menneskets ånd fryder seg og tiltrekkes til riket, hvis det indre øye blir åpnet og det åndelige øre blir finstilt, og hvis åndelige følelser dominerer, vil åndens udødelighet bli sett like klart som solen, og himmelske tidender og tegn vil omslutte denne ånd.

I morgen vil vi gi andre bevis.

8

ÅNDENS UDØDELIGHET (2)

¹ I GÅR DISKUTERTE vi åndens udødelighet. Vit at menneske-
 åndens innflytelse og oppfattelse er av to slag. Det vil si, menneskets ånd har to måter å fungere og forstå på. Én måte er gjennom kroppens redskaper og organer. Således ser den med øyet, hører med øret, taler med tungen. Disse er åndens handlinger og den menneskelige virkelighets funksjoner, men de skjer gjennom kroppens redskaper. Således er det ånden som ser, men ved hjelp av øyet. Det er ånden som hører, men ved hjelp av øret. Det er ånden som taler, men ved hjelp av tungen.

² Den andre form for åndens innflytelse og handling er uten kroppens redskaper og organer. Når vi sover, for eksempel, ser den uten øyne, hører uten ører, taler uten en tunge, løper uten føtter – kort sagt utøves alle disse evner uten hjelp av redskaper og organer. Hvor ofte skjer det ikke at ånden har en drøm i søvnens verden hvis innhold materialiserer seg nøyaktig slik to år senere! Og hvor ofte skjer det ikke at ånden i drømmeverdenen løser et problem som den ikke klarte å løse i våken tilstand. Når øyet er våkent, ser det kun et kort stykke, men i drømmeverdenen kan en som er i

Østen, se Vesten. Når han er våken, ser han bare nåtiden. I søvne skuer han fremtiden. Når han er våken, reiser han på hurtigste måte i høyden hundre kilometer per time. I søvne krysser han Østen og Vesten på et øyeblikk. For ånden har to måter å reise på: uten midler, eller åndelig reise, og med midler, eller fysisk reise – slik fugler flyr, eller som ved å transporteres i et fremkomstmiddel.

Mens det sover, er dette fysiske legeme som dødt: Det 3 hverken ser eller hører eller føler, og det har hverken bevissthet eller oppfattelse – dets evner er avstengt. Likevel er ikke ånden bare levende og utholdende, men den har også større innflytelse, svever høyere og har en dypere forståelse. Å hevde at ånden tilintetgjøres når legemet dør, er som å forestille seg at en fugl fanget i et bur ville tilintetgjøres dersom buret skulle bli ødelagt, selv om fuglen ikke har noe å frykte fra burets ødeleggelse. Dette legeme er som buret, og ånden er som fuglen: Vi ser at denne fuglen svever fritt i søvnens verden når den ikke er begrenset av sitt bur. Om buret skulle bli ødelagt, ville fuglen derfor ikke bare fortsette å eksistere, men dens sanser ville bli skjerpet, synet ville bli utvidet og gleden bli mer intens. I virkeligheten ville den forlate et lidelsens sted til fordel for et frydefullt paradys, for det finnes ikke noe større paradys for de takknemlige fuglene enn å bli befridd fra sitt bur. Slik har det seg at martyrene skynder seg til offermarken med den største glede og oppstemthet.

I våken tilstand ser menneskets øye i høyden så langt 4 som en times avstand, for åndens innflytelse med kroppen som formidler strekker seg bare så langt. Men med sinnets øye ser den Amerika, den forstår det landet, vurderer

dets tilstand og ordner sine forehavender i tråd med det. Dersom ånden var identisk med legemet, ville ikke dens synsevne strekke seg noe lenger. Det er derfor klart at ånden er forskjellig fra legemet, at fuglen er forskjellig fra buret, og at åndens kraft og innflytelse er tydeligere uten legemet som formidler. Dersom redskapet blir uvirksomt, fortsetter dets bruker å eksistere. Om for eksempel en penn ikke brukes eller blir ødelagt, vil skriveren fortsette å leve i beste velgående. Dersom et hus blir ødelagt, lever eieren videre. Dette er et av de logiske argumenter som beviser sjelens udødelighet.

- 5 Et annet bevis er dette: Menneskets legeme kan bli svakt eller robust, sykt eller friskt, trett eller uthvilt. Det kan lide tap av en hånd eller et ben, dets fysiske evner kan avta, det kan bli blindt, døvt, stumt eller lammet – det kan kort sagt bli alvorlig svekket. Og likevel, til tross for dette opprettholder ånden sin opprinnelige tilstand og åndelige oppfatningsevne, og den rammes ikke av forringelse eller svekkelse. Men når legemet blir ille plaget av alvorlig sykdom eller ulykke, berøves det åndens gaver, lik et speil som er knust eller dekket av støv, og som ikke lenger kan gjenspeile solens lys eller åpenbare dets velgjørenhet.
- 6 Vi har allerede forklart at menneskets ånd ikke befinner seg i kroppen, for den er utfridd og helliggjort fra utgang og tilbakevending, noe som er blant egenskapene hos fysiske legemer. I stedet er åndens tilknytning til legemet lik solens tilknytning til speilet. Kort sagt er menneskets ånd alltid i én tilstand. Den blir ikke syk når legemet blir sykt, og heller ikke blir den frisk når legemet blir friskt. Den blir ikke svak eller satt ut av funksjon, ynkelig eller kuert, redusert eller

forringet – det vil si, den tar ikke skade og påvirkes ikke negativt på grunn av legemets svakheter selv om legemet skulle svekkes, eller om hender, føtter og tungen skulle bli skåret av eller om syns- og hørselsevnen skulle skades. Det er derfor klart og påvist at ånden er forskjellig fra legemet, og at dens udødelighet ikke er avhengig av legemets udødelighet, men at ånden er den suverene hersker i legemets verden, og at dens evner og innflytelse er så klare og synlige som solens velgjørenhet i et speil. Men når speilet dekkes av støv eller blir knust, vil det bli berøvet solens stråler.

TILVÆRELSENS UENDELIGE
FULLKOMMENHETER OG SJELENS
FREM GANG I DEN NESTE VERDEN

¹ VIT AT tilværelsens nivåer er endelige – underkastelsens, profetskapets og guddommens nivåer – men at Guds og skaperverkets fullkommenheter er uendelige. Hvis man undersøker denne saken nøye, vil man se at selv i sin ytterste forstand er tilværelsens fullkommenheter uendelige, for det er umulig å finne en skapt ting som er slik at det ikke kan tenkes noe bedre enn den. For eksempel kan man ikke finne en rubin i mineralriket eller en rose i planteriket eller en nattergal i dyreriket som er slik at man ikke kan forestille seg et enda bedre eksemplar.

² Fordi Guds nåde er uten grenser, så er også menneskets fullkommenheter uten grenser. Dersom det var mulig for en tings virkelighet å nå selve fullkommenhetens tinde, ville den bli uavhengig av Gud, og den betingede virkelighet ville oppnå stedet for den uavhengige virkelighet. Men enhver skapt ting er tildelt et nivå som den ikke på noen måte kan overskride. Så den som befinner seg på underkastelsens nivå, kan aldri – uansett i hvor stor grad han måtte utvikle seg og

oppnå uendelige fullkommenheter – nå nivået for guddommelig herredømme. Det samme gjelder for alle andre skapte ting. Uansett hvor langt et mineral måtte utvikle seg, kan det aldri tilegne seg vekstevnen i mineralriket. Uansett i hvor stor grad denne blomsten måtte utvikle seg, kan den aldri tilkjenne evnen til å føle mens den er i planteriket. Så dette sølvmineralet kan aldri oppnå syn eller hørsel. Det kan i høyden gjøre fremgang innenfor sitt eget nivå og bli et fullkomment mineral, men det kan ikke tilegne seg vekstevnen eller følesansen og kan aldri bli levende: Det kan kun ha fremgang innenfor sitt eget nivå.

Peter, for eksempel, kan ikke bli Kristus. I høyden kan han oppnå uendelige fullkommenheter innenfor underkastelsens nivå, for enhver eksisterende virkelighet er i stand til å gjøre fremskritt. Fordi menneskets ånd lever evig etter at den har kastet av seg dette naturlige legeme, er den, som alle eksisterende ting, uten tvil i stand til å gjøre fremskritt, og således kan man be for en avdød sjel om at den skal utvikle seg, bli tilgitt eller motta guddommelige gunstbevisninger, velgjørenhet og nåde. Det er derfor det i Bahá'u'lláhs bønner bønnfalles om Guds tilgivelse og forlatelse for dem som har steget opp til den neste verden. På samme måte som mennesker har behov for Gud i denne verden, så har de også behov for ham i den neste. Skapningene har alltid behov, og Gud er alltid fullstendig uavhengig av dem enten det er i denne verden eller i den neste.

Rikdommen i den neste verden består i nærhet til Gud. Det er derfor sikkert at de som nyter nær tilgang til den guddommelige terskel, får lov til å gå i forbønn, og at denne forbønnen blir anerkjent av Gud. Men forbønn i den neste

verden kan ikke sammenlignes med forbønn i denne verden. Det er helt og holdent en annen tilstand og virkelighet som ikke kan uttrykkes i ord.

- 5 Om en rik mann skulle velge å testamentere en del av sin rikdom til de fattige og trengende når han dør, vil denne handlingen kanskje forårsake guddommelig forlatelse og tilgivelse og resultere i hans fremgang i den overmåte barmhjertiges rike.
- 6 På samme måte utholder foreldre mye slit og strev for sine barn, og når disse har nådd modenhetsalderen, har foreldrene ofte gått videre til den neste verden. Sjelden får mor og far i denne verden nyte godt av belønningen for all smerte og strev som de har utholdt for sine barn. Til gjengjeld for denne smerte og dette strev må barna derfor gi veldedige gaver og utføre gode handlinger i foreldrenes navn og bønnfalle om forlatelse og tilgivelse for deres sjeler. Man bør derfor, til gjengjeld for ens fars kjærlighet og godhet, gi til de fattige i hans navn og med den ypperste ydmykhet og inderlighet be om Guds forlatelse og tilgivelse og søke hans uendelige nåde.¹⁴⁷
- 7 Det er til og med mulig for dem som har dødd i synd og mangel på tro, å bli forvandlet, det vil si å bli gjenstand for guddommelig tilgivelse. Dette er ved Guds nåde og ikke ved hans rettferdighet, for nåde er å skjenke uten at det er fortjent, og rettferdighet er å gi det som er fortjent. Slik som vi har evnen til å be for disse sjeler her, vil vi også ha samme evne i den neste verden, i rikets verden. Er ikke alle skapninger i den verdenen Guds skapelse? De må derfor være i stand til å gjøre fremskritt i den verdenen også. Og på samme måte som de kan bli opplyst her gjennom bønn-

fallelse, så kan de også der trygle om tilgivelse og be om å bli opplyst gjennom bønn og påkallelse. Så på samme måte som sjeler kan ha fremgang i denne verden ved sine bønnfallelser og påkallelser, eller gjennom hellige sjelers bønner, så kan de også etter døden gjøre fremskritt ved sine egne bønner og påkallelser, spesielt hvis de blir gjenstand for de hellige manifestasjoners forbønn.

ALLE TINGS FREMGANG
INNENFOR EGET NIVÅ

¹ **V**IT AT INGEN TING som eksisterer, forblir i en hviletilstand – det vil si at alle ting er i bevegelse. Enten vokser de, eller så forfaller de, enten kommer de fra ikke-eksistens til eksistens, eller de går fra eksistens til ikke-eksistens. Så i et tidsrom kom denne blomsten, denne hyasinten, fra ikke-eksistens til eksistens og går nå tilbake fra eksistens til ikke-eksistens. Dette kalles vesentlig eller naturlig bevegelse, og den kan ikke på noen måte adskilles fra skapte ting, for det er en av deres vesentlige betingelser, på samme måte som det er en vesentlig betingelse for ild å brenne.

² Det er derfor klart fastslått at bevegelse, enten den består i fremgang eller tilbakegang, er nødvendig for tilværelsen. Siden menneskets ånd fortsetter etter døden, må den enten ha fremgang eller tilbakegang, og i den neste verden er det å opphøre å ha fremgang det samme som tilbakegang. Men menneskets ånd overskrider aldri sitt eget nivå: Den har fremgang kun innenfor det nivået. For eksempel vil Peters ånd og virkelighet, uansett hvor mye den måtte utvikle seg, aldri oppnå Kristi virkelighetsnivå, men vil kun utvikle seg innenfor sine egne iboende grenser.

Man ser således at hvor mye dette mineralet enn måtte 3
utvikle seg, vil utviklingen skje innenfor dets eget nivå. Det
er for eksempel ikke mulig å bringe denne krystallen til en
tilstand der den oppnår evnen til å se. Uansett hvor mye
månen måtte utvikle seg, så kan den aldri bli en skinnende
sol, og dens lengste og korteste avstand fra jorden vil alltid
forbli innenfor dens eget nivå. Og uansett hvor mye apost-
lene måtte ha utviklet seg, kunne de aldri ha blitt Kristus.
Det er sant at kull kan bli til en diamant, men begge tilhører
mineralriket, og bestanddelene deres er de samme.

MENNESKETS STADE OG
FREM GANG ETTER DØDEN

¹ NÅR VI UNDERSØKER alle ting med skarpsindighetens Nøye, ser vi at de generelt faller innenfor tre kategorier: mineraler, planter og dyr. Det er således tre klasser av skapninger, og hver klasse har sine tilhørende arter. Mennesket er den arten som utmerker seg mest i og med at det kombinerer fullkommenheter fra alle de tre klassene – det vil si at det har en materiell kropp, evnen til å vokse og følesansen. Utover fullkommenhetene hos mineralet, planten og dyret innehar det imidlertid også en spesiell fullkommenhet som ingen andre skapninger har, nemlig sinnets fullkommenheter. Derfor er mennesket det edleste av alle eksisterende ting.

² Mennesket befinner seg på den materielle beskaaffenhets toppnivå og på åndelighetens begynnelsesnivå. Det vil si at det befinner seg ved slutten av ufullkommenhet og ved begynnelsen av fullkommenhet. Det befinner seg i den ytterste grad av mørke og ved lysets begynnelse. Det er derfor menneskets stade er sagt å være nattens avslutning og dagens begynnelse, noe som betyr at det omslutter

alle ufullkommenhetens nivåer og potensielt innehar alle fullkommenhetens nivåer. Det har både en dyrisk side og en engleaktig side, og oppdragerens rolle er å opplære menneskesjeler slik at den engleaktige siden kan overvinne den dyriske. Dersom de guddommelige krefter i mennesket, som er identiske med fullkommenhet, skulle overvinne de sataniske krefter, som er absolutt ufullkommenhet, blir det den edleste av alle skapninger, men om det motsatte skulle skje, blir det den ynkeligste av alle skapninger. Det er derfor det befinner seg ved slutten av ufullkommenhet og ved begynnelsen av fullkommenhet.

Ikke hos noen annen art i tilværelsens verden kan en slik 3
forskjell, fortrinnlighet, kontrast og motsetning sees som hos mennesket. Det er for eksempel på mennesket at guddommens strålende lys er blitt utgytt slik det ble hos Kristus – se hvor strålende og edelt mennesket er! Samtidig tilber det stener, trær og leirklumper – se hvor ynkelig mennesket er, som har tilværelsens simpleste nivåer som gjenstand for sin tilbedelse, det vil si stener og jordklumper uten liv, fjell, skoger og trær! Hvilken større elendighet kan det være for mennesket enn å tilbe de mest lavtstående av alle ting?

Enn videre er kunnskap en menneskelig egenskap, men 4
det er også uvitenhet. Sannferdighet er en menneskelig egenskap, men det er også usannferdighet. Og det samme gjelder for pålitelighet og troløshet, rettferdighet og tyranni og så videre. Kort sagt er enhver fullkommenhet og dyd, så vel som enhver last, en menneskelig egenskap. Legg på samme måte merke til forskjellene som eksisterer mellom medlemmer av menneskeslekten. Kristus var i et menneskes skikkelse, og det samme var Kaifas. Moses var et

menneske, og det samme var farao. Abel var et menneske, og det var også Kain. Bahá'u'lláh var et menneske, og det var også Yahyá.¹⁴⁸ Det er derfor mennesket sies å være det største tegn på Gud – det vil si, det er skapelsens bok, for alle universets mysterier finnes i det. Skulle det komme under den sanne lærers skygge og få den rette opplæring, blir det edelstenenes edelsten, lysenes lys og åndenes ånd. Det blir midtpunktet for guddommelige velsignelser, kilden til åndelige egenskaper, demringsstedet for himmelske lys og mottakeren av guddommelig inspirasjon. Skulle det imidlertid bli berøvet denne opplæringen, blir det legemliggjørelsen av sataniske egenskaper, selve symbolet på dyriske tilbøyeligheter og kilden til alt som er knugende og mørkt.

- 5 Dette er visdommen ved profetenes tilsynekomst: å gi opplæring til menneskeheten slik at denne kullbit kan bli til en diamant og dette nakne tre kan bli podet og bære den deiligste og mest sødmefylte frukt. Og etter at de edleste stader i menneskehetens verden er oppnådd, kan videre fremgang kun skje innen grader av fullkommenhet, ikke i stade, for disse er begrenset, men de guddommelige fullkommenheter er uendelige.
- 6 Både før og etter at menneskesjelen skiller seg av med denne fysiske kroppen, har den fremgang innen fullkommenheter, men ikke i stade. Alle skapte tings fremgang kulminerer i det fullkomne menneske, og intet høyere vesen enn det eksisterer. Når mennesket har nådd det menneskelige stade, kan det kun ha fremgang innen fullkommenheter og ikke innen stade, for det finnes intet høyere stade som det kan nå, enn stadet for det fullkomne menneske. Det kan

kun ha fremgang innenfor det menneskelige stadi, siden de menneskelige fullkommenheter er uendelige. Uansett hvor lærd et menneske måtte være, er det alltid mulig å tenke seg et som er enda mer lærd.

Og siden menneskets fullkommenheter er uendelige, ⁷ kan det også ha fremgang i disse fullkommenheter etter at det forlater denne verden.

TRO OG GJERNINGER

- ¹ **S**PØRSMÅL: DET STÅR i Kitáb-i-Aqdas: "... den som er berøvet dette, har fart vill, om han så skulle være opphavsmann til hver en rettskaffen gjerning."¹⁴⁹ Hva er betydningen av dette verset?
- ² Svar: Betydningen av dette velsignede vers er at grunnlaget for fremgang og frelse er å anerkjenne Gud, og at gode gjerninger, som er frukten av tro, springer ut fra denne anerkjennelsen.
- ³ Når mennesket ikke oppnår å anerkjenne Gud, forblir det tilslørt overfor ham, og på grunn av denne tilsløring oppnår ikke dets gode gjerninger sin fulle og ønskede virkning. Dette vers betyr ikke at de er like, alle de som er tilslørt overfor Gud, hva enten de handler godt eller er ugjerningsmenn. Det betyr bare at grunnlaget er å anerkjenne Gud, og at gode gjerninger springer ut fra denne kunnskapen. Likevel er det sikkert at blant dem som er tilslørt overfor Gud, er det en forskjell mellom den som handler godt og synderen og misdederen. For den tilslørte sjel som er skjenket en god karakter og vandel, fortjener Guds tilgivelse, mens den tilslørte synder med dårlig karakter og vandel vil bli berøvet Guds rike gaver. Dette er forskjellen.

Dette velsignede vers betyr derfor at gode gjerninger i seg selv, uten anerkjennelse av Gud, ikke kan føre til evig forsoning, evig fremgang og frelse og adgang til Guds rike.¹⁵⁰

FORSTANDSSJELENS EKSISTENS
ETTER LEGEMETS DØD

- ¹ **S**PØRSMÅL: ETTER AT ånden har dratt bort og legemet er forlatt, på hvilken måte vil forstandssjelen fortsette å bestå? La oss anta at de sjeler som får hjelp av Den hellige ånds utstrømninger oppnår sann eksistens og evig liv. Men hva skjer med de forstandssjeler som er tilslørt overfor Gud?
- ² Svar: Noen hevder at kroppen er og består i seg selv, og at ånden er en tilfeldighet som består gjennom kroppens substans. Sannheten er imidlertid at forstandssjelen er den substans som gir kroppen eksistens. Hvis det aksidentelle – kroppen – ødelegges, vil det substansielle – ånden – forbli.
- ³ Dernest eksisterer ikke forstandssjelen, eller menneskets ånd, gjennom denne kroppen ved iboenhet – det vil si, den går ikke inn i den, for iboenhet og inntreden er kroppslige egenskaper, og forstandssjelen er opphøyet over dette. I utgangspunktet kom den aldri inn i kroppen, slik at den skulle trenge et annet oppholdssted når den forlot den. Nei, åndens tilknytning til den er som forbindelsen mellom denne lampen og et speil. Hvis speilet er blankpusset og

fullkomment, viser lyset fra lampen seg i det, og hvis speilet er knust eller dekket med støv, forblir lyset skjult.

Forstandssjelen – menneskets ånd – steg i utgangspunktet ikke ned i denne kroppen eller eksisterte gjennom den, slik at den skulle ha behov for å være avhengig av noen substans etter at kroppens bestanddeler er gått i oppløsning. Tvert imot er forstandssjelen den substans som kroppen er avhengig av. Forstandssjelen er fra begynnelsen av skjenket individualitet. Den oppnår ikke dette med kroppen som mellomledd. Det som kan sies, er i beste fall at forstandssjelens individualitet og identitet kan styrkes i denne verden, og at sjelen enten kan ha fremgang og oppnå fullkommenhetens nivåer eller forbli i uvitenhetens dypeste avgrunn og være tilslørt overfor Guds tegn og berøvet synet av dem.

Spørsmål: På hvilke måter kan menneskets ånd – forstandssjelen – ha fremgang etter adskillelsen fra denne forgjengelige verden? 5

Svar: Etter at menneskeåndens forbindelse med det fysiske legeme er brutt, skjer dens fremgang i den guddommelige verden enten bare gjennom Guds nåde og godhet, eller gjennom forbønn fra andre sjeler eller gjennom betydningsfulle bidrag og veldedige gjerninger som utføres i dette menneskets navn. 6

Spørsmål: Hva skjer med barn som dør før de når modenhetsalderen eller før tiden for fødselen? 7

Svar: Disse barna oppholder seg under det guddommelige forsyns skygge, og siden de ikke har begått noen synder og er ubesudlet av smusset i naturens verden, vil de tilkjennegi Guds gavmildhet, og den guddommelige nådes blikk vil være rettet mot dem. 8

EVIG LIV OG INNTREDEN I GUDS RIKE

¹ **D**U HAR SPURT OM evig liv og inntreden i Guds rike. I det ytre blir riket omtalt som “himmelen”, men det er et uttrykk og et bilde og ikke et objektivt utsagn eller en realitet. For riket er ikke et materielt sted, men er hevet over tid og sted. Det er et åndelig rike, en guddommelig verden, og det er setet for den allmektige Herres overherredømme. Det er opphøyet over legemer og alt som er legemlig, og det er befridd og helliggjort fra menneskers fåfengte antakelser. For det å være begrenset til steder er karakteristisk for legemer og ikke for ånder: Tid og sted omslutter legemet, ikke sinnet og sjelen.

² Legg merke til at menneskets legeme oppholder seg i et begrenset rom og ikke opptar mer enn to spann jord. Men menneskets ånd og sinn krysser alle land og regioner og selv himlenes ubegrensede utstrekning. Den omslutter alt som finnes og gjør oppdagelser i de høyere sfærer og i universets uendelige områder. Dette kommer av at ånden ikke har noe sted: Den er en stedløs virkelighet, og for ånden er himmel

og jord det samme siden den gjør oppdagelser i begge. Men legemet er begrenset i rommet og er ikke oppmerksomt på det som ligger bortenfor.

Det finnes to typer liv: kroppens liv og åndens liv. Kroppens liv består i materielt liv, men åndens liv er en himmelsk eksistens som består i å motta nåde fra den guddommelige ånd og få nytt liv ved Den hellige ånds ånde. Selv om materielt liv har eksistens, er det for hellige og åndelige sjeler som ren ikke-eksistens og død. Således eksisterer mennesket, og det samme gjør denne stenen, men for en forskjell det er mellom menneskets eksistens og stenens! Selv om stenen eksisterer, er den ikke-eksisterende i forhold til menneskets eksistens.

Med "evig liv" menes å motta Den hellige ånds nåde slik en blomst nyter godt av vårens gaver og briser. Legg merke til at i begynnelsen hadde denne blomsten et rent mineralsk liv. Da våren kom med sitt regn og varme solskinn, fikk den nytt liv og viste seg med den største livskraft, ynde og duft. Sammenlignet med blomstens senere liv, var dens tidligere liv som å være død.

Vår mening er at rikets liv er åndens liv, og at det er evig og helliget over tid og sted, likesom menneskets ånd, som er stedløs. For om man skulle undersøke hele menneskekroppen, ville man være ute av stand til å finne en spesiell plass eller beliggenhet for ånden. Ånden er absolutt stedløs og ikke-materiell, men den har en forbindelse med kroppen, likesom solen har en forbindelse med dette speilet: Solen opptar ikke noen plass inni speilet, men den har en forbindelse med det. På samme måte er rikets verden helliggjort over alt som kan sees av øyet eller oppfattes av de øvrige

- sanser som hørsel, lukt, smak eller berøring.
- 6   Hvor hos mennesket kan man så finne dette sinn som er til stede i det, og hvis eksistens er hevet over tvil? Om man skulle undersøke menneskekroppen med øyet, øret eller de andre sansene, ville man mislykkes i å finne det, selv om det åpenbart eksisterer. Sinnet har derfor ikke noe sted, selv om det er forbundet med hjernen. Slik er det også med riket. På samme måte har ikke kjærlighet noe sted, men er forbundet med hjertet. Og på samme måte har ikke riket noe sted, men er forbundet med menneskets virkelighet.
- 7   Inntreden i riket skjer gjennom kjærlighet til Gud, gjennom løsrivelse, gjennom fromhet og hellighet, gjennom sannferdighet og renhet, gjennom standhaftighet og trofasthet og gjennom selvoppofrelse.
- 8   Det følger klart av disse forklaringene at mennesket er udødelig og evigvarende. De som tror på Gud, som setter hans kjærlighet høyt, og som har oppnådd visshet, nyter det velsignede liv som vi kaller evig liv, men selv om de som er tilslørt overfor Gud, er skjenket liv, lever de likevel i mørke, og sammenlignet med de troendes liv er deres liv ikke-eksistens.
- 9   Således er øyet levende, og det samme er fingerneflen, men i forhold til øyets liv er fingerneflens liv ikke-eksistens. Både stenen og mennesket eksisterer, men i forhold til mennesket har ikke stenen noen eksistens eller tilværelse. For når mennesket dør og dets legeme oppløses og ødelegges, blir det som stenen, jorden og mineralet. Det er derfor klart at selv om mineralet eksisterer, er det ikke-eksisterende i forhold til mennesket.
- 10   Selv om de sjeler som er tilslørt overfor Gud, eksisterer

både i denne verden og den neste, er de på samme måte ikke-eksisterende og glemt i forhold til den helliggjorte eksistensen for det guddommelige rikes barn.

TO SLAGS SKJEBNE

- ¹ SPØRSMÅL: ER SKJEBNE, som er nevnt i de hellige bøker, en ugjenkallelig ting? Og hva vil i så fall nytten eller fordelene være ved å forsøke å unngå den?
- ² Svar: Skjebnen er av to slag: Det ene slaget er ugjenkallelig, og det andre er betinget, eller overhengende, som det sies. Ugjenkallelig skjebne er det som ikke kan endres eller forandres, mens betinget skjebne er det som kan inntreffe eller ikke inntreffe. Således er denne lampens ugjenkallelige skjebne at oljen vil brenne og forbrukes. Det er derfor sikkert at den vil slukne, og det er umulig å endre dette resultatet, for slik er dens ugjenkallelige skjebne. I menneskekroppen er det på samme måte skapt en kraft, og når den er brukt opp eller tar slutt, går kroppen i oppløsning. Det er som oljen i denne lampen: Etter at den har brent og er oppbrukt, vil lampen helt sikkert slukne.
- ³ Men betinget skjebne kan lignedes med dette: Mens det fremdeles er noe olje igjen, blåser en sterk vind og slukker lampen. Denne skjebnen er betinget. Det er hensiktsmessig å unngå denne skjebnen, å beskytte seg mot den og være forsiktig og forstandig. Men den ugjenkallelige skjebnen

som er som når oljen i lampen er oppbrukt, kan ikke endres eller forsinkes. Den må nødvendigvis finne sted, og lampen vil uten tvil slukne.

STJERNENES PÅVIRKNING OG ALLE
TINGS INNBYRDES FORBINDELSE

¹ SPØRSMÅL: HAR STJERNENE på himmelen en åndelig påvirkning på menneskesjelen eller ei?

² Svar: Visse himmellegemer utøver en fysisk påvirkning på jorden og dens skapninger som er klar og tydelig og som ikke krever noen forklaring. Tenk på solen, som ved hjelp av guddommelig nåde gir næring til jorden og alle dens skapninger. Om det ikke var for lyset og varmen fra solen, ville alle jordiske ting fullstendig opphøre å eksistere.

³ Når det gjelder åndelige påvirkninger, selv om det kunne virke underlig at disse stjerner skulle ha en åndelig påvirkning på menneskenes verden, så ville man ikke bli særlig overrasket over det om man reflekterer grundig over denne saken. Jeg mener imidlertid ikke at de gamle astrologer trakk sanne slutninger fra planetenes og stjernenes bevegelser, for disse var kun innbilninger som hadde sin opprinnelse hos de egyptiske, assyriske og kaldeiske prester, eller som stammet fra hinduenes fåfengte formodninger eller overtroen hos grekerne, romerne og de andre stjernefilbedere. Det jeg mener er i stedet at dette uendelige univers er som menneskekroppen, og at alle dets deler er

forbundet med hverandre og knyttet sammen i den største fullkommenhet. Det vil si at på samme måte som delene, lemmene og organene i menneskekroppen er forbundet med hverandre og gjensidig støtter, forsterker og påvirker hverandre, så er også delene og lemmene i dette uendelige univers forbundet med og åndelig og materielt påvirket av hverandre. For eksempel ser øyet, og hele kroppen påvirkes. Øret hører, og hvert lem og hver del beveges. Det er ingen tvil om dette, for tilværelsens verden er også som en levende person. Forbindelsen som eksisterer mellom universets ulike deler, kreves således gjensidige innflytelser og virkninger, enten de er materielle eller åndelige.

For dem som benekter den åndelige påvirkningen av materielle ting, nevner vi dette korte eksempel: Vakre lyder, 4
vidunderlige toner og harmoniske melodier er hendelser som påvirker luften, for lyd består av vibrasjoner i luften, og gjennom disse vibrasjoner blir nerver i mellomøret stimulert, og dette fører til hørsel. Tenk over hvordan luftens vibrasjoner, som er en hendelse blant hendelser, og som ikke regnes som noe, tiltrekker og oppildner menneskets ånd og beveger det til det ytterste: De får det til å le og gråte og kan til og med få det til å utsette seg for fare. Legg så merke til hvilken forbindelse som finnes mellom menneskets ånd og vibrasjonene i luften, så disse kan hensette det i en annen tilstand og kan overvelde det slik at det fullstendig berøves tålmodighet og fatning. Tenk over hvor forunderlig dette er, for ingenting kommer fra sangeren og går inn i den som lytter, og likevel frembringes det store åndelige virkninger. Dette nære forhold mellom alle skapte ting må derfor nødvendigvis forårsake åndelige innflytelser og virkninger.

- 5 Det er allerede nevnt at menneskekroppens deler og lemmer påvirker hverandre gjensidig. For eksempel ser øyet, og hjertet berøres. Øret hører, og ånden påvirkes. Hjertet finner ro, tankene utvider seg, og alle deler av kroppen opplever en følelse av velvære. For en forbindelse og sammenheng dette er! Og hvis slike sammenhenger, slike åndelige påvirkninger og innflytelser finnes blant de ulike deler av menneskekroppen, som bare er en enkeltstående skapning blant mange, må det avgjort finnes både åndelige og materielle forhold mellom de utallige universelle skapninger. Og selv om våre nåværende metoder og vitenskaper ikke kan oppdage disse forholdene mellom de universelle skapninger, er deres eksistens ikke desto mindre klar og udiskutabel.
- 6 Kort sagt er alle skapninger, enten de er universelle eller enkeltstående, gjensidig forbundet i samsvar med Guds fullkomne visdom, og de påvirker hverandre gjensidig. Om det ikke var slik, ville eksistensens altomfattende organisering og universelle ordning bli brakt i uorden og bli forstyrret. Og siden alle skapte ting har de beste forbindelser med hverandre, er de ordnet, organisert og fullkommengjort på en utmerket måte.
- 7 Denne sak fortjener inngående undersøkelse og krever grundig oppmerksomhet og dyp ettertanke.

FRI VILJE OG DENS BEGRENSNINGER

SPØRSMÅL: ER MENNESKET fritt og ubundet i alle sine ¹
handlinger, eller blir det tvunget og begrenset?

Svar: Dette er et av de viktigste spørsmål angående gud- ²
dommelighet, og det er høyst uklart. Om Gud vil, skal vi
forklare dette inngående en annen dag fra begynnelsen av
vår lunsj. I denne omgang vil vi kort si noen ord, som følger.

Visse ting er underlagt menneskets frie vilje, slik som å ³
handle med redelighet og rettferdighet eller med urett og
urettferdighet – med andre ord valget av gode eller onde
handlinger. Det er klart og innlysende at menneskets vilje
spiller en stor rolle i disse handlingene. Men det er visse
ting som mennesket blir tvunget til, som søvn, død, syk-
dom, sviktende evner, motgang og materielle tap. Disse er
ikke gjenstand for menneskets vilje, og det er ikke ansvarlig
for dem, for det er nødt til å tåle dem. Men mennesket står
fritt til å velge gode eller onde handlinger, og det utfører
dem frivillig.

Om det så skulle ønske, kan det for eksempel tilbringe ⁴
sine dager med lovprisning av Gud, og skulle det ønske det,
kan det være opptatt av det som er noe annet enn ham. Det
kan tenne sitt hjertes lys med Guds kjærlighets flamme og

bli en som ønsker det gode for verden, eller det kan bli en fiende av hele menneskeheten og sette sin lyst til verdslige ting – det kan velge å være rettferdig eller urettferdig. Alle disse gjerninger og handlinger er under dets egen kontroll, og det er derfor ansvarlig for dem.

⁵ Men et annet spørsmål reiser seg: Menneskets tilstand er den ytterste hjelpeløshet og absolutte fattigdom. All makt og styrke tilhører Gud alene, og menneskets opphøyelse og fornedrelse avhenger av den høyestes vilje og hensikt. Således står det i evangeliet at Gud er som en pottemaker som lager “et kar for ære og et annet for vanære”.¹⁵¹ Det vanærede kar har ingen rett til å bebreide pottemakeren og si: “Hvorfor gjorde du meg ikke til en verdifull kopp som ville bli sendt fra hånd til hånd?” Betydningen av disse ord er at sjeler har ulik rang. Den som befinner seg lavest på skaperverkets rangstige, som mineralet, har ingen rett til å protestere og si: “O Gud, hvorfor har du nektet meg plantens fullkommenhet?” På samme måte har planten ingen rett til å protestere mot at den er blitt berøvet dyrerikets fullkommenheter. Og på samme måte er det ikke passende for dyret å klage over mangelen på menneskelige fullkommenheter. Nei, alle disse ting er fullkomne innenfor sitt eget nivå og må strebe etter fullkommenhetene på det nivået. Som vi har sagt tidligere, har de som er av lavere rang, ingen rett til eller forutsetning for å strebe etter rangen eller fullkommenhetene hos det som er høyere, men må utvikle seg innenfor sitt eget nivå.¹⁵²

⁶ Enn videre er menneskets stillstand eller bevegelse i seg selv avhengig av Guds hjelp. Om denne bstanden ikke skulle nå det, kan det hverken gjøre godt eller ondt. Men når den uendelig gavmilde Herres bistand skjenker

mennesket eksistens, er det i stand til både godt og ondt. Og skulle denne bistanden bli avskåret, ville det bli absolutt maktesløst. Det er derfor Guds bistand og støtte er nevnt i de hellige skrifter. Dette forholdet kan lignedes med et skip som går med vind- eller dampkraft. Skulle denne kraften bli avskåret, ville skipet bli fullstendig ute av stand til å bevege seg. Ikke desto mindre vil kraften i dampen bevege skipet i den retning som roret vendes. Hvis roret er vendt mot øst, beveger skipet seg østover, og hvis det er rettet mot vest, beveger skipet seg vestover. Denne bevegelsen kommer ikke fra skipet selv, men fra vinden eller dampen.

På samme måte blir alt mennesket foretar seg, opprett- 7
holdt av den guddommelige bistands kraft, men valget mellom godt og ondt tilhører mennesket alene. Det er som når kongen utnevner en person til guvernør i en by, gir ham all myndighet og viser ham hva som er rettferdig og urettferdig i henhold til loven. Skulle guvernøren begå urett, ville ikke kongen tolerere det, selv om han handler ut fra kongens makt og myndighet. Og skulle guvernøren øve rettferdighet, ville også dette være ut fra kongelig autoritet, og kongen ville være godt fornøyd og tilfreds med hans rettferdighet.

Vi mener at valget mellom godt og ondt tilhører men- 8
nesket, men at det under alle omstendigheter er avhengig av livsnødvendig bistand fra det guddommelige forsyn. Guds herredømme er virkelig stort, og alle holdes fanget i hans makts grep. Tjeneren kan ikke gjøre noe kun ut fra sin egen vilje: Gud er allmektig og overmåte sterk og skjenker sin bistand til hele skapningen.

Dette spørsmålet er tydelig forklart og belyst. 9

ÅNDELIGE BUDSKAP

- ¹ **S**PØRSMÅL: NOEN MENNESKER tror at de får åndelige budskap, det vil si at de samtaler med ånder. Hvordan forholder dette seg?
- ² Svar: Tilgang til åndelige budskap skjer på to måter: Den ene, som det vanligvis vises til blant andre folk, er ren innbilning, mens den andre er sanne åndelige visjoner, slik som åpenbaringene gitt Jesaja, Jeremia og Johannes.
- ³ Tenk over at menneskets kontemplative evne frembringer to slags forestillinger. Den ene består av fornuftige og sanne forestillinger som, når de kombineres med beslutning, blir virkeliggjort i det ytre, slik som passende ordninger, vise meninger, vitenskapelige oppdagelser og teknologiske oppfinnelser. Den andre består av feilaktige ideer og grunnløse forestillinger som ikke gir noen frukt og ikke er virkelige. De bruser som bølgene på villfarelsens hav og svinner hen som meningsløse drømmer.
- ⁴ På samme måte er åndelige budskap av to slag. Det ene er profetenes visjoner og Guds utvalgte åndelige budskap. Profetenes visjoner er ikke drømmer, men tilgang til sann, åndelig informasjon. Så når de sier: "Jeg så noen i en slik

skikkelse, og jeg talte slike ord, og han svarte slik”, da finner denne visjonen sted i våken tilstand og ikke mens de sover. Det er en åndelig oppdagelse som uttrykkes gjennom en visjon.

Den andre formen for åndelige budskap er ren illusjon, 5 men disse illusjoner antar en så virkelig form i sinnet at mange troskyldige mennesker forestiller seg at de er virkelige. Det opplagte beviset på dette er at ingen konkrete resultater noensinne følger fra denne antatte fremmaning eller besvergelse av ånder. Nei, de er kun fabler og oppspinn.

Vit derfor at menneskets virkelighet omslutter alle tings 6 virkelighet og oppdager deres sanne natur, egenskaper og mysterier. For eksempel er alle eksisterende håndverk, oppfinnelser, vitenskaper og kunnskapsgrener oppdaget av den menneskelige virkelighet. På en tid var de alle skjulte og gjemte mysterier, men menneskets virkelighet oppdaget dem gradvis og brakte dem frem fra den usynlige verden til den synlige verden. Det er derfor klart at menneskets virkelighet omfatter alle ting. Således befinner det seg i Europa og oppdager Amerika, det er på jorden og gjør oppdagelser i himlene. Det avslører alle tings mysterier og forstår alle veseners virkelighet. Disse sanne budskap som er i tråd med virkeligheten, er som visjoner – som består i åndelig forståelse, himmelsk inspirasjon og det nære samkvem mellom menneskelige ånder – og således vil mottakeren si at han så, eller sa eller hørte dette.

Det er derfor klart at ånden har sterk innsikt som ikke 7 formidles av de fem sanseorganene, som øynene og ørene. Og når det gjelder åndelig forståelse og indre budskap, finnes det blant åndelige sjeler en enhet som overgår all forestilling

og sammenligning, og et samkvem som er hevet over tid og sted. Så når det for eksempel står skrevet i evangeliet at Moses og Elia kom til Kristus på Taborfjellet, er det klart at dette ikke var et fysisk samvær, men en åndelig tilstand som er blitt uttrykt som et fysisk møte.

⁸ Den andre formen for besvergelse av og samtale og kommunikasjon med ånder er tom fantasi og ren innbilning, selv om det kan synes virkelig. Menneskets sinn og tanker oppdager til tider visse sannheter, og denne tanken og oppdagelsen frembringer bestemte resultater og fordeler. Slike tanker har et fast fundament. Men mange ting dukker opp i sinnet som bølgene på villfarelsens hav – de bærer ikke frukt og frembringer ingen resultater. Også i søvnens verden kan man ha en drøm som går i oppfyllelse, mens man en annen gang vil ha en drøm som ikke har noe som helst resultat.

⁹ Vi mener er at denne tilstanden som vi kaller samtale eller kommunikasjon med ånder, er av to slag: Det ene er ren innbilning, og det andre, som består i visjonene som er nevnt i Bibelen, slik som for Jesaja og Johannes og Kristi møte med Moses og Elia, er virkelige. De siste utøver en fantastisk virkning på sinn og tanker og frembringer sterk tiltrekning i hjertet.

HELBREDELSE UTEN MEDISIN

SPØRSMÅL: NOEN helbreder de syke ved hjelp av åndelige 1
metoder – det vil si uten medisin. Hvordan skjer det?

Svar: En detaljert forklaring på dette ble gitt tidligere. 2
Hvis du ikke fullt ut har forstått den, vil vi gjenta den, slik at du kan forstå den. Vit at det finnes fire former for behandling og helbredelse uten medisin. To har materielle årsaker og to har åndelige årsaker.

Når det gjelder de to materielle formene, skyldes den ene 3
det faktum at både helse og sykdom faktisk er smittsomme. Smittsomheten for sykdom er hurtig og voldsom, mens for helse er den overmåte langsom og svak. Dersom to legemer bringes i kontakt med hverandre, er det helt sikkert at mikrobielle partikler vil bli overført fra det ene til det andre. På samme måte som sykdom hurtig og voldsomt overføres fra ett legeme til et annet, kan én persons sterke helse lindre en meget lett tilstand hos en syk person. Vår mening er at smittsomheten for sykdom er hurtig og voldsom, mens den for sunnhet er svært langsom og har begrenset virkning, og det er kun i mindre alvorlige sykdommer at denne beskjedne virkningen kan erfares. I slike tilfeller overvinner

styrken i det sunne legeme den lette svakheten i det syke legeme og gjør det friskt. Dette er én form for helbredelse.

4 En annen form for helbredelse skjer gjennom kroppslig magnetisme, der den magnetiske kraften i ett legeme påvirker et annet legeme og gir legedom. Også denne kraften har kun en svak virkning. Således kan en person legge hånden på hodet eller magen til en pasient, og kanskje vil sistnevnte dra nytte av dette. Hvorfor? Fordi virkningen av magnetismen og inntrykket på pasientens psyke kan få sykdommen til å forsvinne. Men denne virkningen er også svært liten og svak.

5 De to andre formene er åndelige. Det vil si at helbredelse skjer gjennom en åndelig kraft. Den ene består i at en sunn person fokuserer hele sin oppmerksomhet på en syk person og sistnevnte på sin side fullt ut forventer å bli helbredet gjennom den førstes åndelige kraft og er helt overbevist om det i en slik grad at det skapes en sterk forbindelse mellom hjertene. Skulle den sunne personen gjøre enhver anstrengelse for å helbrede den syke og sistnevnte ha full tiltro til at helbredelse vil bli oppnådd, kan disse påvirkningene fra sjel til sjel føre til en stimulering av nervene og frembringe tilfriskningen. Så for eksempel når en syk person plutselig får den gode nyheten at hans høyeste ønske og lengsel er oppfylt, kan det oppstå en stimulering av nervene som fullstendig får sykdommen til å forsvinne. På samme måte kan det, når en forferdelig hendelse plutselig finner sted, utløses en slik virkning i nervesystemet hos en frisk person at han umiddelbart blir syk. Årsaken til sykdommen er ikke en materiell ting, for personen har ikke inntatt noe eller kommet i kontakt med noe: Selve stimuleringen av nervene

har fremkalt sykdommen. På samme måte kan en plutselig oppfyllelse av et kjærte ønske frembringe slik glede at det stimulerer nervene og gjenoppretter helsen.

Kort sagt, en fullstendig og fullkommen forbindelse 6 mellom den åndelige legen og pasienten – det vil si en forbindelse der legen fokuserer hele sin oppmerksomhet på pasienten, og hvor pasienten på samme måte konsentrerer all sin oppmerksomhet på den åndelige legen og forventer helbredelse – forårsaker en stimulering av nervene hvorved helsen gjenoprettes. Men dette er kun virksomt til et visst punkt og ikke i alle tilfeller. Dersom noen for eksempel skulle pådra seg en alvorlig sykdom eller bli fysisk skadet, ville disse metodene hverken få sykdommen til å forsvinne eller lindre og helbrede skaden – det vil si, disse metodene har ingen innflytelse på alvorlige sykdommer bortsett fra hvis de blir hjulpet av pasientens konstitusjon, for en sterk konstitusjon vil ofte holde en sykdom på avstand. Dette er den tredje formen for helbredelse.

Men den fjerde formen foreligger når helbredelse skjer 7 gjennom Den hellige ånds kraft. Denne er hverken avhengig av fysisk kontakt eller av syn og ikke engang av tilstedeværelse: Den er ikke avhengig av noen tilstander. Enten sykdommen er lett eller alvorlig, enten det er kontakt mellom legemene eller ikke, enten det er opprettet en forbindelse mellom pasient og lege eller ikke, enten pasienten er til stede eller ikke, finner denne helbredelsen sted ved Den hellige ånds kraft.

HELBREDELSE VED MATERIELLE MIDLER

- ¹ **V**ED BORDET I går nevnte vi i forbindelse med spørsmålet om åndelig medisin og helbredelse hvordan sykdom kan kureres ved hjelp av åndelige krefter.
- ² Nå skal vi tale om materiell helbredelse. Den medisinske vitenskap er fremdeles på barnestadiet og har ennå ikke nådd modenhet. Men når den når det stadium, vil behandlinger finne sted med ting som ikke er avskyelige for smaks- og luktesansen, det vil si ved hjelp av mat, frukt og planter som smaker og lukter godt. For årsaken til at sykdom trenger inn i menneskekroppen, er enten noe fysisk eller stimulering og pirring av nervene.
- ³ Når det gjelder fysiske stoffer, som er hovedårsaken til sykdom, skyldes deres virkning følgende: Menneskekroppen er sammensatt av en mengde elementer i samsvar med en bestemt tilstand eller likevekt. Så lenge denne likevekten opprettholdes, er mennesket beskyttet mot sykdom. Men om denne grunnleggende balansen, som er den viktigste forutsetning for en sunn helsetilstand, blir forstyrret, vil helsetilstanden bli forstyrret og sykdom oppstå.

Hvis det for eksempel er for lite av en av kroppens bestanddeler og for mye av en annen, er likevekten forstyrret, og det oppstår sykdom. Så for eksempel kan likevekten kreve tusen gram av én bestanddel og fem gram av en annen. Skulle den første falle til sju hundre gram og den siste øke på en slik måte at likevekten blir forstyrret, så vil sykdom oppstå. Og skulle likevekten gjenopprettes gjennom medisiner og behandling, vil sykdommen bli overvunnet. Så hvis det blir et overskudd av sukker, svekkes helsen, og når legen forbyr sukker og stivelsesrik mat, minsker sukkerkomponenten, likevekten gjenopprettes og sykdommen fordrives.

Gjenoprettelsen av likevekten mellom disse kroppslige bestanddeler kan oppnås på en av to måter, enten ved hjelp av medisiner eller ved hjelp av mat, og når tilstanden er kommet i likevekt igjen, er sykdommen fordrevet. Siden alle menneskekroppens bestanddeler også finnes i planter, vil det, dersom det skulle bli for lite av en av disse bestanddelene, være mulig å gjenopprette likevekten og bli kurert ved å spise mat som er rik på den bestanddelen. Så lenge målet er likevekt mellom kroppens bestanddeler, kan dette oppnås like godt både gjennom medisiner og ulike typer mat.

De fleste sykdommer som rammer mennesket, rammer også dyr, men dyrene behandler dem ikke ved hjelp av medisiner. Dyrrets lege på fjellet og i villmarken er dets smaks- og luktesans. Det syke dyr lukter på plantene som vokser i villmarken, spiser dem som det synes lukter og smaker søtt og godt, og blir kurert. Årsaken er denne: Når det for eksempel blir for lite av sukkerkomponenten i kroppen, får det lyst på søte ting, og derfor spiser det

planter som smaker søtt, for naturen påskynder og leder det slik. Etter hvert som dyret spiser ting som er tiltalende for smaks- og luktesansen, vil sukkerkomponenten øke, og det gjenvinner helsen.

- 7 Det er derfor klart at det er mulig å kurere sykdom ved hjelp av frukt og annen mat. Men siden den medisinske vitenskap ikke er fullt utviklet ennå, er ikke dette faktum fullt ut forstått. Når denne vitenskapen når fullkommenhet, vil behandlinger bli gitt med velduftende frukter og planter så vel som med annen mat, og med varmt og kaldt vann av varierende temperatur.
- 8 Dette er kun en kort forklaring. Om Gud vil og anledningen tillater det, vil vi gi en mer detaljert forklaring en annen gang.

DEL 5

Diverse emner

OM GODT OG ONDT

- ¹ **A** FORKLARE SANNHETEN om dette temaet er virkelig vanskelig. Vit at skapte ting er av to slag: fysiske og åndelige, sansbare og forstandsmessige. Det vil si at noen kan oppfattes av sansene, mens andre bare kan oppfattes av sinnet.
- ² Sansbare realiteter er de som oppfattes av de fem ytre sansene. Derfor kalles for eksempel de ytre ting som øyet kan se, for sansbare. Forstandsmessige realiteter er de som ikke har noen ytre eksistens, men som oppfattes av sinnet. For eksempel er sinnet selv en forstandsmessig realitet og har ingen ytre eksistens. På samme måte har alle menneskelige dyder og egenskaper en forstandsmessig heller enn en sansbar eksistens. Det vil si at de er realiteter som oppfattes av sinnet og ikke av sansene.
- ³ Kort sagt er forstandsmessige realiteter, som menneskets prisverdige egenskaper og fullkommenheter, utelukkende gode og har en positiv eksistens. Det onde er rett og slett deres ikke-eksistens. Så uvitenhet er mangel på kunnskap, villfarelse er mangel på veiledning, glemsel er mangel på hukommelse, dumhet er mangel på forstand. Alle disse er ingenting i seg selv og har ingen reell eksistens.

Når det gjelder sansbare realiteter, er disse også uteluk- 4
kende gode, og ondskap er rett og slett deres ikke-eksistens.
Det vil si at blindhet er mangel på syn, døvhet er mangel på
hørsel, fattigdom er mangel på rikdom, sykdom er mangel
på helse, død er mangel på liv, og svakhet er mangel på
styrke.

Så dukker det opp en tvil: Skorpioner og slanger er gift- 5
ige – er dette godt eller ondt, for de har en positiv eksistens?
Ja, det er sant at skorpioner og slanger er onde, men bare
i forhold til oss og ikke til dem selv, for giften deres er et
våpen, og bittet er måten de forsvarer seg på. Men fordi
bestanddelene i giften ikke er kompatible med våre – det vil
si, fordi disse bestanddelene er gjensidig motsatte – er giften
ond, eller rettere sagt, disse elementene er onde i forhold
til hverandre, mens de begge er gode i sin egen virkelighet.

For å oppsummere, én ting kan være ond i forhold til en 6
annen, men ikke ond innenfor grensene for sitt egen vesen.
Det følger derfor at det ikke finnes noe ondt i tilværelsen:
Hva Gud enn har skapt, har han skapt godt. Ondskap består
kun i ikke-eksistens. For eksempel er død fravær av liv. Når
mennesket ikke lenger holdes i live av livskraften, dør det.
Mørke er fravær av lys. Når lyset ikke lenger finnes, hersker
mørket. Lys er noe som faktisk eksisterer, men mørke har
ingen reell eksistens – det er kun fravær av lys. På samme
måte er rikdom noe som faktisk eksisterer, mens fattigdom
er kun dens fravær.

Det er således klart at all ondskap kun er ikke-eksistens. 7
Det gode har en reell eksistens, mens det onde kun er dets
fravær.

TO SLAGS PINSLER

¹ **V**IT AT DET FINNES to slags pinsler: subtile og håndgripelige. For eksempel er uvitenhet i seg selv en pinsel, men det er en subtil pinsel. Likegyldighet overfor Gud er i seg selv en pinsel, uærlighet er i seg selv en pinsel, urettferdighet og svik er pinsler. Faktisk er alle de menneskelige ufullkommenheter pinsler, men de er subtile pinsler. En person som er skjenket samvittighet, vil for visst foretrekke å bli drept fremfor å synde og å få tungen skåret ut fremfor å baktale og lyve.

² Den andre formen for pinsel er håndgripelig og består i fysisk straff, som å bli fengslet, slått, utstøtt og forvist. Men for Guds folk er det å være adskilt fra Gud som ved et slør, verre enn alle disse pinslene.

GUDS RETTFERDIGHET
OG BARMHJERTIGHET

VIT AT RETTFERDIGHET består i å gi hver enkelt det som 1
tilkommer ham. Når for eksempel en arbeider jobber
fra morgen til kveld, krever rettferdighet at han får utbetalt
sin lønn, mens barmhjertighet består i å belønne ham selv
når han ikke har utført noe arbeid og ikke har gjort noen
anstrengelser. Så når man gir almisser til en fattig person
som ikke har gjort noen anstrengelser og ikke har gjort noe
som gavner en for å fortjene det, er dette barmhjertighet.
Således bønnfalt Kristus om tilgivelse for dem som var an-
svarlige for hans død. Dette kalles barmhjertighet.

Spørsmålet om tings utmerkethet eller simpelhet be- 2
stemmes enten av fornuft eller av religiøse lover. Noen tror
at det er basert på religiøse lover. Det er tilfellet med jødene,
som tror at alle bud i Toraen er bindende, og at de har
å gjøre med religiøs lov og ikke med fornuft. Således sier
de at et av budene i Toraen er at kjøtt og smør ikke kan
spises sammen, for dette er “trefah” (og “trefah” på hebraisk
betyr urent, mens “koscher” betyr rent). Dette, sier de, er et
spørsmål om religiøs lov og ikke fornuft.

- 3 Men de guddommelige filosofer fastholder at tings utmerkethet eller simpelhet avhenger både av fornuft og religiøs lov. Således er forbudene mot mord, tyveri, forræderi, uærlighet, hykleri og urettferdighet basert på fornuft. Ethvert logisk sinn kan fatte at alle disse er skammelige og klanderverdige. For om man bare stikker et menneske med en torn, vil det rope ut i smerte. Hvor godt må det ikke da forstå at mord ifølge fornuften er forferdelig og klanderverdig. Og om det skulle begå en slik forbrytelse, ville det måtte stå til ansvar for den enten det profetiske budskapet hadde nådd det eller ikke, for fornuften selv fatter den klanderverdige karakteren som denne handlingen har. Når en slik person begår slike nederdrektige handlinger, vil han derfor helt sikkert bli holdt ansvarlig.
- 4 Men hvis de profetiske påbud ikke har nådd frem til et sted og folket som et resultat av dette ikke handler i tråd med de guddommelige læresetninger, så holdes de ikke ansvarlige i henhold til religionens lover. For eksempel fremholdt Kristus at grusomhet skulle møtes med vennlighet. Dersom en person forblir uvitende om dette påbudet og handler i tråd med naturens tilskyndelser, det vil si, dersom han gjengjelder skade med skade, holdes han ikke ansvarlig i henhold til religionens lover, for dette guddommelige påbudet er ikke blitt formidlet til ham. Selv om en slik person ikke fortjener guddommelig velgjørenhet og gunst, vil Gud ikke desto mindre vise ham barmhjertighet og tilgi ham.
- 5 Hevn er klanderverdig selv i forhold til fornuft, for det gavner ikke hevneren. Om et menneske slår et annet og offeret velger å øve hevn ved å gjengjelde slaget, hvilken fordel vil det oppnå? Vil dette være balsam for såret eller

et botemiddel for smerten? Nei, Gud forby! I sannhet er de to handlingene den samme: Begge er skader. Den eneste forskjellen er at den ene fant sted før den andre. Hvis offeret derfor tilgir, eller enda bedre, dersom han handler på motsatt måte, er dette prisverdig.

Når det gjelder staten, straffer den angriperen, men ikke 6 for å ta hevn. Hensikten med denne straffen er i stedet å avskrekke og fraråde og å motvirke ondskap og overfall for å forhindre andre i å gripe til undertrykkelse på samme måte. Men dersom offeret velger å tilgi og i stedet vise den største barmhjertighet, er dette høyst akseptabelt i Guds øyne.

STRAFF AV FORBRYTERE

¹ SPØRSMÅL: BØR EN forbryter bli straffet, eller bør han bli tilgitt og hans forbrytelse oversett?

² Svar: Det finnes to former for gjengjeldelseshandlinger: Den ene er hevn og represalier, og den andre er straff og erstatning. Et individ har ingen rett til å ta hevn, men staten har rett til å straffe forbryteren. Slik straff er ment å skulle fraråde og avskrekke andre fra å begå lignende forbrytelser. Dette gjøres for å beskytte menneskers rettigheter og utgjør ikke hevn, for hevn er den indre tilfredsstillelsen som er et resultat av å gjengjelde likt med likt. Dette er ikke tillatt, for ingen er gitt retten til å ta hevn. Og likevel, hvis forbrytere fikk ture frem som de lyster, ville verdens orden bli forstyrret. Så mens straff er en av statens essensielle betingelser, har den forurettede og skadelidende part ingen rett til å ta hevn. Tvert imot bør han være tilgivende og storsinnet, for det er dette som sømmer seg i menneskenes verden.

³ Staten må imidlertid straffe undertrykkeren, morderen og overfallsmannen for å fraråde og avskrekke andre fra å begå lignende forbrytelser. Men det som er essensielt, er å opplære massene på en slik måte at det i utgangspunktet ikke

vil bli begått noen forbrytelser, for et folk kan bli opplært til å vike tilbake fra enhver forbrytelse og anse selve forbrytelsen for å være den alvorligste pinsel og straff. Dermed ville det i utgangspunktet ikke skje noen forbrytelser som ville gjøre straff nødvendig.

Vi må tale bare om det som er praktisk gjennomførbart i verden. Det finnes så visst en overflod av høye idealer og oppfatninger som ikke kan settes ut i livet. Derfor må vi begrense oss til det som er gjennomførbart.

Hvis noen for eksempel begår urett mot en annen og skader og overfaller ham og sistnevnte gjengjelder det på samme måte, er dette hevn, og det er klanderverdig. Hvis Per dreper Pål's sønn, har Pål ingen rett til å drepe Pers sønn. Om han gjorde det, ville det være en hevnakt og svært klanderverdig. Han må i stedet handle på motsatt måte og vise tilgivelse og til og med, om mulig, være til en eller annen hjelp for angriperen. Dette er virkelig det som er verdig for mennesket, for hvilken fordel har man av gjengjeldelse? De to handlingene er virkelig de samme: Hvis den ene er klanderverdig, er også den andre det. Den eneste forskjellen er at den ene fant sted før den andre.

Men staten har rett til å bevare og beskytte. Den bærer ikke nag og har ingen fiendtlig innstilling til morderen, men velger å fengsle og straffe ham kun for å sikre beskyttelsen av andre. Hensikten er ikke gjengjeldelse, men en straff for å beskytte staten som helhet. Ellers, om både offerets arvinger og samfunnet skulle tilgi og gjengjelde ondt med godt, ville misdederne aldri slutte med sine angrep, og det ville til enhver tid bli begått et mord – nei, som ulver ville blodtørstige individer fullstendig ødelegge Guds hjord.

Staten er ikke tilskyndet av ond vilje når den utmåler straff. Den handler uten fordommer og søker ikke å tilfredsstille en trang til hevn. Dens hensikt med å straffe er å beskytte andre og hindre at det blir begått slike skjendige handlinger i fremtiden.

7   Så da Kristus sa: “Om noen slår deg på høyre kinn, så vend også det andre til”,¹⁵³ var hensikten å opplære menneskene, ikke å påstå at man bør hjelpe en ulv som har overfalt en saueflokk og har til hensikt å sluke dem alle. Nei, om Kristus hadde visst at en ulv hadde gått inn i flokken og skulle til å ødelegge sauene, ville han avgjort ha forhindret det.

8   På samme måte som tilgivelse er en av egenskapene ved Guds barmhjertighet, så er også rettferdighet en av egenskapene ved hans herredømme. Tilværelsens tronhimmel hviler på rettferdighetens søyle og ikke på tilgivelsens, og menneskehetens liv avhenger av rettferdighet og ikke av tilgivelse. Så om en forordning om amnesti fra nå av skulle bli forordnet i alle land, ville hele verden snart bli kastet ut i uorden, og grunnlaget for menneskelig liv ville bli tilintetgjort. Om styrkene i Europa på samme måte ikke hadde stått imot den beryktede Attila, ville han ikke latt det være igjen en levende sjel.

9   Noen mennesker er som blodtørstige ulver. Om de ikke så noen straff lenger fremme, ville de drepe andre kun for sin egen gledes og fornøyles skyld. En av tyrannene i Persia drepte sin privatlærer bare for moro skyld. Mutavakkil, den kjente kalifen i Abbasid-dynastiet, pleide å samle sine ministre, stedfortredere og tillitsmenn rundt seg og ha en eske full av skorpioner som han slapp løs blant dem; han

forbød dem så å bevege seg og pleide å bryte ut i voldsom latter når en av dem ble bitt.

10

Kort sagt avhenger statens korrekte funksjon av rettferdighet og ikke tilgivelse. Så det Kristus mente med tilgivelse og storsinn, er ikke at om en annen nasjon skulle angripe dere, brenne deres hjem, plyndre deres eiendeler, overfalle deres hustruer, barn og slektninger og ærekrenke dere, må dere underkaste dere denne tyranniske skaren og tillate dem å øve enhver form for urettferdighet og undertrykkelse. Kristi ord viser i stedet til private anliggender mellom to individer og sier at om en person overfaller en annen, bør den sårede part tilgi. Men staten må sikre menneskets rettigheter. Så om noen skulle angripe, såre, undertrykke og skade meg, ville jeg ikke på noen måte gjøre motstand mot ham, men ville være tilgivende. Men om noen skulle angripe Siyyid Manshádí her,¹⁵⁴ ville jeg selvfølgelig hindre ham. Selv om det å ikke blande seg inn ville bli oppfattet av angriperen som vennlighet, ville det være ren grusomhet mot Manshádí. Så hvis en vill araber skulle komme inn i rommet i dette øyeblikk og svinge et sverd og være oppsatt på å angripe, skade eller drepe deg, ville jeg selvfølgelig hindre ham. Om jeg skulle overlate deg til den mannen, ville dette være grusomhet, ikke rettferdighet. Men om han skulle skade meg personlig, ville jeg tilgi ham.

Et siste punkt: Staten er døgnnet rundt opptatt med å lage straffelover og sørge for måter å straffe på. Den bygger fengsler, skaffer lenker og fotjern og forordner steder for eksil og forvisning, for pinsler og besværligheter og prøver ved det å forbedre forbryteren, mens dette i virkeligheten bare fører til demoralisering og karaktersvekkelse. Staten

11

burde i stedet døgnet rundt strebe etter å gjøre enhver anstrengelse for å sikre at sjelene får skikkelig opplæring, at de har fremgang dag etter dag, at de gjør fremskritt innen vitenskap og lærdom, at de tilegner seg prisverdige dyder og rosverdig oppførsel, og at de avholder seg fra voldelig adferd, slik at forbrytelser kanskje aldri vil forekomme. Nå for tiden råder det motsatte: Staten søker stadig å gjøre straffelovene strengere og å sikre straffemidler, instrumenter for død og tukt og steder for fengsling og eksil, og så venter den på at forbrytelser skal begås. Dette har en svært ugunstig virkning.

¹² Men dersom massene ble opplært slik at kunnskap og lærdom økte dag for dag, forståelsen ble større, oppfattelsesevnene ble foredlet, moralen ble rettet opp og oppførselen ble forbedret – med andre ord, dersom det ble gjort fremgang med hensyn til enhver grad av fullkommenhet – da ville forekomsten av forbrytelser avta.

¹³ Erfaring har vist at forbrytelser er mindre utbredt blant siviliserte folkeslag – det vil si blant dem som har oppnådd sann sivilisasjon. Og sann sivilisasjon er guddommelig sivilisasjon, sivilisasjonen hos dem som kombinerer materielle og åndelige fullkommenheter. Siden uvitenhet er hovedårsaken til forbrytelser, vil det bli færre forbrytelser jo mer kunnskap og lærdom øker. Tenk på de lovløse stammene i Afrika: Hvor ofte dreper de ikke hverandre og til og med fortærer hverandres kjøtt og blod! Hvorfor finner ikke slik grusomhet sted i Sveits? Grunnen er åpenbart utdanning og dyder.

¹⁴ Staten må derfor forsøke å forhindre at forbrytelser i det hele tatt blir begått, i stedet for å utpønske harde straffer og bøter.

STREIK

DU HAR SPURT OM streik. Denne saken har ført til 1
store vanskeligheter, og det vil den fortsette å gjøre.
Årsakene til disse vanskelighetene er todelt: Den ene er
fabrikkeiernes urimelige grådighet og griskhet, og den
andre er arbeidernes uberettigede krav, grådighet og ufor-
sonlighet. Man må derfor forsøke å henvende seg til begge.

Hovedårsaken til disse vanskelighetene ligger i natur- 2
loven som styrer dagens sivilisasjon, for den resulterer i at
en håndfull personer samler seg store formuer, som langt
overstiger deres behov, mens de aller fleste forblir nakne,
lutfattige og hjelpeløse. Dette står i motsetning til både
rettferdighet, medmenneskelighet og rimelighet. Det er
toppen av urettferdighet og strider mot den allmektiges
velbehag.

Denne ulikheten er begrenset til menneskeslekten. 3
Blant andre skapninger, det vil si blant dyrene, råder det
en viss form for rettferdighet og likhet. Således finnes det
likhet innenfor en gjeters flokk, eller innenfor en hjord
rådyr i villmarken eller blant sangfugler som oppholder seg
i fjellene, på slettene og i hagene. Dyr av alle arter nyter

en viss grad av likhet og er ikke så svært forskjellige fra hverandre når det gjelder eksistensmidler, og derfor lever de i fullkommen fred og glede.

4 Det er ganske annerledes med menneskeslekten, der det finnes den største undertrykkelse og urettferdighet. Således kan man på den ene side se en enkelt person som har lagt seg opp en formue, gjort et helt land til sitt personlige maktområde, tilegnet seg enorme rikdommer og sikret seg en stadig strøm av inntekter og fordeler. Og på den annen side finner man hundretusen hjelpeløse sjeler – svake, maktesløse og uten selv en munnfull brød. Det finnes hverken likhet eller velvilje her. Legg merke til hvordan det som et resultat av dette er blitt en slik mangel på allmenn fred og lykke, og hvordan menneskehetens velferd er blitt så undergravd at livet er blitt fruktesløst for et stort antall mennesker! For all rikdom, makt, handel og industri er samlet i hendene på noen få individer, mens alle andre sliter under byrden av endeløse lidelser og vanskeligheter, er helt uten fordeler og privilegier og forblir berøvet bekvemmeligheter og fred. Det må derfor vedtas slike lover og bestemmelser som vil moderere den ekstreme rikdommen hos de få og imøtekomme de grunnleggende behov hos de mangfoldige millioner fattige, slik at det kan oppnås en viss grad av utjevning.

5 Absolutt likhet er imidlertid like uoppnåelig, for absolutt likhet innen rikdom, makt, handel, jordbruk og industri ville resultere i kaos og uorden, ødelegge levebrød, fremprovosere generell misnøye og undergrave en ordnet gjennomføring av samfunnets anliggender. For uberettiget likhet innebærer også farer. Det er derfor å foretrekke at en viss grad av moderasjon blir oppnådd, og med moderasjon

menes vedtak av slike lover og forordninger som ville hindre grunnløs konsentrasjon av rikdom i hendene hos et fåtall og tilfredsstillende flertallets grunnleggende behov. For eksempel innkasserer fabrikkene en formue hver dag, mens de fattige arbeidernes lønn ikke engang kan tilfredsstillende deres daglige behov. Dette er høyst urettferdig, og det er sikkert at intet rettferdig menneske kan godta det. Det bør derfor vedtas lover og forordninger som gir arbeiderne både en daglig lønn og en part av en fjerde- eller femtedel av fabrikkens overskudd i samsvar med dens midler, eller som ville gjøre at arbeiderne på en annen måte får en rettferdig del av overskuddet sammen med eierne. For kapital og ledelse kommer fra de siste, slit og arbeid fra de første. Arbeiderne kunne enten få en lønn som ivaretar deres daglige behov, så vel som rett til en del av fabrikkens utbytte når de blir skadet eller ute av stand til å arbeide, eller det kunne fastsettes en slik lønn for arbeiderne at de både hadde nok til å dekke det daglige behov og kunne spare litt til tider med svekkelse og arbeidsudyktighet.

Hvis man innrettet seg slik, ville hverken fabrikkene 6 hver dag legge seg opp en rikdom som er absolutt unyttig for dem – for om ens rikdom skulle øke over alle grenser, ville man bli underlagt en svært tung byrde, bli utsatt for store besværligheter og vanskeligheter og oppleve at forvaltningen av en slik ekstrem rikdom er svært vanskelig og vil fortære ens krefter – eller arbeiderne utholde slike anstrengelser og vanskeligheter at de blir arbeidsuføre og mot slutten av livet blir offer for den ytterste nød.

Det er derfor klart fastslått at tilegnelsen av ekstrem 7 rikdom for noen få individer, til tross for massenes behov, er

urimelig og urettferdig, og at absolutt likhet på den annen side også ville forstyrre menneskeslektens eksistens, velferd, bekvemmelighet, fred og ordnede liv. Siden dette er tilfelle, er derfor den beste veien å gå å etterstrebe moderasjon, som for de rike er å erkjenne fordelene ved moderasjon når det gjelder å tilegne seg overskudd, og å vise respekt for de fattige og trengendes velferd, det vil si å fastsette en daglig lønn for arbeiderne og også å gi dem en andel av fabrikkens totale overskudd.

⁸ I korthet, når det gjelder fabrikkieirnes og arbeidernes gjensidige rettigheter, må det vedtas lover som gjør de første i stand til å skaffe seg et rimelig overskudd og de siste til å få de nåværende nødvendigheter og fremtidige behov dekket, slik at om de blir arbeidsuføre eller gamle eller dør og etterlater seg små barn, så vil de selv eller barna ikke bli overveldet av stor fattigdom, men vil motta en liten pensjon fra fabrikkens utbytte.

⁹ Arbeiderne på sin side bør ikke stille overdrevne krav, være gjenstridige, be om mer enn de fortjener eller gå ut i streik. De bør adlyde og føye seg og ikke fremsette noen krav om urimelige lønninger. I stedet bør begge parter gjensidige og rettferdige rettigheter bli offisielt fastsatt og opprettet i henhold til rettferdighetens og medfølelsens lover, og enhver part som overtrer dem, bør dømmes etter en rettferdig høring og bli underlagt en bestemt dom som håndheves av den utøvende myndighet, slik at alle anliggender kan bli ordnet på en god måte og alle problemer bli tilfredsstillende løst.

¹⁰ Styresmaktens og domstolenes inngripen i problemene som oppstår mellom eiere og arbeidere, er berettiget, siden

dette ikke er slike spesielle saker som vanlige transaksjoner mellom to individer, og som ikke angår offentligheten, og der myndighetene ikke bør ha noen rett til innblanding. For selv om problemene mellom eiere og arbeidere synes å være et privat anliggende, er de nedbrytende for det felles gode siden anliggender innenfor handel, industri og jordbruk, og til og med nasjonens generelle forretningsvirksomhet, alle er nært forbundet med hverandre. En svekkelse av én er et tap for alle. Og siden problemene mellom eiere og arbeidere er nedbrytende for det felles gode, har myndighetene og domstolene derfor rett til å gripe inn.

Selv i det tilfelle der det oppstår uenighet mellom to individer når det gjelder bestemte rettigheter, er det behov for at en tredje part, nemlig myndighetene, løser tvisten. Hvordan kan man så fortsatt neglisjere problemet med streik, som totalt forstyrrer landet, hva enten årsaken er arbeidernes overdrevne krav eller fabrikkieernes store grådighet? 11

Nådige Gud! Hvordan kan man se at ens medmennesker er sultne, nødlidende og trengende og likevel leve i fred og bekvemmelighet i sine egne strålende herskapsboliger? Hvordan kan man se andre i den ytterste nød og likevel fryde seg over sin rikdom? Det er derfor det er blitt forordnet i de guddommelige religioner at de rike hvert år bør gi en del av sin rikdom til underhold for de fattige og til hjelp for de trengende. Dette er en del av grunnlaget for Guds religion og et påbud som er bindende for alle. Og siden man i denne henseende ikke utad er tvunget eller forpliktet av staten, men i stedet hjelper de fattige ut fra sitt hjertes ledelse og i en ånd av glede og utstråling, er en slik handling høyst prisverdig, bifalt og tiltalende. 12

- 13 Det er dette som menes med rettferdige gjerninger, som er nevnt i de himmelske bøker og skrifter.

VIRKELIGHETEN AV
TILVÆRELSENS VERDEN

SOFISTENE HEVDER at all eksistens er illusorisk, faktisk ¹
at hvert eneste vesen er en absolutt illusjon som ikke har
noen som helst eksistens – med andre ord at skapte tings
eksistens er som en luftspeiling, eller som refleksjonen av
et bilde i vann eller i et speil, som bare er et fenomen uten
grunnlag, fundament eller konstaterbar virkelighet.

Denne forestillingen er feilaktig, for selv om tings ²
eksistens er en illusjon sammenlignet med Guds eksistens,
er den allikevel fastslått, bevist og ubestridelig i den be-
tingede verden. For eksempel er eksistensen av mineralet
ikke-eksistens sammenlignet med menneskets – siden
menneskets legeme blir til mineral når det dør fysisk –
men mineralet eksisterer så absolutt i mineralriket. Det er
derfor klart at støv er ikke-eksistens eller har en illusorisk
eksistens sammenlignet med menneskets, men at det eksis-
terer innenfor mineralriket.

På samme måte er eksistensen av skapte ting ren illu- ³
sjon og absolutt ikke-eksistens sammenlignet med Guds
eksistens og består kun tilsynelatende, som et bilde sett i et

speil. Men selv om dette bildet er en illusjon, er dets kilde og virkelighet personen som er gjenspeilt, hvis bilde har vist seg i speilet. Kort sagt er refleksjonen en illusjon sammenlignet med det som er gjenspeilt. Det er derfor klart at selv om skapte ting ikke har noen eksistens sammenlignet med Guds eksistens og i stedet er som en luftspeiling eller et bilde reflektert i et speil, eksisterer de likevel på sitt eget nivå.

- ⁴ Det er derfor Kristus henviste til dem som var likegyldige overfor Gud og benektet hans sannhet, som døde, selv om de tilsynelatende var levende. For i forhold til de trofaste var de virkelig døde, blinde, døve og stumme. Det er dette Kristus mente da han sa: “la de døde begrave sine døde”.¹⁵⁵

FØREKSISTENS OG OPPRINNELSE

SPØRSMÅL: HVOR MANGE typer føreksistens og opprin- 1
nelse finnes det?

Svar: Enkelte vismenn og filosofer hevder at det finnes 2
to former for føreksistens – essensiell og tidsmessig – og
likeledes at det er to former for opprinnelse – essensiell og
tidsmessig.

Essensiell føreksistens er en eksistens som ikke har noen 3
forutgående årsak, mens essensiell opprinnelse har en forut-
gående årsak. Tidsmessig føreksistens har ingen begynnelse,
mens tidsmessig opprinnelse både har en begynnelse og en
ende. For eksistensen av hver eneste ting avhenger av fire
årsaker: den bevirkende årsak, den materielle årsak, den
formmessige årsak og den endelige årsak.¹⁵⁶ Så denne stolen
har en skaper som er en snekker, et materiale som er tre, en
form som den en stol har og en hensikt som er å tjene som
et sete. Denne stolen er derfor essensielt frembrakt, for den
har en forutgående årsak, som dens eksistens er avhengig av.
Dette kalles essensiell eller egentlig frembringelse.

Eksistensens verden er, i forhold til sin Skaper, essen- 4
sielt frembrakt. Likeledes er kroppen i sitt forhold til ånden

essensielt frembrakt siden den avhenger av og opprettholdes av ånden. Omvendt kan ånden fri seg fra kroppen og er derfor essensielt føreksisterende i forhold til kroppen. Selv om strålene alltid er uadskillelige fra solen, er solen føreksisterende og strålene frembrakt, for strålens eksistens avhenger av solen, men det motsatte er ikke tilfelle: Solen er den som skjenker nåde, og strålene er selve nåden.

5 Den annen betraktning er at eksistens og ikke-eksistens begge er relative. Hvis det sies at en viss ting ble frembrakt fra ikke-eksistens, er ikke meningen absolutt ikke-eksistens. Snarere menes det at den tidligere tilstanden var ikke-eksisterende i forhold til den nåværende. For absolutt ikke-eksistens kan ikke bli til eksistens, siden den mangler selve evnen til å eksistere. Mennesket eksisterer, og likeledes eksisterer mineralet, men mineralets eksistens er ikke-eksistens i forhold til menneskets. For når menneskets legeme tilintetgjøres, blir det til støv og mineraler, og når støvet beveger seg inn i den menneskelige tilværelse og denne livløse ansamling av materie blir levende, oppstår mennesket. Selv om støvet – mineralet – nyter eksistensen på sitt eget nivå, er det likevel ikke-eksisterende i forhold til mennesket. Vår mening er at begge eksisterer, men støvets og mineralets eksistens er ikke-eksistens i forhold til mennesket, for når mennesket dør, blir det til støv og mineraler.

6 Selv om den betingede verden eksisterer, er den derfor ikke-eksistens og intethet i forhold til Guds eksistens. Både menneske og støv eksisterer, men hvor stor er vel ikke forskjellen mellom mineralets og menneskets eksistens! Den ene er ikke-eksistens i forhold til den andre. Likeledes er skaperverkets eksistens ikke-eksistens i forhold til Guds

eksistens. Selv om universet har eksistens, er det således ikke-eksistens i forhold til Gud.

Det er derfor klart og innlysende at selv om skapte ting eksisterer, er de ikke-eksisterende i forhold til Gud og hans Ord. Det er Guds Ords førsthet og sisthet som sier “Jeg er Alfa og Omega”, for han er både nådens kilde og dens endelige mål. Skaperen har alltid hatt en skapning, og strålene har alltid utgått og skint frem fra sannhetens sol, for en sol uten lys ville være ugjennomtrengelig mørke. Guds navn og egenskaper krever eksistensen av ting, og intet opphold i utstrømningen av Guds urgamle nåde kan noensinne tenkes, for dette ville stride imot de guddommelige fullkommenheter.

REINKARNASJON

¹ SPØRSMÅL: HVA ER å si om reinkarnasjon, som tilhengere av visse religioner tror på?

² Svar: Hensikten vår med det vi nå skal si, er å gi uttrykk for sannheten og ikke nedvurdere det andre tror på. Det er kun for å forklare fakta om saken og intet mer. Vi er ellers ikke tilbøyelige til hverken å bestride noens sterke tro eller å bifalle slik adferd.

³ Vit da at de som tror på reinkarnasjon, er av to slag. De første tror ikke på åndelig belønning og straff i den neste verden. De fastholder i stedet at mennesket får sin straff eller belønning gjennom reinkarnasjon og tilbakekomst til denne verden. De anser himmel og helvete for å være begrenset til denne fysiske verden, og de tror ikke på verden hinsides. Denne gruppen er selv delt i to: Én del fastholder at mennesket, som en alvorlig straff, til tider kan anta en dyreskikkelse når det vender tilbake til denne verden, og at det etter å ha utholdt denne smertefulle lidelsen går videre fra dyreriket til den menneskelige verden. Og dette kaller de sjelevandring. Den andre delen fastholder at mennesket vender tilbake til den samme menneskelige verden som det

ble adskilt fra, og at belønning og straff for det tidligere liv blir erfart når det vender tilbake, og dette kaller de reinkarnasjon. Ingen av disse grupperingene tror på en verden hinsides denne.

Den annen gruppe som tror på reinkarnasjon, tror på ⁴ den neste verden og ser reinkarnasjon som en måte å bli fullkommen på ved at mennesket gradvis tilegner seg fullkommenheter ved å skilles fra og så vende tilbake til denne verden helt til det oppnår selve fullkommenhetens kjerne. Det vil si, mennesket består av materie og energi. I begynnelsen, eller i den første syklusen, er materien ufullkommen, men ved gjentatte ganger å vende tilbake til denne verden gjør den fremgang og tilegner seg foredling og utmerkelse helt til den blir som et blankpusset speil, og da åpenbares energien, som består av ånd, fullt ut i speilet med alle sine fullkommenheter.

Slik er en kort beskrivelse av oppfatningene hos dem ⁵ som tror på reinkarnasjon og sjelevandring. Om vi skulle gå i detalj, ville mye tid være bortkastet – denne oppsummeringen er tilstrekkelig. Slike personer har ingen fornuftige bevis eller argumenter for sine forestillinger, som er basert på ren gjetning og vidløftige slutninger og ikke på avgjørende bevis. Det er bevis man må kreve fra dem som tror på reinkarnasjon, og ikke løse slutninger, gjettverk og anelser.

Men du har spurt meg om bevis og argumenter for at ⁶ reinkarnasjon ikke er mulig, og vi må derfor forklare årsakene til at det ikke er mulig. Det første beviset er at det ytre er et uttrykk for det indre: Det jordiske rike er speilet for det himmelske rike, og den fysiske verden samsvarer

med den åndelige verden. Legg merke til at guddommelige fenomener ikke gjentas i den sansbare verden, for ingen skapt ting kan i enhver henseende være identisk med en annen. Tegnet på guddommelig enhet er til stede og synlig i alle ting. Dersom alle kornkamre i verden ble fylt med korn, skulle det godt gjøres å finne to korn som er absolutt identiske på alle måter og ikke kan skjelnes fra hverandre. En eller annen forskjell må det nødvendigvis være mellom dem. Siden beviset på guddommelig enhet finnes i alle ting og Guds enhet og eneværen er synlig i alle veseners virkelighet, er gjenkomsten av det samme guddommelige fenomen på ingen måte mulig. Derfor ville reinkarnasjon, som er den gjentatte tilkjennegivelse i denne verden av den samme ånd med dens tidligere essens og forutsetninger, være det selvsamme fenomen og er således umulig. Og siden tilbakekomsten av samme guddommelige fenomen er umulig for fysiske vesener, er gjentatt inntakelse av samme nivå, enten på den nedadgående eller oppadstigende bue, likeledes umulig for åndelige vesener, for den fysiske verden stemmer overens med den åndelige verden.

- 7 Når det gjelder artene, er imidlertid gjenkomst og gjentakelse klart synlig i de fysiske virkeligheter – det vil si at trærne som i tidligere år har hatt blader, blomster og frukter, i kommende år vil ha de samme blader, blomster og frukter. Dette er kalt artenes gjenkomst. Om noen skulle protestere og si at bladet, blomsten og frukten har råtnet, har gått fra planteriket til mineralriket og igjen har vendt tilbake til det første, og at det således har vært en gjenkomst, ville vi svare at blomsten, bladet og frukten fra i fjor gikk i oppløsning, og deres bestanddeler ble brutt ned og spredd.

Det er ikke slik at de samme partikler fra fjorårets råtne blader og frukter er kombinert på nytt og kommet tilbake, men at artens essens er kommet tilbake gjennom kombinasjonen av nye bestanddeler. På samme måte går det menneskelige legeme fullstendig i oppløsning etter at dets bestanddeler brytes ned og spres. Dersom dette legeme skulle komme tilbake fra mineral- eller planteriket, ville det ikke bestå av nøyaktig de samme bestanddeler som den tidligere personen, for dennes elementer var gått i oppløsning, brutt ned og spredd omkring. Etterpå ble andre usammensatte bestanddeler kombinert, og et annet legeme ble dannet. Og selv om det kunne ha forekommet at enkelte bestanddeler fra det tidligere legeme ble en del av sammensetningen av det siste, er ikke disse bestanddeler bevart helt nøyaktig og fullstendig uten noen tilføyelse eller reduksjon slik at de blir satt sammen igjen og gjennom sin sammensetning og kombinasjon fremkaller et nytt individ. En kan derfor ikke trekke den slutning at dette legeme har vendt tilbake med alle sine bestanddeler, at det første individ er blitt til det siste, og at en gjentakelse således har funnet sted – at nøyaktig den samme ånd, på samme måte som legemet, har vendt tilbake, og at dens essens etter sin død har kommet tilbake til denne verden igjen.

Og om vi skulle påstå at reinkarnasjon har til hensikt 8
å avstedkomme fullkommenhet, slik at materie kan øke i renhet og forfinelse, og at åndens lys kanskje kan vise seg der med den største fullkommenhet, ville dette også være ren innbilning. For selv om vi godtok en slik antakelse, kan ikke fornyelsen av en tings eksistens avstedkomme forvandlingen av dens essens. For ufullkommenhetens substans

vil ikke ved å komme tilbake bli fullkommenhetens virkelighet. Fullstendig mørke vil ikke bli en kilde til lys, ussel svakhet vil ikke bli makt og styrke, og en jordisk essens vil ikke bli en himmelsk virkelighet. Hvor ofte det enn måtte vende tilbake, vil det forbannede tre¹⁵⁷ aldri frembringe søt frukt, og heller ikke vil det gode tre bære bitter frukt. Det er derfor klart at gjentakelse og tilbakekomst til den fysiske verden ikke er måter å oppnå fullkommenhet på, og at denne antakelsen ikke hviler på noe bevis eller noen forklaring – det er ren gjetning. Nei, oppnåelsen av fullkommenhet er i virkeligheten avhengig av Guds nåde.

- ⁹ Teosofene tror at mennesket vil komme tilbake igjen og igjen på oppstigningens bue helt til det når det uforlignelige midtpunkt der materie blir som et plettfritt speil, åndens lys skinner i sin makts velde og essensiell fullkommenhet er oppnådd. De som grundig har undersøkt spørsmålene om guddommelighet, vet imidlertid for visst at de fysiske verdener opphører ved enden av den nedadgående bue, at menneskets stade ligger ved enden av den nedadgående bue og begynnelsen av den oppadstigende bue, som er på motsatt side av det uforlignelige midtpunkt, og at fra begynnelsen til enden av den oppadstigende bue er utviklingsgradene av åndelig natur. Den nedadgående bue kalles den “frembringende”, og den oppadstigende bue kalles den “nyskapende”. Den nedadgående bue ender i fysiske virkeligheter og den oppadstigende bue i åndelige virkeligheter. Når kompassnålen beskriver en sirkel, beveger den seg ikke i motsatt retning, for det ville være i strid med den naturlige bevegelse og den guddommelige orden og ville forstyrre sirkelens regelmessighet.

Dessuten har ikke denne fysiske verden en slik verdi eller 10
fordel at en som er befridd fra sitt bur, skulle ønske å bli
fanget i dens felle igjen. Nei, ved Guds evige nåde blir den
menneskelige virkelighets sanne kapasitet og mottakelighet
gjort tydelig og åpenbar ved å passere gjennom eksistensens
nivåer og ikke ved tilbakevending og gjenkomst. Når skal-
let først er åpnet én gang, blir det klart og tydelig om det
skjuler en skinnende perle eller verdiløs materie. Når en
plante først har vokst, frembringer den enten blomster eller
torner. Den trenger ikke å vokse igjen. Bortsett fra dette
er det å gå videre og å bevege seg gjennom verdenene i rett
linje og i tråd med den naturlige orden årsaken til eksistens,
og å bevege seg imot tings naturlige orden og ordning er
årsaken til tilintetgjørelse. Åndens gjenkomst etter døden
er uforenlig med den naturlige bevegelse og strider imot den
guddommelige orden.

Således er det på ingen måte mulig å oppnå eksistens 11
gjennom tilbakekomst. Det er som om mennesket etter å
ha blitt befridd fra morslivets verden skulle vende tilbake
til den. Tenk over hvor grunnløse deres forestillinger er
som tror på reinkarnasjon og sjelevandring! De oppfatter
kroppen som et kar og ånden som dets innhold, som vann
og kopp, der vannet tømmes fra én kopp over i en annen.
Dette er virkelig en barnslig forestilling. De tenker ikke
grundig nok over det til å forstå at ånd er en fullstendig
immateriell ting, at den ikke går inn eller ut, og at den i
høyden er forbundet med kroppen slik solen er med speilet.
Hvis ånden faktisk kunne bevege seg gjennom alle nivåer
og oppnå essensiell fullkommenhet ved gjentatte ganger å
komme tilbake til den fysiske verden, ville det vært bedre

om Gud hadde forlenget åndens liv i denne fysiske verden slik at den kunne tilegne seg dyder og fullkommenheter, og at det dermed ikke ville være noe behov for at den skulle smake dødens beger og gå inn i dette liv en gang til.

- 12 Denne ideen har sin opprinnelse i det faktum at visse personer som tror på reinkarnasjon, forestiller seg at eksistensen er begrenset til denne flyktige verden, og benekter de andre Guds verdener, mens de siste i virkeligheten er uendelige. Hvis Guds verdener skulle ende med denne fysiske verden, ville hele skapningen være forgjeves, og eksistensen selv ville være en barnslig lek. For det endelige resultat av dette grenseløse univers, menneskets edleste virkelighet, ville dra hit og dit noen få dager på dette kortvarige oppholdssted og motta sin belønning og straff. Til sist ville alle oppnå fullkommenhet, Guds skaperverk med sine uendelige vesener ville være fullendt og fullstendiggjort, og dermed ville Herrens guddommelighet og Guds navn og egenskaper opphøre å ha en virkning og innflytelse på de åndelige vesener som nå eksisterer. "Ære være Herren, maktens Herre, fjernt borte fra det de påstår!"¹⁵⁸

- 13 De begrensede sinn hos de gamle filosofer, som Ptolemaios og andre, mente at livets og tilværelsens rike var begrenset til denne jordkloden, og forestilte seg at dette uendelige rom var innesluttet i de ni himmelske sfærer, som alle var fullstendig tomme. Vær vitne til hvor begrenset deres tanker var, og hvor mangelfulle resonnementene var! De som tror på reinkarnasjon, forestiller seg likeledes at de åndelige verdener er begrenset til de riker som menneskesinnet kan forestille seg. Noen av dem, så som druserne og nusairierne, tror til og med at tilværelsen er begrenset til

denne fysiske verden. For en uvitende tankegang dette er! For i dette Guds univers, som fremstår i den største fullkommenhet, skjønnhet og storhet, er de lysende legemer i det fysiske univers uendelige. Stans derfor opp for å konkludere hvor uendelige og ubegrensede Guds åndelige riker må være, de som er selve fundamentet! “Så tenk over det, dere som har innsikt.”¹⁵⁹

Men la oss vende tilbake til det opprinnelige temaet. 14
I de hellige bøker og skrifter er det nevnt en “gjenkomst”, men de uvitende har ikke lyktes i å forstå dens betydninger og har innbilt seg at den viser til reinkarnasjon. For det som Guds profeter mente med “gjenkomst”, er ikke gjenkomst av essensen, men av egenskapene. Det er ikke gjenkomsten av manifestasjonen selv, men av hans fullkommenheter. I evangeliet står det at Johannes, sønn av Sakarja, er Elia. Med disse ord er det ikke ment at Elias forstandssjel og personlighet er kommet tilbake i Johannes’ legeme, men heller at Elias fullkommenheter og egenskaper ble tydelige og åpenbare i ham.¹⁶⁰

En lampe ble tent i dette rommet i går kveld. Når en annen lampe tennes i kveld, sier vi at lyset fra i går kveld skinner igjen. Når vannet som hadde opphørt å strømme fra en fontene, begynner å strømme en gang til, sier vi at det er det samme vannet som strømmer igjen, eller vi sier at dette lys er det samme som det tidligere lyset. På samme måte blomstret fjorårets blomster, og mildt angende urter og deilige frukter ble frembrakt. Neste år sier vi at disse deilige fruktene og knoppene og blomstene og de søte urtene er kommet tilbake. Det betyr ikke at nøyaktig de samme bestanddeler fra fjorårets blomster er kombinert på

nytt og kommet tilbake etter at de gikk i oppløsning. Nei, betydningen er at den samme friskhet og finhet, de samme behagelige dufter og vidunderlige farger som karakteriserte fjorårets blomster, finnes på nøyaktig samme måte i årets blomster. Kort sagt, poenget er likheten mellom de tidlige og de senere blomstene. Dette er “gjenkomsten” som er nevnt i de hellige skrifter. Dette er fullstendig forklart av Bahá'u'lláh i Kitáb-i-Íqán. Vend dere til den, slik at dere kan bli informert om de guddommelige mysteriers sannhet. Vær hilset og prisert!

EKSISTENSENS ENHET

SPØRSMÅL: HVA KARAKTERISERER “eksistensens enhet”¹
 som teosofene og sufiene fremsetter, og hva mener de i
 virkeligheten med det?¹⁶¹ Er det de tror på sant eller ei?

Svar: Vit at ideen om eksistensens enhet er gammel og²
 ikke begrenset kun til teosofene og sufiene. Den ble faktisk
 fremsatt av noen av de greske filosofer, som Aristoteles,
 som sa: “Den usammensatte virkelighet er alle ting, men
 den er ikke én enkelt av dem”.¹⁶² “Usammensatt” står her i
 motsetning til “sammensatt” – det vil si at den ene virke-
 lighet som er helliggjort og opphøyet over sammensetning
 og oppdeling, har oppløst seg i utallige former. Således er
 virkelig eksistens alle ting, men ikke én enkelt av dem.

Talsmennene for eksistensens enhet fremholder at virke-³
 lig eksistens er som havet, og at alle skapte ting er som dets
 bølger. Disse bølgene, som betegner de skapte ting, er de
 utallige former som den virkelige eksistens antar. Således
 er denne helliggjorte virkelighet det føreksisterende havet,
 og de utallige former for skapte ting er bølgene som har
 oppstått fra det.

- 4 Likeså sammenligner de dette med Den ene og de uendelige tall, i og med at den første har åpenbart seg i de sistnevntes nivåer, for tall er gjentakelser av Den ene. Således er to gjentakelsen av én, og så videre med de andre tallene.
- 5 Blant bevisene som de fremfører, er dette: Alle skapte ting er den guddommelige kunnskaps objekter, og ingen kunnskap kan virkeligjøres uten kunnskapsobjekter siden kunnskap angår noe som eksisterer, ikke noe som ikke eksisterer. Hvordan kan ren ikke-eksistens oppnå spesifisering og individualisering i kunnskapens speil? Det følger da at alle tings virkeligheter, som er objektene for den aller høyestes kunnskap, hadde en forstandsmessig eksistens, for de var former for guddommelig kunnskap, og at de er føreksisterende, for guddommelig kunnskap er føreksisterende. Så lenge kunnskapen er føreksisterende, må også dens objekter være det. Og de skapte tings spesifiseringer og individualiseringer, som er objekter for den guddommelige essensens føreksisterende kunnskap, er identiske med selve den guddommelige kunnskap. Årsaken til dette er at virkeligheten, kunnskapen og objektene fra det guddommelige vesens kunnskap må virkeligjøres i en tilstand av absolutt enhet. Ellers ville den guddommelige essens bli sete for mangfoldige fenomener, og et mangfold av føreksistenser ville være nødvendig, noe som er absurd.
- 6 Således, resonnerer de, er det fastslått at kunnskapsobjektene er identiske med selve kunnskapen, og at kunnskapen i sin tur er identisk med essensen, som betyr at kunnskapshaveren, kunnskapen og kunnskapsobjektene er én virkelighet. Enhver annen oppfatning ville nødvendigvis føre til et mangfold av føreksistenser og til en uendelig

tilbakevending, og faktisk til utallige føreksistenser. Og siden skapte tings individualitet og spesifisering i Guds kunnskap var identisk med og fullstendig umulig å skjelne fra hans essens, hersket ren enhet, og alle kunnskapsobjekter ble på en usammensatt og udelt måte innbefattet og inkludert i virkeligheten til den guddommelige essens. Med andre ord var de på en usammensatt og udelt måte objekter for den aller høyestes kunnskap og identiske med hans essens. Og ved Guds tilsynekomst som manifestasjon fikk disse identiteter og spesifiseringer, som hadde en forståelsesmessig eksistens – det vil si som var former av den guddommelige kunnskap – en faktisk eksistens i den ytre verden, og således ble denne virkelige eksistens oppløst i utallige former. Dette er grunnlaget for deres argumenter.

Teosofene og sufiene utgjør to grupper. Størstedelen 7 utgjør den ene gruppen som ut fra ren etteraping tror på eksistensens enhet, og som ikke har fattet den sanne hensikten med sine berømte ledes lære. For med “eksistens” forstår de fleste sufier den allmenne eksistens som oppfattes av menneskets sinn og intellekt, det vil si det som mennesket kan forstå.

Denne allmenne eksistens er imidlertid bare en til- 8 feldighet blant andre som inngår i skapte tings virkeligheter, mens skapningers essens er substansen. Denne bi-eksistens, som avhenger av ting på samme måte som tings egenskaper avhenger av dem, er bare en tilfeldighet blant mange.

Substansen er uten tvil overordnet i forhold til det 9 uselvstendig værende, for substansen er primær, og det uselvstendig værende er sekundært. Substansen består ved seg selv, mens det uselvstendig værende består gjennom noe

annet – det vil si, det trenger en substans som det kan bestå ved.

¹⁰ I dette tilfelle ville Gud være sekundær i forhold til sitt skaperverk og ha behov for det, og skapningen kunne befri seg fullstendig fra ham.

¹¹ For å gi en videre illustrasjon: når enn enkeltelementer kombineres i samsvar med den universelle guddommelige orden, kommer et bestemt vesen inn i eksistensens verden. Det vil si at når visse elementer kombineres, frembringes en planteeksistens. Når andre kombineres, frembringes en dyreeksistens. Når atter andre kombineres, frembringes andre ting. I hvert tilfelle er tingenes eksistens en konsekvens av deres virkeligheter. Hvordan kunne så en slik eksistens, som er et uselvstendig fenomen blant mange, og som krever en substans som den kan bestå ved, være essensielt føreksisterende og opphavet til alle ting?

¹² Men de sanne lærde blant teosofene og sufiene har, etter dyp refleksjon over denne saken, konkludert med at det finnes to slags eksistens. Den ene er denne allmenne eksistens som menneskesinnet kan oppfatte. Denne eksistens er frembrakt og er et uselvstendig fenomen blant mange, mens tingenes virkelighet er substansene. Men det som menes med eksistensens enhet, er ikke denne eksistens som vanligvis oppfattes, men den virkelige eksistens som er helliggjort og opphøyet over alle uttrykk, en eksistens hvorved alle ting blir virkeliggjort. Denne eksistensen er én. Det er Den ene hvorved alle ting – så som materie, energi og den allmenne eksistens som fattes av menneskesinnet – er blitt til. Dette er sannheten bak det teosofene og sufiene tror.

Kort sagt er profetene og filosofene enige om ett punkt, 13 nemlig at det finnes kun én årsak som alle ting har sin opprinnelse fra. Forskjellen er at profetene lærer at Guds kunnskap ikke krever eksistensen av skapte ting, mens skapningenes kunnskap krever at det finnes kunnskapsobjekter. Hvis den guddommelige kunnskap hadde behov for noe mer, ville den være som skapningenes kunnskap og ikke Guds kunnskap, for Den føreksisterende er vesensforskjellig fra det som er frembrakt, og det som er frembrakt, står i motsetning til Den føreksisterende. Det som vi for skapelsen stadfester skal være blant kravene for frembringelse, benekter vi for Guds vedkommende, for å være helliggjort og opphøyet over alle ufullkommenheter er en av egenskapene ved Det store vesen.

For eksempel ser vi uvitenhet hos det frembrakte, mens 14 vi hos Den føreksisterende stadfester kunnskap. I det frembrakte ser vi svakhet, mens vi hos Den føreksisterende ser styrke. I det frembrakte ser vi fattigdom, mens vi hos Den føreksisterende ser rikdom. Således er det frembrakte kilden til alle ufullkommenheter, mens Den føreksisterende er summen av alle fullkommenheter. Og siden det frembraktes kunnskap har behov for kunnskapsobjekter, må Den føreksisterendes kunnskap være uavhengig av deres eksistens. Det følger da at de skapte tings spesifiseringer og individualiseringer, som er den guddommelige kunnskaps objekter, ikke er føreksisterende. Enn videre er ikke den guddommelige fullkommenhets kjennetegn så tilgjengelige for menneskesinnets anvendelse at de gjør oss i stand til å avgjøre om den guddommelige kunnskap har behov for objekter eller ei.

- 15 Kort sagt er det som ble nevnt tidligere, det fremste bevis for sufiene, og om vi skulle nevne alle deres argumenter og kommentere dem, ville det ta veldig lang tid. Det som ble sagt, representerer imidlertid de mest avgjørende bevis og de klareste argumenter som de lærde blant sufiene og teosofene har fremsatt.
- 16 Den virkelige eksistens hvorved alle ting har sin opprinnelse, det vil si virkeligheten til den guddommelige essens hvorved alle ting er blitt til, er erkjent av alle. Forskjellen ligger i det faktum at sufiene hevder at alle tings realiteter er åpenbaringen av Den ene, mens profetene sier at de strømmer ut derfra. Og forskjellen mellom åpenbaring og utstrømning er sannelig stor. Tilsynekomst ved åpenbaring betyr at én ting blir åpenbart i et uendelig antall former. For eksempel når et frø, som er en enkelt ting med planterikets fullkommenheter, åpenbarer seg, blir det fordelt i de uendelige formene til grener, blader, blomster og frukter. Dette kalles tilsynekomst gjennom åpenbaring, mens i tilsynekomst ved utstrømning forblir Den ene opphøyet i sin hellighets høyder, men skapningenes eksistens oppnås fra den gjennom utstrømning, ikke åpenbaring. Det kan sammenlignes med solen: Strålene strømmer ut fra den og skinner på alle ting, men solen forblir opphøyet i sin hellighets høyder. Den stiger ikke ned, den oppløser seg ikke til strålenes form, den viser seg ikke i tings identitet ved spesifisering og individualisering. Den føreksisterende blir ikke til det frembrakte. Absolutt rikdom lar seg ikke fange av fattigdom. Ubetinget fullkommenhet blir ikke forvandlet til ren ufullkommenhet.

For å oppsummere, så taler sufiene kun om Gud og 17
skapelsen og tror at Gud har oppløst seg til og åpenbart seg
gjennom sin skapelses uendelige former likesom havet som
viser seg i sine bølgers uendelige former. Disse frembrakte
og ufullkomne bølger er identiske med det føreksisterende
hav, som er summen av alle guddommelige fullkommen-
heter. Profetene fremholder imidlertid at Guds verden,
rikets verden og skapningens verden finnes – tre ting. Den
første utstrømning er utgytelsen av kongerikets nåde, som
har strømmet ut fra Gud og vist seg i alle tings virkelighet,
likesom strålene som strømmer ut fra solen gjenspeiles i alle
ting. Og denne nåde – strålene – viser seg i uendelige former
i alle tings virkelighet og blir spesifisert og individualisert i
samsvar med disses kapasitet, mottakelighet og essens. Men
sufienes påstand ville kreve at absolutt rikdom skulle stige
ned i fattigdom, at Den føreksisterende skulle begrenses til
oppståtte former, og at selve kvintessensen av makt skulle
gjenspeiles i maktesløshetens speil og bli underlagt den
betingede verdens iboende begrensninger. Og dette er en
selvinnlysende feil, for vi legger merke til at hos mennesket
– den edleste av alle skapninger – kan dets virkelighet ikke
stige ned til dyrets virkelighet, at dyrets essens, som har
evnen til å føle, ikke nedverdiger seg til plantens nivå, og at
plantens virkelighet, som er vekstkraften, ikke degraderer
seg til mineralets virkelighet.

Kort sagt stiger ikke overordnede virkeligheter ned til 18
underordnede virkeligheters nivå eller fornedrer seg til dem.
Hvordan kunne da Guds universelle realitet, som overgår
alle beskrivelser og egenskaper, til tross for sin absolutte
renhet og hellighet oppløse seg i former og virkeligheter

i den betingede verden, som er selve kilden til ufullkommenheter? Dette er ren fantasi og uholdbart gjettverk. Tvert imot, denne renhetens essens er summen av alle guddommelige og storslagne fullkommenheter, og alle skapninger mottar sin opplysning fra hans utstrømmende tilsynekomst og har del i lysene fra hans himmelske fullkommenhet og skjønnhet på samme måte som alle jordiske skapninger tilegner seg lysets nåde fra solens stråler uten at sistnevnte stiger ned eller nedverdiger seg til disse jordiske veseners mottagende virkeligheter.

- ¹⁹ Etter middag, og med tanke på hvor sent det er, er det ikke tid til videre forklaringer.

DE FIRE KRITERIER FOR FORSTÅELSE

DET FINNES KUN fire aksepterte kriterier for forståelse, ¹
det vil si fire kriterier hvorved tings virkelighet blir
forstått.

Det første kriterium er sansene, det vil si alt som øye, ²
øre, smak, lukt og berøring oppfatter, kalles “sansbart”. Nå
for tiden fremholder alle de europeiske filosofer at dette
er det mest fullkomne kriterium. De påstår at det frem-
ste av alle kriterier er sansene, og de anser det for å være
ukrenkelig. Og likevel er sansenes kriterium mangelfullt,
for det kan feile. For eksempel er den fremste av sansene
synsevnen. Synet ser imidlertid en luftspeiling som vann
og anser bilder reflektert i et speil for å være virkelige og
eksisterende. Det ser store objekter som små, oppfatter et
snurrende punkt som en sirkel, betrakter jorden som om
den ikke beveger seg og solen som om den er i bevegelse, og
er underlagt mange andre lignende feil. En kan derfor ikke
stole på det uten forbehold.

Det annet kriterium er intellektet, som var det viktigste ³
forståelseskriterium for visdommens søyler, de gamle filo-
sofer. De utledet ting ved hjelp av sinnet og stolte på logiske

argumenter. Alle deres argumenter er basert på fornuft. Men til tross for dette hadde de svært avvikende meninger. De forandret til og med sine egne synspunkter: I tjue år ville de trekke slutninger om en tings eksistens gjennom logiske argumenter, og senere ville de så imøtegå disse, igjen ved hjelp av logiske argumenter. Selv Platon beviste først ved hjelp av logiske argumenter at jorden sto stille og solen beveget seg. Og senere fastslo han så, igjen ved hjelp av logiske argumenter, at solen sto i sentrum og jorden beveget seg. Så ble den ptolemeiske teori spredd viden om, og Platons teori ble fullstendig glemt helt til en moderne astronom gjenoppvekket den. Således har matematikerne vært uenige seg imellom, selv om de alle stolte på logiske argumenter.

- 4 På samme måte ville de på ett tidspunkt fastslå én ting ved hjelp av logiske argumenter og imøtegå den på et annet, igjen ved hjelp av logiske argumenter. Så en filosof ville bestemt fastholde et synspunkt for en tid og fremføre en rekke bevis og argumenter for å støtte det, og etterpå ville han ombestemme seg og motsi sitt tidligere standpunkt ved hjelp av logiske argumenter.
- 5 Det er derfor klart at intellektets kriterium er ufullkomment, slik det er bevist gjennom uenighetene som eksisterer mellom de gamle filosofer, så vel som gjennom deres mangel på konsekvens og deres tendens til å forandre sine egne synspunkter. For hvis intellektets kriterium var fullkomment, ville alle være forenet i sine tanker og enige om hva de mente.
- 6 Det tredje kriterium er tradisjon, det vil si teksten i de hellige skrifter, der det står: “Gud talte slik i Toraen”, eller

“I evangeliet talte Gud slik”. Dette kriteriet er heller ikke perfekt, for tradisjonene må forstås med sinnet. Siden sinnet selv er utsatt for feil, hvordan kan det da sies at det vil oppnå fullkommen sannhet og ikke feile i å forstå og tolke tradisjonenes betydning? For det er utsatt for feil og kan ikke føre til visshet. Dette er religionsledernes kriterium. Det de forstår fra bokens tekst, er imidlertid det som deres sinn kan forstå og ikke nødvendigvis sannheten, for sinnet er som en vektskål, og betydningene i tekstene er som ting som skal veies. Hvis vektskålen er uriktig, hvordan kan da vekten fastslås?

Vit derfor at det som menneskene har og tror er sant, ⁷ er utsatt for feil. For hvis det fremsettes et bevis basert på sansene når en ting skal bevises eller motbevises, er dette kriteriet helt klart ufullkomment. Det samme gjelder dersom et logisk bevis fremsettes, og også hvis et tradisjonelt bevis fremsettes. Det er således klart at mennesket ikke besitter kunnskapskriterier som man kan stole på.

Men Den hellige ånds nåde er det sanne kriterium som ⁸ det ikke hefter noen tvil eller uvisshet ved. Denne nåden består i Den hellige ånds bekreftelser, som skjenkes mennesket og gir det visshet.

GODE GJERNINGER OG DERES
 ÅNDELIGE FORUTSETNINGER

- ¹ SPØRSMÅL: DE SOM gjør gode gjerninger, som ønsker det beste for hele menneskeheten, som har en prisverdig karakter, som viser kjærlighet og vennlighet overfor alle mennesker, som utviser omtanke for de fattige, og som arbeider for universell fred – hvilket behov har de for de guddommelige læresetninger som de tror at de kan klare seg så godt uten? Hva er situasjonen for slike personer?
- ² Svar: Vit at slike væremåter, ord og gjerninger skal roses og bifalles, og de bidrar til den menneskelige verdens herlighet. Men disse handlingene er ikke tilstrekkelige i seg selv. De er et legeme av den største skjønnhet, men uten ånd. Nei, det som fører til evig liv og ære, universell opplysning, sann fremgang og frelse, er først og fremst kunnskapen om Gud. Det er klart at denne kunnskapen har en høyere rang enn enhver annen kunnskap og utgjør det største fortrinn i menneskenes verden. For forståelsen av tings virkelighet skjenker en materiell fordel i tilværelsens verden og avstedkommer fremgang i den ytre sivilisasjon, men Guds kunnskap er årsaken til åndelig fremgang og tiltrekning,

sant syn og sann innsikt, menneskehetens opphøyelse, tilsynekomsten av guddommelig sivilisasjon, forbedring av moralen og opplysning av samvittigheten.

Derneft kommer Guds kjærlighet. Denne kjærlighetens lys blir tent i hjertets lampe ved kunnskapen om Gud, og dets utstråling opplyser hele verden og skjenker mennesket rikets liv. Og frukten av menneskelig eksistens er i sannhet Guds kjærlighet, som er livets ånd og evigvarende nåde. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville den betingede verden være hyllet i mørke. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville menneskenes hjerter være uten liv og berøvet samvittighetens tilskyndelser. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville den menneskelige verdens fullkommenheter bli fullstendig borte. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville det ikke være noen virkelig forbindelse mellom menneskenes hjerter. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville åndelig forening gå tapt. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville menneskehetens enhets lys bli slukket. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville ikke Østen og Vesten omfavne hverandre som to elskende. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville ikke uenighet og splid forvandles til fellesskap. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville ikke fremmedgjøring vike plassen for enhet. Om det ikke var for Guds kjærlighet, ville ikke den fremmede bli en venn. Sannelig, kjærlighet i den menneskelige verden er en stråle av Guds kjærlighet og en avspeiling av hans velgjørenhets nåde.

Det er klart at menneskelige virkeligheter er forskjellige fra hverandre, at meninger og oppfatninger varierer, og at denne ulikhet i tanker, meninger, forståelser og synspunkter

blant enkeltpersoner er en vesentlig forutsetning. For nivåforskjeller i skapelsen er blant de vesentlige krav til eksistens, som fordeler seg i utallige former. Vi har derfor behov for en universell kraft overordnet alles tanker, meninger og oppfatninger, som kan oppheve disse splittelser og underlegge alle sjeler påvirkningen av prinsippet om menneskehetens enhet. Og det er klart og innlysende at den største kraft i menneskets verden er Guds kjærlighet. Den samler forskjellige mennesker i skyggen av enhetens tabernakel og fostrer den største kjærlighet og samhørighet mellom fiendtligsinnede og stridende folk og nasjoner.

- ⁵ Legg merke til hvor mange de forskjellige nasjoner, raser, klaner og stammer var som etter Kristi tilsynekomst samlet seg i skyggen av hans Ord gjennom kraften i Guds kjærlighet. Tenk over hvordan disse forskjeller og splittelser fra tusen år tilbake ble fullstendig avskaffet, hvordan vrangforestillingen om en rases og nasjons overlegenhet forsvant, hvordan sjelers og oppfatningers enhet ble oppnådd, og hvordan alle ble kristne i ånd og sannhet.
- ⁶ Det tredje av menneskehetens fortrinn er gode hensikter, som er grunnlaget for alle gode gjerninger. Noen sannhetssøkere har fremholdt at hensikten er handlingen overlegen, for en god hensikt er absolutt lys og er fullstendig helliggjort fra det minste spor av ondskap, renkespill eller bedrageri. En kan utføre en handling som tilsynelatende er rettskaffen, men som i virkeligheten er tilskyndet av egeninteresse. For eksempel aler en slakter opp en sau og passer på at den er trygg, men denne gode gjerningen fra slakterens side er motivert av håpet om profit, og resultatet av all denne omsorg vil til sist være at den stakkars sauene slaktes.

Hvor mange er ikke de gode og rettskafne gjerninger som i virkeligheten er tilskyndet av egeninteresse! Men de rene hensikter er hevet over slike feil.

Kort sagt blir gode gjerninger fullkomne og fullstendige 7 kun etter tilegnelsen av kunnskapen om Gud, åpenbaringen av Guds kjærlighet og oppnåelsen av åndelige tiltrekninger og gode motiver. Ellers ville gode gjerninger, hvis de ikke springer ut fra Guds kunnskap, fra Guds kjærlighet og fra en oppriktig hensikt, være ufullkomne selv om de er prisverdige. For eksempel må menneskelig eksistens omfatte alle fullkommenheter for å være fullstendig. Synsevnen blir høyt skattet og verdsatt, men den må støttes av hørsels-evnen. Hørselen blir høyt verdsatt, men den må støttes av taleevnen. Taleevnen blir høyt verdsatt, men den må støttes av fornuften, og så videre med menneskets andre evner, organer og lemmer. Når alle disse evner, sanser, deler og organer kombineres, oppnås fullkommenhet.

I dagens verden møter vi sjeler som oppriktig ønsker 8 det gode for alle mennesker, som gjør alt i sin makt for å hjelpe de fattige og bistå de undertrykte, og som har viet seg til universell fred og velferd. Hvor fullkomne de enn måtte være sett i dette perspektiv, forblir de likevel berøvet Guds kjærlighet og kunnskap, og som sådanne er de ufullkomne.

Legen Galenos skrev i sin kommentar til Platons avhand- 9 ling om statskunst at religiøs tro utøver en grunnleggende innflytelse på sann sivilisasjon, og beviset er som følger: De fleste mennesker kan ikke forstå en logisk tankerekke og har derfor behov for symbolske hentydninger som innvarsler den neste verdens belønning og straff. Tegnet på dette er at vi i dag ser et folk kalt kristne som tror på belønning og

straff i den neste verden, og som fremviser gode gjerninger som hos en sann filosof. Dermed ser vi alle klart og tydelig at de ikke er redde for døden, og at de på grunn av sin sterke lengsel etter rettskaffenhet og rettferdighet er å betrakte som om de er sanne filosofer.¹⁶³

- ¹⁰ Legg nå nøye merke til hvor stor de kristne troendes oppriktighet, selvfornektelse, åndelige følelser, rene hensikter og gode gjerninger må ha vært for at Galenos – en filosof og lege som ikke selv var kristen – skulle vitne om disse menneskers moral og fullkommenheter og kalle dem sanne filosofer. Slike dyder og egenskaper kan ikke oppnås kun gjennom gode gjerninger. Hvis dyder kun betydde at noe godt ble oppnådd og skjenket, hvorfor priser vi så ikke denne brennende lampen som lyser opp rommet, selv om dens lys uten tvil er en god ting? Solen gir næring til alle jordiske ting og fremmer deres vekst og utvikling ved sin varme og sitt lys – hvilket større gode er der enn dette? Likevel imponerer den ikke på noen måte, siden disse godene ikke strømmer fra gode motiver og fra Guds kjærlighet og kunnskap. Men når noen tilbyr en annen en kopp vann, blir han vist verdsettelse og takknemlighet. En ureflektert person kunne si: “Denne solen som gir lys til verden og åpenbarer sine rike gaver, må for visst bli lovprist og forherliget. For hvorfor skulle vi rose et menneske for en slik liten gave og ikke gi takk til solen?” Men om vi skulle skue med sannhetens øye, ville vi se at den lille gaven gitt av denne personen kommer fra samvittighetens tilskyndelse og derfor er prisverdig, mens lyset og varmen fra solen ikke er forårsaket av denne og således ikke er verdig vår ros og takknemlighet. Mens de som utfører gode gjerninger, må

roses, er de på samme måte helt sikkert ufullkomne hvis disse gjerningene ikke kommer fra kunnskapen om Gud og kjærligheten til ham.

Hvis man bortsett fra dette tenker over saken med rimelighet, vil man se at disse ikke-troendes gode gjerninger også har sin opprinnelse i guddommelige læresetninger. Det vil si at profetene fra gammel tid oppfordret menneskene til å utføre dem, forklarte deres fordeler og redegjorde for deres positive virkninger. Disse læresetninger spredte seg så blant menneskeheten og nådde gradvis til ikke-troende sjeler og vendte deres hjerter mot disse fullkommenhetene. Og når de oppdaget at disse handlingene var rosverdige og brakte glede og lykke blant menneskene, så fulgte også de dem. Derfor kommer også disse handlingene fra guddommelige læresetninger. Men for å se dette, trengs det en viss rettsindighet og ikke konflikt og stridighet. 11

Lovet være Gud, du har besøkt Persia og sett den kjærlige godhet som perserne ved Bahá'u'lláhs helliggjorte briser har vist hele menneskeheten. Dersom de tidligere støtte på en tilhenger av en annen religion, pleide de å overfalle ham, legge for dagen den største fiendtlighet, hat og ondskap og til og med anse ham for å være uren. De pleide å brenne evangeliet og Toraen og vaske hendene hvis de var blitt forurenset ved å berøre disse bøkene. Men nå resiterer og fortolker de fleste av dem fra innholdet i disse to bøkene, etter anledningens behov, i sine forsamlinger og møter og utreder og belyser deres indre betydninger og mysterier. De viser sine fiender vennlighet og behandler blodtørstige ulver med øm omsorg slik de ville gjøre med gasellene på Guds kjærlighets enger. Du har sett deres adferd og karakter, og 12

du har hørt om moralen som perserne hadde i tidligere tider. Kan denne moralske forvandlingen og denne forbedringen av tale og adferd avstedkommes på noen annen måte enn ved Guds kjærlighet? Nei, ved Gud! Dersom vi begynte å spre denne form for moral og manerer kun gjennom kunnskap og lærdom, ville det gå tusen år, og fremdeles ville ikke folk flest ha tilegnet seg dem.

- ¹³ I dag er dette, takket være Guds kjærlighet, oppnådd med den største letthet. Så vær oppmerksomme, o dere med et hjerte som forstår!

NOTER

Forord

- 1 Se for eksempel *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Babá*, 30.2; *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Babá during His Visit to the United States and Canada in 1912*, overs. Howard MacNutt (Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 2012), s. 427; *Paris Talks: Addresses Given by 'Abdu'l-Babá in 1911*, 2.1 og 28.6.
- 2 Kap. 46, avsnitt 7.
- 3 Shoghi Effendi, *God Passes By* (Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1974, 2012-utgaven), s. 410.
- 4 Fra et brev datert 13. mars 1923 skrevet av Shoghi Effendi til bahá'iene i Australasia.
- 5 Fra et brev datert 14. november 1940 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende.

DEL 1

Om profetenes innflytelse på menneskehetens utvikling

- 1 1 Mos 1, 26. (Med mindre annet er angitt, er kilden for bibelsitater Det Norske Bibelselskaps 2011-oversettelse.)
- 2 Jf. Joh 6, 42.
- 3 Jf. Jurji Zaydán, *Umayyads and 'Abbásids: Being the Fourth Part of Jurji Zaydán's History of Islamic Civilization*, overs. D. S. Margoliouth (London: Darf Publishers, 1987), s. 125–131.
- 4 'Umar.
- 5 Nicolaus Copernicus.
- 6 Koranen 36, 38.
- 7 Koranen 36, 40.
- 8 Galileo Galilei.

- 9 'Abdu'l-Bahá henviser til Báb ved hans tittel Ḥaḍrat-i-A'lá – Hans hellighet den opphøyede – men han vil her bli betegnet med det navnet han er kjent ved i Vesten.
- 10 'Abdu'l-Bahá henviser her til Bahá'u'lláh ved hans tittel Jamál-i-Mubárák (Den velsignede skjønnhet). Han blir også kalt Jamál-i-Qidám (Den urgamle skjønnhet) og Qalam-i-A'lá (den høyestes Penn), men her vil han bli betegnet som Bahá'u'lláh, den tittelen som han er kjent ved i Vesten.
- 11 Bahá'u'lláh ble først landsforvist fra Teheran til Bagdad, deretter til Konstantinopel (Istanbul), videre til Adrianopel (Edirne) og ble fengslet i Akka, "Det største fengsel", i 1868, og i nærheten av dette gikk han bort i 1892.
- 12 To byer i Irak hvor gravene til henholdsvis den første og den tredje imam i sjia-samfunnet befinner seg, og som er viktige valfartssentre.
- 13 Bahá'u'lláhs første brev til Napoleon III ble åpenbart i Adrianopel (se *Epistle to the Son of the Wolf*, overs. Shoghi Effendi [Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1988, 2001-utgaven], s. 45), som Bahá'u'lláh kalte det "av sidesliggende fengsel".
- 14 Jf. Súriy-i-Haykal (Tempeltavlen), avsnitt 138.
- 15 Sønnen til en fransk konsul i Syria som ifølge Nabil-i-A'zam var en tilhenger av Bahá'u'lláh. Se H. M. Balyuzi, *Bahá'u'lláh: The King of Glory* (Oxford: George Ronald, 1980), s. 320.
- 16 Jf. Súriy-i-Haykal, avsnitt 221.
- 17 "Yá Bahá'u'l-Abhá", en påkallelse av Guds største navn (Den overmåte herlige eller Den herligste).
- 18 Bahá'u'lláh.
- 19 Jf. Kitáb-i-Íqán (Visshetens bok), avsnitt 213.
- 20 Se kapittel 8 og 9 ovenfor.
- 21 Se Dan 9, 24.
- 22 Jf. 4 Mos 14, 34; Esek 4, 6.
- 23 Det vil si Muhammeds hustru og hennes kusine Varaqih-ibn-i-Nawfal.
- 24 Siden Muhammed begynte sitt offentlige virke ti år før hedsjra, tilsvarende denne datoen året 1280 etter hedsjra, eller 1863 e.Kr.
- 25 Åp 11, 3.
- 26 Koranen, 48, 8.
- 27 Åp 11, 4.
- 28 Åp 11, 5.
- 29 Åp 11, 6.
- 30 Åp 11, 6.
- 31 Åp 11, 6.
- 32 Åp 11, 7.
- 33 Åp 11, 7.
- 34 Jf. Åp 11, 7.

- 35 Åp 11, 8.
 36 Åp 11, 9.
 37 Åp 11, 10.
 38 Åp 11, 11.
 39 Åp 11, 12.
 40 Báb og Quddús.
 41 Åp 11, 12.
 42 Åp 11, 13.
 43 Åp 11, 13.
 44 Åp 11, 14.
 45 Esek 30, 1–3.
 46 Åp 11, 15.
 47 Åp 11, 16–17.
 48 “Når det gjelder de tjuefire eldste: I en tavle erklærte Mesteren at de er Báb, de 18 Den levendes bokstaver og fem andre som ville bli kjent i fremtiden.” (Fra et brev datert 22. juli 1943 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende.) I en tavle identifiserte ‘Abdu’l-Bahá en av de gjenværende fem som Hájí Mirzá Muḥammad-Taqí Afnán, Vakilu’d-Dawlih.
 49 Åp 11, 18.
 50 Åp 11, 18.
 51 Åp 11, 18.
 52 Åp 11, 18.
 53 Åp 11, 19.
 54 Åp 11, 19.
 55 Åp 11, 19.
 56 Åp 11, 19.
 57 Oversettelsen av avsnittet frem til dette punktet følger Shoghi Effendis revidering av dette avsnittet slik det er sitert i *The World Order of Bahá’u’lláh: Selected Letters* (Wilmette, IL: Bahá’í Publishing Trust, 1991, 2012-utgaven), side 204–205, og *The Promised Day Is Come*, avsnitt 297. Det bør bemerkes at ordet *nabál*, som tilsvarende “rod” [dvs. “kvist” eller “skudd”] på engelsk, og som er beskrevet som dette i avsnitt 1 og 2, i dette avsnittet er beskrevet som “gren”. I begge tilfeller henviser det til Bahá’u’lláh.
 58 Åp 21, 1–3.
 59 Åp 21, 2.
 60 Åp 12, 2.
 61 Åp 12, 3–4.
 62 Åp 12, 4.
 63 Åp 12, 5.
 64 Åp 12, 5.
 65 Åp 12, 6.

Noen besvarte spørsmål

- 66 Åp 12, 6.
67 Åp 12, 6.
68 Ordet *sa'adat* som her er oversatt med “lykksalighet”, har flere betydninger, som velvære, glede og velferd.

DEL 2

Noen kristne emner

- 69 Jf. Matt 3, 16–17; Mark 1, 10–11; Luk 3, 22.
70 Jf. 2 Mos 13, 21–22.
71 Jf. Joh 10, 38.
72 Fra Bahá'u'lláhs brev til sjah Násiri'd-Dín, i Súriy-i-Haykal, avsnitt 192.
73 Koranen 19, 17; jf. Luk 1, 26–28.
74 Koranen 36, 36.
75 Jf. Koranen 13, 3.
76 Joh 1, 12–13.
77 1 Mos 2, 7.
78 Jf. Matt 3, 11; Mark 1, 8; Luk 3, 16; Joh 1, 33.
79 Jf. Apg 15, 20.
80 'Abdu'l-Bahá henviser her til forestillingene om varme og kulde som spilte en viktig rolle i tradisjonell islamsk medisin.
81 Joh 6, 51.
82 Matt 26, 26.
83 Matt 8, 22; Joh 3, 6.
84 Jf. Matt 13, 14–15; Joh 12, 39–40.
85 Jf. Matt 24, 29–30.
86 Se Kitáb-i-Íqán, avsnitt 27–42 og 66–87.
87 Jf. Joh 3, 13.
88 *Masíkh* (uhyre), en forvrengning av *Masíh* (Messias).
89 Jf. 1 Tess 5, 2; 2 Pet 3, 10.
90 Joh 17, 5.
91 Jf. Joh 6, 50–51.
92 Jf. 1 Mos 2, 16–17.
93 Jf. 1 Mos 3, 5.
94 Jf. 1 Mos 3, 11–15, 22.
95 Bahá'u'lláh.
96 Jf. Joh 6, 51.

Noter

- 97 Det vil si jøder og kristne.
98 Matt 8, 22.
99 Matt 12, 31–32.
100 Matt 22, 14.
101 Koranen 2, 105 og 3, 74.
102 Matt 22, 14.
103 Se for eksempel Kitáb-i-Íqán, avsnitt 156–179.
104 Jf. Joh 1, 19–21.
105 Det vil si Johannes' personlighet.
106 Jf. Matt 23, 34–36.
107 Matt 16, 18.
108 Peters gitte navn var Simon, men Kristus kalte ham Kefas, som samsvarer med det greske ordet *petros* eller *petra*, som betyr “klippe”.
109 Jf. Matt 16, 14–18.

DEL 3

Om gudsmanifestasjonenes evner og omstendigheter

- 110 Andre steder omfatter ‘Abdu’l-Bahás klassifisering også mineral-ånden. Se for eksempel kapittel 64, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, nr. 30 og *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by ‘Abdu’l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912*, overs. Howard MacNutt (Wilmette, IL: Bahá’í Publishing Trust, 2012), side 95, 264–265, 336, 360 og 377–378.
111 Fra en overlevering tillagt Imám ‘Alí.
112 Koranen 6, 103.
113 Fra en overlevering tillagt Imám ‘Alí.
114 Koranen 59, 2.
115 Jf. Joh 14, 11 og 17, 21.
116 ‘Abdu’l-Bahá foregriper her et spørsmål om begynnelsen av Bahá’u’lláhs åpenbaring, som blir tatt opp grundigere i kapittel 16 og 39.
117 Jf. *Glimt fra Bahá’u’lláhs skrifter*, XLI, og Súriy-i-Haykal, avsnitt 192.
118 Joh 1, 1.
119 Matt 6, 9 og Luk 11, 2.
120 Se for eksempel kapittel 14.
121 Joh. 1, 1.
122 Jf. 2 Mos 20, 4–5; 5 Mos 5, 8–9.

- 123 Jf. 4 Mos 13–14
124 Koranen 48, 1–2.
125 Matt 19, 16–17, sitert etter Bibelforlagets oversettelse: “Bibelen Guds Ord”.
126 Kitáb-i-Aqdas (Den helligste bok), avsnitt 47.

DEL 4

Om menneskets opprinnelse, evner og omstendigheter

- 127 Ordet *naw'*, som her og i følgende kapitler er oversatt med “arter”, har en rekke betydninger inkludert slag, sort og type. ‘Abdu’l-Bahá bruker ikke ordet i moderne biologisk forstand, men i betydningen av uforanderlige arketypiske former.
- 128 I en tavle tillegger Bahá’u’lláh disse ordene Hermes.
- 129 Se for eksempel kapittel 2 og 80.
- 130 Koranen 23, 14 og De skjulte ord på persisk nr. 9.
- 131 1 Mos 1, 26.
- 132 Som det vil bli vist i neste kapittel, bruker ‘Abdu’l-Bahá uttrykkene “tilsynkomst gjennom utstrømning” og “tilblivelse gjennom utstrømning” om hverandre.
- 133 Se kapittel 80.
- 134 Jf. 1 Mos 2, 7.
- 135 Joh 1, 1.
- 136 Joh 1, 1.
- 137 Se for eksempel Joh 14, 10–11 og 17, 21.
- 138 Se kapittel 36.
- 139 Se 1 Mos 9, 22–27.
- 140 Det vil si at mennesker ikke kan holdes ansvarlige for sin egen karakter.
- 141 Jf. *Glimt fra Bahá’u’lláhs skrifter*, XLI, og Súriy-i-Haykal, avsnitt 192.
- 142 Jf. Åp 22, 13.
- 143 Se kapittel 48.
- 144 Jf. Joh 3, 5.
- 145 Jf. Joh 1, 13.
- 146 Koranen 23, 14.
- 147 ‘Abdu’l-Bahá henvender seg her direkte til Laura Clifford Barney, hvis far hadde gått bort i 1902.
- 148 Mírzá Yahyá, Bahá’u’lláhs halvbror og svorne fiende.
- 149 “Den første plikt som Gud har pålagt sine tjenere, er å anerkjenne ham som

Noter

er hans åpenbarings daglysning og hans lovers kilde, ham som representerer guddommen både i hans åpenbarings rike og i den skapte verden. Den som utfører denne plikt, har oppnådd alt godt; og den som er berøvet dette, har fart vill, om han så skulle være opphavsmann til hver en rettskaffen gjerning.” (Kitáb-i-Aqdas, avsnitt 1.)

- 150 Se kapittel 84 for en mer utfyllende drøfting av dette temaet.
- 151 Rom 9, 21.
- 152 Se kapittel 32, 62 og 63.

DEL 5

Diverse emner

- 153 Jf. Matt 5, 39.
- 154 En bahá’í som sitter ved bordet.
- 155 Matt 8, 22.
- 156 Jf. Aristoteles *Physics* 194b16–195a1.
- 157 Det forbannede tre som er nevnt i Koranen 17, 60; 37, 62–66; 44, 43–46 og 56, 52–53.
- 158 Jf. Koranen 37, 180.
- 159 Koranen 59, 2.
- 160 Se kapittel 33 for en mer utfyllende drøfting av dette temaet.
- 161 Mens ideen er av svært gammel opprinnelse, slik ‘Abdu’l-Bahá forklarer, begynner dens historie i islamsk tankegang med Ibnu’l-‘Arabí (1165–1240). “Ibnu’l-‘Arabí er en radikal monist, og navnet som er gitt hans doktrine (*vaḥdatu’l-vujúd*, eksistensens enhet), beskriver den på en god måte. Han fremholder at alle ting føreksisterer som ideer i Guds kunnskap, hvorfra de strømmer ut, og dit de til sist vender tilbake.” R. A. Nicholson, “Mysticism”, *The Legacy of Islam*, red. Sir Thomas Arnold og Alfred Guillaume (Oxford University Press, 1931), s. 224.
- 162 Jf. Plotin, *Ennead* 5.2.1; “Den Ene er alle ting og ikke en enkelt av dem ...” (Armstrongs overs.); og Platon, *Parmenides* 160b2–3: “Således, hvis det finnes en Ene, er Den Ene både alle ting og absolutt ingenting, både når det henvises til vedkommende selv og til de andre” (Cornfords overs.). I de islamske filosofers tradisjon blir visse av Plotins skrifter tillagt Aristoteles.
- 163 Se Ibn Abí Uṣaybi’ih, *‘Uyúnu’l-Anbá’ fi Ṭabaqáti’l-Aṭṭibbá’* (Kairo, 1882), 1, 76–77.

STIKKORDREGISTER

- Henvisninger til teksten i *Noen besvarte spørsmål* er gitt med nummer på kapittel og avsnitt. Henvisninger til Forord og Forfatterens forord gjelder sider nummerert med romertall.
Henvisninger til Noter er gitt med bokstaven n og nummer.
- ‘Abdu’l-Bahá, xi–xii, xiii, xiv, xv, xvi, xvii, xviii
- Abel, 64.4
- Abraham, 4, 30.10, 18.2
beviser på stade som manifestasjon, 4.1
etterkommere av, 4.4, 57.6
landsforvist til Det hellige land, 4.2–5
religion, 11.7, 43.5
som oppdrager, 4.4, 4.6
tegn, 14.13
- Abú Sufyán, 13.6
- Adam, 11.7
etterkommere av, 30.8, 30.11
hadde ikke foreldre, 18.2–5
menneskets fysiske natur nedarvet fra, 29.2, 29.4, 29.7–8
syklus som begynner med, 41.5
synder, 29.9, 30
- Adrianopel, 4.5, 9.4n11, 9.5, 9.13, 9.16n13
- Afnán, Hájí Mírzá Muḥammad-Taqí, Vakílu’d-Dawlih, 11.36n48
- Afrika, kannibalisme blant stammer i, 3.3, 29.5, 77.13
- Akka, 4.5, 9.4, 9.5, 9.13–16, 10.2, 48.6–7
- Alfa og Omega (Johannes’ åpenbaring), 58.5, 80.7
- ‘Alí, Imám, 11.12–23, 11.26–30, 37.2n111, 37.8n113. *Se også* Imamer
- Amnesti. *Se* Tilgivelse
- Anger, dåp ved, 19.3–4, 20.5
- Antiokia, Peters grav i, 34.4
- Antropomorfister, 37.5
- Apostel, Guds. *Se* Muhammed
- Apostler, Kristi, 10.3, 11.36, 18.3–4, 23.6, 45.10, 60.3, 63.3. *Se også* Johannes (apostel), visjoner; Peter (apostel)
Helligåndens nedstigning over, 24, 25.2–3
- Arabiske halvøy, 7.11, 7.16, 11.14, 13.10–12
- Arabiske stammer, Muhammeds opplæring av, 7.3–8, 7.11, 7.13–16, 11.14, 11.18–19, 13.11–12
- Arbeid og arbeidere, 76.1, 78.1, 78.4–11
- Argumenter. *Se også* Beviser
rasjonelle, 3.2, 3.17–18, 10, 41.3, 50.1, 50.6, 60.7, 61.4, 83.3–5, 83.7
tradisjonelle, 3.17, 10, 83.6
- Aristoteles, 5.5, 82.2
- Aron, Guds irettesettelse av, 44.4, 44.8–10
- Art(er). *Se også* Dyreriket
bruk av begrepet, xiv, 46.1n127
evolusjon og forvandling av, 46, 47.6–11, 49
gjenkomst og tilbakevending, 81.7
menneske-, 17.7, 46, 47.9–11, 49.2, 49.4–8, 50.1–4, 64.1

- opprinnelse, 38.5–6
 originalitet, 47.11, 49.2–8
- Artaxerxes' forordninger, 10.11, 10.12, 10.16
- Arvesynd, 29.9, 30. *Se også* Synd(er)
- Asia, 4.4, 20.5
- Assyriske rike, 6.2
- Astrologer, 69.3
- Astronomer og astronomi, 7.14, 14.12–13,
 35.6, 83.3. *Se også* Solsystemet
- Atomer, 1.2, 47.6, 50.2
- Avguder. *Se* Bildedyrkelse
- Báb, 8.**
 Bahá'u'lláh som tilhenger av, 9.3
 bevis på stade som manifestasjon, 8.3
 etterkommer av Abraham, 4.4, 57.6
 martyrdom, 11.32–3
 profetier angående, 11.6, 11.28,
 11.34, 13.5–13
 religionsordning, 11.7, 11.28–34
 tilsynekomst, 10.15–17, 10.20, 11.6,
 13.12–13, 43.5
 titler, 8.1n9, 13.5
- Bábier, forfølgelse av, 9.3
- Bagdad, Bahá'u'lláhs landsforvisning til,
 4.5, 9.4n11, 9.5–6
- Bahá'í-troen, xi, xvii–xviii., 9.13, 9.15,
 10.2, 11.7
- Bahá'u'lláh, 9
 beviser på stade som manifestasjon,
 9.5–10, 9.17–18, 9.22, 10
 bortgang, 9.4n11
 enhet brakt av, 12.6
 etterkommer av Abraham, 57.6
 fengsling, 4.5, 9.4, 9.13–16, 10.2
 forfølgelse av, 9.4, 9.12–16, 9.23
 forkynt av Báb, 8.2
 fornyelse brakt av, 36.9
 forvandling av perserne av, 84.12
 fred brakt av, 12.4, 12.7
 Isais kvist gjelder for, 12.1–2, 12.7
 kunnskap, 9.5–6, 9.11
 landsforvisninger, 4.5, 9.4–6,
 9.13–16, 10.2
 lover, 12.4
 mirakler, 9.6–9, 9.19, 9.22, 10.3–5
- Pakt, 11.44–45
 profetier angående, 9.15, 10,
 11.34–45, 12
 religionsordning, 11.35, 11.42,
 12.4–8, 19.8
- skrifter
 brev til konger og herskere,
 9.16–18, 9.22, 16.8, 39.6, 58.5
 Kitáb-i-Aqdas (Den helligste
 bok), 12.4, 45.1, 65
 Kitáb-i-Íqán (Visshetens bok),
 26.1, 26.6, 33.2, 33.10, 81.15
 Paktens bok, 11.44–45
 Skjulte Ord, 47.9
 Súriy-i-Haykal (Tempeltavlen),
 9.16–18, 9.22, 16.8, 39.6, 58.5
 storhet, 9.13, 9.20, 9.21, 10.1, 37.13
 tilhenger av Báb, 9.3
 tilsynekomst, 10.15, 10.18–22, 12.6,
 43.5
 titler, 9.1n10, 9.25n17
 ufeilbarlighet: største –, 45
 universell åpenbarer, 30.7, 41.5
 utvalgte personer, 11.36–37
 åpenbaring, 10.22, 11.34–45, 16.8,
 37.11, 38.8n116
- Barbara, Sankt, 34.8
- Barn, 7.3–8, 20.5, 57.4–5, 62.6, 66.7–8,
 78.8
- Barnedrap, 7.3
- Barney, Laura Clifford, xi–xii, xv,
 xvii–xviii, 62.6n147
- Belønning, 60.2–4, 81.3, 84.9
- Berøringssans, 56.1, 83.2
- Bevegelse
 eksistensens, 63.1–2, 69.3
 lover, 1.2, 81.9, 83.2
 menneskelig, 16.8, 70.6
 sjelers, 44.5
 åndelige syklusers, 14.7, 14.12
- Beviser. *Se også* Argumenter; Gud,
 eksistens, bevis for; Manifesta-
 sjoner, Guds, bevis for; og *under*
de enkelte manifestasjoner
 rasjonelle, 10, 60.5, 60.7, 81.5, 83.7
 tradisjonelle, 83.7

Noen besvarte spørsmål

- Bevissthet, xiv, 1.3, 1.5, 61.3
Bibelen. *Se også* Evangelium; Tora
dag står for år i, 10.12, 10.20, 11.5,
11.23, 13.12
gjenkomst-begrepet, 81.13–14
vers fra
1 Kor 15, 22, 29.1, 29.4
1 Mos 1, 26, 3.7, 3.11, 49.8
1 Mos 2, 16–17, 30.2
1 Mos 2, 7, 18.4, 54.1
1 Mos 3, 11–15, 22, 30.3
1 Mos 3, 5, 30.2
2 Mos 13, 21–22, 16.6
2 Mos 20, 4–5, 43.9
2 Pet 3, 10, 26.5
4 Mos 13–14, 44.4
4 Mos 14, 34, 10.12
4 Mos 20, 13, 44.8
4 Mos 20, 23–24, 44.8
5 Mos 3, 26, 44.9
5 Mos 5, 8–9, 43.9
Apg 15, 20, 20.2
Dan 12, 11–12, 10.21
Dan 12, 6, 10.19
Dan 8, 10.17
Dan 8, 13, 10.16
Dan 9, 25, 10.13–14
Esek 30, 1–3, 11.34
Esek 4, 6, 10.12, 11.5
Esra 1, 10.11
Esra 6, 10.11
Esra 7, 10.11
Jes 11, 1–9, 12.1
Jes 11, 12
Jes 43, 1, 44.7
Jes 48, 12, 44.7
Joh 1, 1, 39.7, 42.3, 54.5
Joh 1, 12–13, 18.3, 18.4
Joh 1, 13, 60.3
Joh 1, 19–21, 33.3
Joh 1, 33, 19.5
Joh 10, 38, 16.7
Joh 14, 10–11, 54.7
Joh 14, 11, 38.8
Joh 16, 12, 25.7–8
Joh 17, 21, 38.8, 54.7
Joh 17, 5, 28.1
Joh 3, 13, 23.3, 26.2
Joh 3, 5, 60.2
Joh 3, 6, 22.6
Joh 6, 26, 21.3
Joh 6, 33, 21.3
Joh 6, 35, 21.5
Joh 6, 38, 23.3
Joh 6, 42, 6.1, 21.3, 23.3
Joh 6, 50, 29.12
Joh 6, 51, 21.1, 30.9
Joh 6, 63, 21.4
Joh 12, 39–40, 22.7
Luk 1, 26–28, 17.3
Luk 11, 2, 39.7
Luk 3, 16, 19.5
Luk 3, 22, 16.6
Mark 1, 8, 19.5
Mark 1, 10–11, 16.6
Mark 9, 11, 33.4
Matt 3, 11, 19.5
Matt 3, 13–15, 19.1
Matt 3, 16–17, 16.6
Matt 5, 39, 77.7
Matt 6, 9, 39.7
Matt 8, 22, 22.6, 30.12, 79.4
Matt 12, 31–32, 31.1
Matt 13, 14–15, 22.7
Matt 16, 18, 34.1
Matt 17, 13, 33.4
Matt 19, 16–17, 44.12
Matt 22, 14, 32
Matt 23, 34–36, 33.7
Matt 24, 3, 10.17
Matt 24, 29–30, 26.1
Matt 26, 26, 21.9
Neh 2, 10.11
Rom 14, 14, 20.2
Rom 9, 21, 70.5
1 Tess 5, 2, 26.5
Tit 1, 15, 20.2
Åp 11, 1–2, 11.1–3
Åp 11, 3, 11.12
Åp 11, 4, 11.13
Åp 11, 5, 11.15
Åp 11, 6, 11.16, 11.17, 11.18

- Åp 11, 7, 11.19, 11.20, 11.21
 Åp 11, 8, 11.22
 Åp 11, 9, 11.23
 Åp 11, 10, 11.26
 Åp 11, 11
 Åp 11, 11, 11.28
 Åp 11, 12, 11.30, 11.31
 Åp 11, 13, 11.32, 11.33
 Åp 11, 14, 11.34
 Åp 11, 15, 11.35
 Åp 11, 16–17, 11.36
 Åp 11, 18, 11.38–41
 Åp 11, 19, 11.42–45
 Åp 12, 3–4, 13.6
 Åp 12, 4, 13.7
 Åp 12, 5, 13.8–9
 Åp 12, 6, 13.10–12
 Åp 12, 13
 Åp 21, 13.1–4
 Åp 22, 13, 58.5
 visjoner nedskrevet i, 71.9
 Bildedyrkelse, 37.10, 43.8, 43.9, 43.11
 Bistand, guddommelig, 70.6–8
 Blasfemi, 31
 Blindhet, 3.8, 31.4, 50.3, 74.4
 Blod, 11.17, 20.2, 21.2, 30.9
 Blomster, 54.3, 62.2, 63.1, 67.4. *Se også*
     Planter
 Bok (bøker). *Se* Bibelen; Skrifter
 Bokens folk. *Se* Jøder; Kristendom og
     kristne
 Bokstaver, Den levendes, 11.36n48
 Brahmas mirakler, 10.3, 22.4
 Brød og vin, 21
 Bud. *Se* Lov(er)
 Budbringere, Guds. *Se* Manifestasjoner,
     Guds
 Buddha, 43.8, 43.11
 Bue, nedadgående, 81.6, 81.9
 Bue, oppadstigende, 81.6, 81.9
 Bønn(er), 11.24–25, 62.3–7, 66.6

C
 Catafago, César, 9.16
 Confucius, 43.8, 43.11
 Copernicus, 7.14n5

D
 Daniels profetier, 10.10–17, 13.13.
     Se også under Bibelen, vers fra
 Darius, forordning, 10.11
 David, 43.5
 Dávúdi, Siyyid, 9.19
 Den ene, 82.2n162
 Det aller helligste, 11.3–8, 11.11, 11.42
 Dommens dag, 11.39, 26
 Domstol, verdens-, 12.4
 Drage (Johannes' åpenbaring), 13.5–7
 Drusere, deres tro, 81.13
 Drømmer, 61.2, 71.3, 71.4, 71.8
 Due, Helligåndens nedstigning i form
     av, 16.6, 38.9
 Dyder
     Kristi, 37.13
     manifestasjoners, 38.1
     menneskelige, 11.7–9, 11.19,
         11.24–25, 60.3, 64.4, 74.2
     sann lyksalighet ligger i, 15.7
     tilegnelse av, 3.4, 15.7, 36.5, 81.11
     åndelige, 11.7, 29.3, 84.2–3, 84.6,
         84.10
 Dyrekretsen, tegn i, 14.12–13. *Se også*
     Solsystemet
 Dyreriket, 15.3–6, 32.2, 46.6, 49.3, 73.6,
     78.3, 82.17
     behov for opplæring, 3.1, 3.3, 57.8
     eksistens i, 17.4, 49.3, 57.4, 82.11
     fullkommenheter i, 64.1, 70.5
     grader og stader i, 32.6, 62.1
     manglende evne til å forstå, 59.6
     sanser, 48.2, 48.4, 48.5–7, 55.4, 58.2
     skille mennesket fra, xiv–xv, 3.3–4, .6,
         29.5–6, 47.10–11, 48, 49.4, 55.5
     som naturens fanger, 48.9–10
     ånd, 36.2, 36.3, 48.11, 55.2, 55.4
 Dyret (Johannes' åpenbaring), 11.20–21
 Død, 1.1, 2.5, 29.8–9, 30.12, 53.7, 74.4,
     74.6, 84.9
     sjelers fremgang etter, 62, 64, 66
 Døde, de, 11.21–29, 11.39, 14.7, 22.6–7,
     30.12, 60.4, 79.4
 Døvheter, 50.3, 74.4
 Dåp, 19, 20, 58.5

- E**dirne. *Se* Adrianopel
- Egenskaper, 33.6–9. *Se også* Dyder
 guddommelige, 11.7, 11.35, 81.12
 kunnskap om, 45.2, 59.3–4
 menneskelige, 16.3, 74.2
 naturens, 19.6
- Egypt, 11.22, 13.6
- Eksistens, 1.5, 2.4, 3.10, 15.1, 32.2, 46.6,
 47, 63.1, 77.8, 79, 82, 84.4.
Se også Dyreriket; Essens(er);
 Føreksistens; Ikke-eksistens;
 Menneskets rike; Mineralriket;
 Planteriket; Verden, betingede
 behov for en lærer/oppdrager, 3
 bevegelse i, 63.1–2, 69.3
 enhet, 82
 evolusjon av, 51.4
 fornyelse av, 81.8
 fullkommenhet, 46.2–8, 50.3–4, 62
 grader i, 37.2, 46.2, 52.2, 53.7, 57.4,
 60.4, 62.1, 64.3, 81.10
 ingen begynnelse av, 47.1, 47.3
 menneskelig, 1.6, 48, 49, 57.4, 67.3,
 67.9, 80.5–6
 nødvendig, 50
 onde ikke iboende i, 57.11, 74.6
 positiv, 74.3, 74.5–7
 relativ natur, 80.5–7
 sann, 22.7, 82.3, 82.12, 82.16
 skapelsens, 47.2, 79.3, 80.7
 tilfeldig, 82.8–9, 82.11–12
 vanlig, 82.7–8, 82.12
 verden, 38.5, 42.2, 47.6, 79.2, 80.6
 åndelig, 16.4, 22.7
 årsaker til, 47.4, 80.3
- Eldste, tjufire (Johannes' åpenbaring), 11.36–37
- Elementer, sammensetning og
 kombinasjon av, 36.1–3, 39.2, 46.7,
 47.4–8, 48.2, 53.7, 55.4, 82.11
- Elia
 døperen Johannes som, 33.3–6, 33.9,
 81.14
 gjenkomst, 10.8, 34.2
 inspirasjon mottatt av, 7.11
 tilsynekomst ved Kristi forklarelse
 71.7, 71.9
- Endring(er). *Se også* Evolusjon
 av skjebne, 68.2–3
 i forståelse, 83.3–5
 i fysiske verden, 2.7, 20.2
 i mennesker, 57.9
 manifestasjoner bringer, 3.14, 11.10,
 20.3–4, 20.6–8, 43.8–9, 43.12
 åndelig virkelighet uforanderlig,
 11.7, 11.11, 11.42, 16.10, 38.8,
 54.7, 58.5
- Ene, Den, 82.2n162, 82.4
- Eneværen. *Se* Enhet; Gud, eneværen/
 enhet
- Engler, 11.1, 11.3, 11.35
- Enhet, 27.8, 47.3. *Se også* Gud,
 eneværen/enhet
 brakt av Bahá'u'lláh, 12.4, 12.6–7
 brakt av Kristus, 3.13–14, 12.3
 eksistensens, 82
 manifestasjoners, 11.37
 sjelers, 71.7
- Esekiel, 37.13, 43.5
- Essens(er), 33.6, 82.8, 82.17
 deres ufeilbarlighet, 45.2–5
 forvandling av, 47.10–11, 81.8
 guddommelige, 27.5, 27.7, 27.8,
 37.2–7, 54.4–7, 82.5–6, 82.16
 kunnskap om, 45.2, 59.3–7
 manifestasjonens, 16.10, 39.3, 40.6,
 81.14
 menneskeartens, 47.10–11, 49.2,
 49.4, 49.8, 50.1
- Eteren, 16.3, 37.12, 48.12
- Etikk, 5.5. *Se også* Moral
- Europa, 4.4, 7.1, 20.7
- Eva, 30.2, 30.4–6, 30.8, 30.11
- Evangelium, 83.6, 84.12. *Se også under*
 Bibelen, vers fra
 mirakler nedtegnet i, 10.3, 10.5, 71.7
 Muhammeds forsvar av, 7.12, 11.12
 profeti om Báb i, 10.17
 profetier angående tvillingmani-
 festasjonene, 10.8
- Evne(r), 37.7, 71.3. *Se også* Gud, kraft/
 makt
 de to vitners, 11.17–18. 11.21

- fysiske, 18.3, 56.1
 Helligåndens, 24.3, 36.9, 72.7
 manifestasjoner, 11.37, 22.2, 22.8,
 42, 58.5
 menneskets, 3.18, 30.12, 48.2,
 48.5–7, 42.11, 56
 sataniske, 64.2, 64.4
 universelle, 84.4
 usedvanlig, 5.5–6
 vekst-, 37.13, 64.1
 åndelige, 36.4, 56.2, 72.5, 73.1
 Evolusjon, xiii–xv, 46, 47, 48.3, 49, 51.4
- F**
 Falskhet(er), 60.3, 64.4, 71.3, 75.1, 76.3
 Familier, 57.5, 57.6, 62.6
 Farao, 11.7, 64.4
 Farisere, 13.14
 Faste, 11.24–25
 Fatteevne. *Se* Forståelse; Kunnskap
 Fattigdom, 2.4, 74.4, 74.6, 82.14
 forskjellen mellom rikdom og,
 78.2–8, 78.12
 Fattige, omsorg for, 76.1, 78.12
 Fellesevnen, 56.2–4. *Se også* Mennesket,
 evner
 Fellesskap, 3.13–14, 11.37, 12.3, 12.6,
 84.4. *Se også* Enhet
 Filosofer og filosofi, 59.7, 83.4, 84.9–10
 europeisk, 46.8, 49.3, 83.2
 fysisk, 17.2, 17.4–6, 48.2–3, 48.8,
 48.11, 50.6
 gamle, 5.3, 5.5, 53.5, 81.13, 82.2,
 83.2–5
 guddommelige, 17.2, 17.5–7, 48.4,
 76.3
 om én årsak til alle ting, 82.13,
 82.16
 Forandring(er). *Se* Endring(er)
 Forbindelser, nødvendige, 40.8–9
 Forbrytere, straff av, 76.6, 77
 Forbudte tre, 81.8n157
 Forbønn, 62.4–7
 Foreldre, 57.5, 63.6. *Se også* Familier
 Forestilling, 25.3, 56.2, 56.3, 56.4, 71.2,
 71.3, 71.8
 Forestillinger, danne seg, 40.3, 48.6, 71.3
- Forklarelsens dag, 33.4, 71.7, 71.9
 Forkynnere, tilhengere og, 43.4–6
 Former. *Se* Forståelige virkeligheter;
 Sansbare virkeligheter; Ting
 Fornuft, xiv, 36.4, 60.7, 76.2–3, 83.3–6,
 84.7. *Se også* Sinn, menneskets
 Forræderi, 64.4, 75.1, 76.3
 Forsoning, 29
 Forståelige virkeligheter, 16, 25.3–5,
 48.4, 74.1–3, 82.6
 Forståelse. *Se også* Kunnskap
 dyrs evne til, 48.2
 mangel på, 1.5, 74.3
 åndelig, 61.1, 71.6, 71.7
 Fortolkning, 11.7, 13.13–14, 16.9, 26.1,
 30.4
 Forutbestemmelse, 35. *Se også* Skjebne
 Forvandling, 53.7, 81.8, 84.12. *Se også*
 Endring(er)
 Foster, menneskelig, utviklingsstadier
 for, 47.7–11, 49.6–8, 51.2–4
 Fred, 11.37, 78.4
 brakt av Bahá'u'lláh, 12.4, 12.7
 brakt av Kristus, 3.13–14, 12.3
 Frelse, 10.7, 65, 84.2
 Fremgang, 63
 manifestasjoners innflytelse på, 42.5
 menneskelig, 3.6, 64.6
 sjelens, etter døden, 62, 64, 66
 Fri vilje, 35, 70
 Frukt, 3.2, 14.3, 73.2, 73.7. *Se også* Frø;
 Tre/trær, frukter
 Frø, 14.3, 29.11, 37.13, 53.4, 82.16
 tilblivelse av trær og blomster fra,
 47.7, 51.3–4, 54.3
 Fullkommenhet(er). *Se også* Gud,
 fullkommenheter; Mennesket,
 fullkommenheter
 Bahá'u'lláhs, 9.5
 fysisk, 1, 77.13
 føreksisterende, 82.14
 gjenkomst av, 33.9, 81.8, 81.14
 grader av, 64.2, 64.5, 66.4
 guddommelig, 3.7, 18.2, 18.6, 30.7,
 31.3, 36.7, 39.1, 59.8, 64.5

- Fullkommenhet(er) (*fortsattelse*)
 Kristi, 21.2, 21.4, 21.10, 29.12, 31.2,
 37.13, 54.5
 manifestasjoners, 18.6, 31.2–3,
 37.11, 38.1, 42, 45.5
 menneskelige, 32.4, 46.2–3, 46.6,
 47.9–11
 skapelsens, 15.2, 62.1
 tilegnelse av, 32.5, 47.9, 52.2–3,
 81.4, 81.11
 universets, 32.2–5
 åndelig, 29.2, 77.13
- Fullkomne menneske, Guds manifesta-
 sjoner som, 11.1–2, 27–5, 44.12,
 50.5, 59.8
- Født på ny, sann betydning av, 60.3
- Føreksistens, 80. *Se også* Eksistens
 av kunnskap, 35.4–5, 82.5–6,
 82.13–14
 essensiell, 28.2, 80.2–4
 Guds, 53.5–6, 82.13
 Kristi, 28
 tidsbestemt/jordisk, 28.3, 80.2, 80.3
- Første intellekt, 53.5–6, 58.4
- Første punkt. *Se* Båb
- Første vilje, 53.5–6. *Se også* Vilje
- G**
- Galenos, 5.5, 84.9–10
- Galileo, 7.15
- Geistlige, 7.1–2, 7.10, 7.14, 8.1, 9.2, 9.3,
 9.6–14, 9.17, 9.22, 11.8
- Gjenkomst. *Se også* Reinkarnasjon
 Jesu, 10.8, 26
 i fysiske verden, 14.6, 14.11
 profeters, 33, 81.14–15
- Gjæringer, gode, 30.12, 65, 66.6, 70.4, 76.1,
 78.13, 84, *Se også* Etikkk; Moral
- Gjæringer og tro, 65. *Se også* Gjær-
 inger, gode
- Glede. *Se* Lykksalighet
- Godhet, 30.5–6, 57.10–11, 74. *Se også*
 Kunnskap, om godt og ond
- Grader. *Se* Dyreriket; Gud, rike;
 Meneskets rike; Mennesket,
 eksistens, grader; Mineralriket;
 Planteriket
- av eksistens, 37.2, 46.2, 52.2, 53.7,
 57.4, 60.4, 62.1, 64.3, 81.10
 av fullkommenhet, 64.2, 64.5, 66.4
 av skapte ting, 32.2, 32.5–6, 46.3,
 59.6, 62.1–2, 84.4
 av tjeneste, 62.3
 av ånd, 16.4, 81.10
 Gud er hinsides, 27.3–4
 menneskets, 47.9, 51.3, 57.3, 58.2, 64.2
- Gravitasjon, 48.12
- Gren, 12.1, 12.7–8
- Grunnleggere av religioner.
Se Manifestasjoner, Guds
- Grådighet, 29.5–6, 57.10, 78.1, 78.11
- Gud. *Se også* Helligånden;
 Manifestasjoner, Guds; Nåde,
 Guds; Treenighet; Virkelighet,
 guddommelig
 adskilt fra som ved et slør, 60.3,
 65.3, 66.1–4, 67.8, 67.10, 75.2
 anerkjennelse av, 65.2–4
 egenskaper, 3.11, 7.13, 37.2, 37.5–8,
 47.2, 50.3, 59.7, 60.3, 81.12
 eksistens, 50, 79.2–3, 80.6–7
 bevis for, 2, 20.8, 46.6, 81.5–6
 eneværen/enhet, 4.1–3, 5.3, 27.10,
 43.8, 43.11, 81.6
 evighet, 47.3
 fullkommenheter, 2.3, 2.6, 7.13,
 27.4, 35.2, 37.6–7, 62.1
 Guds manifestasjoners, 37.5
 Helligånden manifesterer, 31.2,
 54.5
 mennesket har del i, 50.1–4, 82.18
 føreksistens, 53.5–6, 80, 82.13–14,
 82.16
 gaver fra, 3.11, 34.10, 59.9–10, 60.4,
 65.3, 66.6, 84.3
 herredømme, 1.5, 1.7, 11.37, 36.9, 70.8
 hjelp fra, 70.6–8
 kjærlighet, 11.20, 11.24, 19.6–8, 24.3–4,
 44.5, 67.7, 84.3–5, 84.7–13
 kraft/makt, 2.3, 3.12–13, 3.18, 4.1,
 6.5, 9.13, 11.15, 15.8, 36.6, 45.2,
 70.5, 70.8

Stikkordregister

- Kristi forhold til, 12.2, 16.7, 27.7, 38.8–9, 54.7
- kunnskap
- Guds, 35.1–4, 82.5–6, 82.13–14 om, 11.24, 12.3–4, 19.6–8, 37.7, 45.2, 59, 82.6, 84.2–3, 84.7–12
- likegyldighet overfor, 75.1
- lover, 11.7, 11.10, 13.2, 20, 34.3, 47.9, 51.3–5
- manifestasjoners forhold til, 37, 44
- mennesket i bilde og likhet med, 3.7, 3.11, 49.8, 64.4
- menneskets ånds utstrømning fra, 53.1–5, 54, 82.18
- navn, 3.11, 37.5–8, 47.2, 50.3, 81.12
- nærhet til, 62.4
- nåde, 76, 77.8
- rettferdighet, 76, 77.8
- rike, 30.12, 33.3, 60.2, 65.4, 67, 82.17
- som skaper, 2.1, 2.6–7, 18.4, 36.7, 52.3, 53, 80.7, 82.17
- som søyle av ild, 16.6
- tegn på, 27.5, 37.3, 38.5, 50.3, 64.4
- tilgivelse fra, 31.5, 62.3–7, 65.3, 76.4–6, 77.8
- tro på, 65.2–4, 67.8
- veiledning fra, 11.13, 11.28–29, 45.3–4
- verdener, 60.2, 81.12, 82.17
- vilje og hensikt, 32.5, 70.5
- visdom, 11.13, 20.8, 47.5, 47.8
- ånd, 12.1
- Guddommelighet, 47.2, 59.7, 62.1.
Se også Essens(er), guddommelige; Gud; Virkelighet, guddommelig fullkommenheter, 50.1, 59.8
- Guds dag, 11.35
- Guds Ord. *Se også* Jesus Kristus; Åpenbaring, guddommelig
- er manifestasjoners ord, 44.5
  - føreksistens av, 28.3, 28.4, 80.7
  - menneskets åndelige natur nedarvet fra, 29.2, 29.7, 30.9
  - stade, 30.7, 38.4, 38.7, 38.9
  - tilsynekomst gjennom åpenbaring, 54.5–7
  - åpenbaring fra, 37.11
- Guds Sak. *Se* Bahá'í-troen
- Guds Sønn. *Se* Jesus Kristus
- Guds venn. *Se* Abraham
- Guds ånd. *Se* Jesus Kristus, ånd
- ## H
- Hagar, 4.4
- Harmoni. *Se* Enhet
- Hasan 'Amú, Mullá, 9.6, 9.10
- Helbredelse og helse, 2.5, 10.7, 72, 73. *Se også* Leger; Medisin; Sykdommer
- Hellas, 6.2, 43.11
- filosofer fra, 5.3, 5.5, 82.2
- Hellige land
- Abrahams eksil til, 4.2–5
  - Bahá'u'lláhs åpenbaring i, 4.5, 9.15
  - jødernes tilbakevending til, 12.7–8
- Hellige stad.
- som fysisk lov, 11.11
  - religion som, 13.1, 13.3–4
- Hellige ånd. *Se* Helligånden
- Helliggjørelse/hellighet, 19.6, 30.7, 67.7, 82.16, 82.18
- Hellighet, 36.7, 37.2, 67.7, 82.18. *Se også* Helliggjørelse/hellighet
- Helligste bok. *Se* Bahá'u'lláh, skrifter, Kitáb-i-Aqdas
- Helligånden, 2.8, 25, 36.7–8, 55.2. *Se også* Gud; Treenighet
- blasfemi mot, 31
  - kraft, 24.3, 36.9, 72.7
  - Kristus født av, 6.1, 17, 18.5, 29.4
  - nedstigning, 16.6, 24, 25.2–3, 38.9, 58.5
  - nåde, 19.6–7, 27.8, 29.2, 31.2, 31.5, 67.4, 83.8
  - tilsynekomst gjennom åpenbaring, 36.8, 38.4, 54.5–6
  - ånde, 3.11, 18.4, 29.3, 36.6, 67.3
- Helvete, 29.9, 30.10, 60.2, 81.3
- Hermes, 46.2n128
- Hevn, 43.12, 76.5–6, 77.2, 77.5–7
- Himmel, 3.11, 11.30, 11.42–43, 13.1–2, 21.3, 23, 4–5, 26.1–3, 67, 81.3

- Hinduer, og Brahmas mirakler, 10.3
 Hippokrates, 5.5
 Hjelp, guddommelig. *Se* Bistand, guddommelig
 Hjerne, menneskets. *Se* Sinn, menneskets
 Hjerter, 42.3, 57.8, 67.6
 Hor, 20.2
 Hukommelse, 56.2, 56.4, 74.3
 Hærskarene i det høye, 3.11
 Hærskarenes Herre, profetier angående, 10.8. *Se også* Bahá'u'lláh
 Hørsel/høresans, 48.5, 50.3, 56.1, 56.4, 61.1, 83.2, 84.7
 Høst, 14.9
 Håndverk, 1.4, 3.4, 36.4, 48.4, 71.6.
Se også Kunst
- I**bn-i-Nawfal, 10.22
 Ibnu'l-'Arabi, 82.1n161
 Ikke-eksistens, 2.4, 60.5, 63.1, 79.2.
Se også Eksistens
 absolutt, 47.3, 53.7
 det onde som, 74.3–4, 74.6–7
 relativ natur, 80.5–7
 Ild, 1.3, 16.6, 19.6
 Illusjon(er), 71.5, 71.8
 Imamer, 9.6n12, 11.36, 13.4, 37.2n111, 37.8n113
 Industri, 3.6
 Inntekt. *Se* Rikdom, forskjell mellom fattigdom og
 Inspirasjon. *Se* Forståelse; Visjon(er); Åpenbaring, guddommelig
 Intellekt, det første, 53.5–6, 58.4
 Intelligens, 3.10, 48.2, 57.3, 83.3–5.
Se også Sinn, menneskets
 Intensjon, god, 84.6, 84.10. *Se også* Gjerninger, gode
 Iran. *Se* Persia og persere
 Isais kvist, Bahá'u'lláh som, 12.1–2, 12.7
 Isak, 57.6
 Islam. *Se også* Muhammed; Muslimer forfall, 11.26, 11.28
 profetier angående tvillingmanifestasjonene, 10.8
 religionsordning, 11.5–6, 11.25, 13.4–7
 tradisjonell medisin i, 20.4n80
 Ismael, 4.4, 57.6
 Israel og israelitter. *Se også* Jøder de tolv stammer, 11.36
 fornektelse av Kristus av, 6.4
 Guds irrettesettelse av, 44.4, 44.7–10
 Kristi fornyelse av, 6.2–3
 Moses som, 5.2–3, 6.2
 nedstammet fra Abraham, 4.4, 57.6
 profeter fra, 37.11, 37.13
 samling av, 12.7–8
 Istanbul. *Se* Konstantinopel
- J**akob, 4.4, 44.7
 Jeremia, 34.2, 37.11, 43.5, 71.2
 Jerusalem
 erobringen av, 11.4–6
 gjenoppbygging av, 10.10–11, 10.14, 10.16, 11.6
 ortodoks patriark fra, 7.9
 religion som ny, 11.22, 13.1, 13.3–4
 tempel i, 11.3–8, 11.11, 11.42
 Jesaja, 22.7, 37.11, 43.5. *Se også* under Bibelen, vers fra
 profetier angående Messias, 26.4
 visjoner, 71.2, 71.9
 Jesus Kristus, 6, 21.6, 30.9, 36.8, 60.6, 64.3, 76.4. *Se også* Guds Ord; Treenighet
 bevis på stade som manifestasjon, 22.3–5, 24.3
 blasfemi mot, 4.1
 brød og vin som symbol på, 21
 dyder, 37.13
 dåp, 16.6, 19.1–5, 38.9, 58.5
 enhet brakt av, 3.13–14, 12.3
 etterkommer av Abraham, 4.4, 57.6
 forklarelse/transfigurasjon, 33.4, 71.7, 71.9
 fred brakt av, 3.13–14, 12.3
 fullkommenheter, 21.2, 21.4, 21.10, 29.12, 31.2, 27.13, 54.5
 fødsel, 17
 føreksistens, 28

- gjenkomst, 10.8, 26
 Gud Faders forhold til, 12.2, 16.7,
 27.7, 38.8–9, 54.7
 guddommelighet, 21.6–7
 Helligåndens forhold til, 17, 24.8,
 29.4
 himmelfart, 10.14, 23.7
 jøder anerkjente ikke, 13.14, 14.15,
 26.4, 28.4–5
 livsoppgave, 29.10
 lære, 21.4, 21.7
 martyrdom, 10.5, 10.10, 10.12,
 10.14, 11.22, 21.6, 22.5, 28.4, 35.5
 menneskelighet, 21.3, 21.6–7, 64.4
 mirakler, 10.3, 22
 mosaiske religionsordning opphevet
 av, 6.2–3, 20.2–3, 20.5
 nåde, 21.3–4, 21.7, 21.10, 29.12
 offer, 29.3, 29.10–13, 30.9, 30.11
 oppstandelse, 23
 pavens livsførsel sammenlignet med,
 34.5–10
 profetier vedrørende, 13.14, 26.4
 religion, 11.7, 11.8, 11.12
 sannhet, 22.5
 slutten på hans religionsordning, 11.8
 som oppdrager, 3.17, 6.5, 29.10
 som speil, 27.6–7, 54.5–7
 stade, 30.7, 38.8–9
 storhet, 18
 Største ufeilbarlighet, 45.10
 tegn på, 14.13, 38.7
 tilgivelse, 76.1, 77.10
 tilsynekomst, 10.10–15, 10.16, 11.8,
 20.5, 26.2–4, 43.5, 84.5
 utvalgte, 11.36, 11.37
 virkelighet, 25.2, 27.5, 27.8, 29.7,
 30.7, 39.4, 63.2
 ånd, 21.3–5, 21.7, 27.8, 29.7
 åndelighet, 24.3–4, 29.2
 Johannes (apostel), visjoner, 11, 13, 71.2,
 71.9
 Johannes, døperen, 19.4, 20.5
 gjenkomst av Elia, 33.3–6, 33.9,
 81.14
- Jorden
 den nye, 13.1, 13.2
 eksistens, 38.5, 47.7
 fornyelse av, 16.9
 fullkommenheter, 15.2
 krumning, 48.6–7
 næring fra solen, 50.2, 53.2
 skapelsen av, 17.6–7, 51.5
 sykluser, 41.2–3
 Jordskjelv i Shiraz, 11.32–33
 Josef (Jakobs sønn), 4.4, 11.36, 30.10
 Josef (Marias ektemann), 12.2
 Josva, 11.12, 11.17–18, 44.10
 Jøder. *Se også* Israel og israellitter
 anerkjente ikke Jesus Kristus, 13.14,
 14.15, 26.4, 28.4–5
 Bahá'u'lláhs lære om, 9.6
 i persisk fangenskap, 6.2, 10.11–12
 lover gitt til, 30.10, 76.2
 Muhammeds behandling av, 7.9
 slutten på den mosaiske religions-
 ordning, 11.8
 tilbakevending til Det hellige land,
 12.7–8
- K**aifas, 64.4
 Kain, 64.4
 Kaldeerne, israelittenes underleggelse
 under, 6.2
 Kalifer, 7.9, 11.20, 11.22, 13.6–7, 77.9
 Kanaan, 57.7
 Kannibalisme, 3.3, 29.5, 77.13
 Kapasitet, menneskelig, 57.3, 57.9–12,
 81.10
 Karakter, menneskets, 57
 Karbala, Irak, 9.6
 Karmelberget, Bahá'u'lláhs ankomst
 til, 9.15
 Katolisismens dåpsritual, 20.5
 Kefas. *Se* Peter (apostel)
 Khadíjih, 10.22
 Kjærlig godhet, 84.12
 Kjærlighet, 16.3, 32.5, 48.4. *Se også* Gud,
 kjærlighet
 Bahá'u'lláhs, 12.4, 12.6
 manifestasjonenes, 11.37, 42.3

- Konstantin, keiser, 3.13
 Konstantinopel, 4.5, 9.5, 9.13
 Kontemplasjon, 37.5, 71.3, 80.7
 Koranen, 7.11, 7.13, 7.15
     religionsordning, 11.5–6, 11.23, 11.25
     vers fra
         2, 105, 32.1
         3, 74, 32.1
         6, 103, 37.4
         17, 60, 81.8
         19, 17, 17.3
         23, 14, 47.9, 60.4
         36, 36, 17.4
         36, 38, 7.14
         36, 40, 7.14
         37, 62–66, 81.8
         37, 180, 81.12
         44, 43–46, 81.8
         48, 1–2, 44.11
         48, 8, 11.12
         56, 52–53, 81.8
         59, 2, 37.10, 81.13
 Koscher-lover, 76.2
 Kraft. *Se* Evne(r)
 Krig
     blant arabiske stammer, 7.4, 7.6
     blant kristne, 43.12
     mellom Frankrike og Tyskland, 9.16
     muslisk lov om, 7.9
     udyrets (Johannes' åpenbaring),
         11.20–21
     vil bli forbudt, 12.4
 Kristendom og kristne, 12.3, 30.10, 84.9–10
     Bahá'u'lláhs lære om, 9.6
     dåpsritual, 20.5
     historier om Muhammed fra
         presteskapet, 7.1–2, 7.10
     Kristi religionsordning, 11.8, 12.8,
         34.3
     Muhammeds behandling av, 7.9
     opprinnelige læresetninger ikke
         fulgt, 43.9, 43.12
     utbredelse av, 9.25
 Kristus. *Se* Jesus Kristus
 Kropp, menneskets. *Se* Legeme,
     menneskets
     Kunnskap, 56.2, 56.4, 59.6, 83. *Se også*
         Gud, kunnskap om; Uvitenhet
         begrepsmessig, 40.2–3, 48.6, 71.3
         essensiell, 35.2
         formell, 40.2
         guddommelig, 40.6, 82.5–6
         intuitiv, 40.2, 40.4
         jorden skal fylles med, 12.4–5
         menneskelig, 16.1–3, 40.2–5, 83.7
         objekter, 82.6, 82.13
         om Báb, 8.1–3
         om Bahá'u'lláh, 9.11, 64.4
         om egenskaper, 59.3–4
         om foreksisterende, 82.5–6, 82.14
         om godt og ondt, 30.2, 70.3, 70.5–7
         om manifestasjoner, 40, 59.9
         om Muhammed, 7.13
         religion som grunnlegger av, 34.10–11
         sann, 14.12
         sansbar, 16.2, 16.4–8
         som fullkommenhet, 37.7
         søken etter, xvi, 10.7
         tilegnelse av, 25.4, 32.5, 37.2, 57.10
         utbredelse av og begrensninger for,
             3.10, 58, 59.5, 59.6, 59.7
         vann som symbol på, 19.6, 19.7
 Kunst, 3.4, 3.6, 7.16, 48.4, 58.3. *Se også*
     Håndverk
 Kvinne kledd i sol (Johannes' åpen-
     baring), 13.4–12
 Kvinner, arabiske stammers behandling
     av, 7.3–7
 Kvist, 11.2
     Isai, 12.1–2, 12.7
 Kyros, forordning, 10.11
Lampe(r), 66.3, 68.2–3
     lysets forhold til, 25.6, 25.8, 33.9,
         36.2, 37.12, 39.4, 44.5, 46.7
     ånd sammenlignet med, 55.4, 55.6
 Laster, 36.5, 57.12, 60.3, 64.4
 Ledelse, 11.13, 29.12, 34.10, 39.1, 43.4,
     45.4
 Legeme, menneskets, 29.5, 36.3, 67.3.
     Se også Menneskets rike;
     Mennesket; Sinn, menneskets;

- Ånd, menneskets
 helbredelse av, 72.4, 73.3–5
 skjønnhet og fullkommenhet, 32.4,
 46.2–3, 46.6–7, 47.9–11
 søvn, 2.5, 16.8, 61.2–3, 71.8
 tid og sted omslutter, 61.1–2
 åndens forbindelse med, 39.6, 52,
 61.4–6, 66, 67.5, 80.4, 81.11
- Leger. *Se også* Helbredelse og helse;
 Medisin
 Galenos, 5.5, 84.9, 84.10
 Hippokrates, 5.5
 lyve for pasienter, 57.12
 manifestasjoner som, 45.6
 profeter som, 20.4, 40.8
 åndelige, 10.7, 72.6
- Legning, menneskelig. *Se* Karakter,
 menneskets
- Lidelse, 75
- Likestilling, 78.3, 78.5–7
 mangel på, 78.2
- Likevekt, 48.2, 73.3–5
- Liv, 1.1, 19.7, 30.12, 42.2, 67.3, 74.6. *Se
 også* Elementer, sammensetning
 og kombinasjon av; Naturen
 evig, 22.6–7, 30.9, 30.12, 60.4, 67,
 84.2–3
 oppnåelse av, 21.2, 21.5, 21.7,
 21.10, 29.12
 den rasjonelle sjels, 36.6, 38.8
- Lot, 4.2
- Lov(er)
 Bahá'u'lláhs, 12.4
 brakt av Guds manifestasjoner, 11.37
 europeiske, 20.7
 for bevegelse, 1.12, 81.9, 83.2
 fysiske, 2.5, 11.11, 11.12
 Guds, 11.7, 13.2, 20, 34.3, 47.9, 51.3
 mosaiske, 6.2–3, 11.12, 20.2–3, 20.5,
 20.8, 43.5, 43.9, 76.2
 natur-, 1, 22.1, 47.5–6, 51.3, 78.2
 opphevelse av, 20.2–3, 20.5, 20.6–8
 religiøse, 76.2, 76.3, 76.4
 straffe-, 77
 ti bud, 43.9
 åndelige, 11.11
- Lovede, profetier angående den, 13.5–9,
 25.7–8, 35.3. *Se også* Manifesta-
 sjoner, Guds
- Luktesans, 16.2, 16.3, 48.5, 56.1, 56.4,
 73.2, 73.6, 83.2
- Lykke. *Se* Lykksalighet
- Lykksalighet, 6.3, 15, 16.4, 78.4
- Lys, 16.5, 31.3–7, 48.12, 74.6. *Se også*
 Lampe(r), lysets forhold til
 solens, 28.2, 37.12, 39.3, 39.6, 42.2,
 53.2–3, 84.10
- Lysestaker (Johannes' åpenbaring),
 11.13, 11.29
- Lærdom. *Se* Kunnskap
- Lære, guddommelig
 Bahá'u'lláhs, 9.13
 Kristi, 21.4, 21.7
 sann glede funnet i, 15.8, 84.11
 uforanderlige natur, 11.42–43
 utbredelse av, 13.2, 42.5
- Lærere/oppdragere, sanne
 Abraham som, 4.4, 4.6
 Báb som, 8.2–3
 Bahá'u'lláh som, 9.25–26
 Kristus som, 3.17, 6.5, 29.10
 manifestasjoner som, 3.16–17, 11.37,
 39.1, 45.8, 64.2, 64.4–5
 menneskets behov for, 3
 Muhammed som, 7.3–8, 7.11,
 7.13–16, 11.18–19, 13.11–12
- Løgn, 57.12, 64.4, 75.1, 76.3
- Løsrivelse, 67.7
- M**agikere, 10.3–4
- Mahdi, profetier angående, 10.8
- Manifestasjoner, Guds. *Se også* Lærere/
 oppdragere, sanne; Mirakler;
 Profetier; Profetskap og profeter;
 Åpenbaring, guddommelig; *og de
 enkelte manifestasjoner*
 bevis for, 3.17, 20.4, 22.3–5, 24.3, 41.4
 endring brakt av, 3.14, 11.10,
 20.3–4, 20.6–8, 43.8–9, 43.12
 enhet gjort av, 11.37
 evner, 11.37, 22.2, 22.8, 42, 58.5
 fullkommenheter, 18.6, 38.1, 42, 45.5

- Manifestasjoner (*fortsettelse*)
fysisk, 38.1, 38.2, 38.8, 39.1
gjenkomst, 33, 81.14
guddommelig, 38.1, 38.4, 38.3, 39.1, 39.4, 39.6, 58.5
Guds forhold til, 37.44
herredømme, 11.37
kjærlighet, 11.37, 42.3
kunnskap om, 40, 59.9
ledelse fra, 39.1, 43.4
legemlig, 58.5
moral fornyet av, 6.2–3, 7.11–12, 8.1–2, 9.1, 11.26, 43.5, 43.8
nåde, 38.4, 39.4, 42.3, 43.3, 54.3
oppstandelse, 23.2
rasjonelle sjel, 38.1, 38.3, 38.8, 39.1, 39.6, 58.5
religionens essens uforandret av, 11.7–9, 11.12, 11.24, 11.42–43
religionsordninger grunnlagt av, 11.10, 43.3, 43.5
sammenlignet med solen, 42.2, 43.3
sivilisasjon brakt av, 49.8–9
som det fullkomne menneske, 11.1–2, 27.5, 44.12, 50, 59.8
som et hult rør, 11.2
stader, 30.7, 31.2, 38, 39
stråler som utgår fra, 25.2
største ufeilbarlighet, 45
sykluser, 41.3–4
ta avstand fra, 31.3–7
tilsynekomst av, 11.35, 13.5–13, 14.7, 27.4, 82.6
universelle, 30.7, 41.4, 59.8
virkeligheter, 16.10, 39.3, 39.4–6, 45.5
visdom, 45.5–6
Maria (Kristi mor), 17.3
Martyrdom, 61.3. *Se også* Báb, martyrdom; Jesus Kristus, martyrdom
Marván, 13.6
Mat, 21.6, 73.2, 73.5, 73.7
Matematikere og matematikk, 7.14, 7.15, 7.16, 35.6, 82.4, 83.3
Materie, 47.4, 47.8, 53.7, 82.12
Maxwell, May Bolles, xi
Medfølelse, 57.10, 76.4, 78.9. *Se også* Fattige, omsorg for
Medisin, 73.2, 73.7. *Se også* Helbredelse og helse; Sykdommer islamsk tradisjonell, 20.4n80 leger helbreder uten, 72
Meditasjon. *Se* Kontemplasjon
Menneskeheten. *Se* Mennesket
Mennesket. *Se også* Foster, menneskelig, utviklingsstadier for; Legeme, menneskets; Menneskets rike; Sanser; Sinn, menneskets; Ånd, menneskets
behov for en oppdrager, 3, 64.4
egenskaper, 40.7, 47.9, 64.4, 74.3
eksistens, 1.6, 48, 49, 57.4, 67.3, 67.9, 80.5–6
evner, 57.3, 57.9–12, 81.10
evolusjon, xiii–xv, 46, 47
forlater denne verden, 64.7
forskjellig fra dyr, xiv–xv, 3.3–4, 3.6, 29.5–6, 47.10–11, 48, 49.4, 55.5
forståelse av Gud, 59
fullendthet, 46.3–8, 47.9–11, 48.2
fullkommenheter, 38.6, 49.8, 60.3–4, 62.2, 64.1–7, 70.5, 74.3
grader, 47.9, 51.3, 57.3, 58.2, 64.2
helliggjøring av, 19.6, 30.9
i Guds bilde og likhet, 3.7, 3.11, 49.8, 64.4
kan ikke skape liv, 47.5
karakter, 57
kjærlighet til transcensens i, 48.8
krefter, xiv, 3.18, 30.12, 48.2, 48.5–7, 48.11, 56
kunnskap om, 16.1–3, 40.2–5, 83.7
mestring av naturen, 1.4, 48.9–10
natur, 29.2–8, 46
opprikkelse, 17.7, 38.5–6, 80.4
originalitet, 47.10–11, 50
sanser, 61.1, 67.6
sjelen som, 38.3
skapelse av, 18.4, 64.4
stade, 64
svakhhet, 2.3

- tilegnelse av, 7.16, 81.4
 unyttige organer og lemmer hos,
 47.11, 49.3–6
 verdens legeme sammenlignet med,
 20.4
 vilje, 1.3
 virkelighet, 54.4, 57.10, 60.3, 71.6,
 81.12, 82.17, 84.4
 åpenbaringer av, 15.8, 50.4, 81.10
 Menneskets rike, 34.10, 49.4, 78.4,
 84.4. *Se også* Kropp, menneskets;
 Mennesket; Ånd, menneskets
 bevegelse i, 16.8, 70.6
 eksistens i, 1.6, 49, 79.2
 fullkommenheter i, 32.2, 84.7
 grader i, 32.7, 70.5, 81.10
 sann glede i, 15.3, 15.7–9
 tilgivelse i, 77.2, 77.5–6
 Messias, profetier angående, 10.8, 26.4
 Metafor, 16.4–9, 24.2, 34.3
 Mikrobielle partikler, 72.3
 Mineralriket, 3.1, 40.7, 51.3, 59.6, 82.17
 eksistens, 32.2, 57.4, 67.3, 67.9, 79.2,
 80.5–6
 fullkommenhet, 46.6, 64.1
 glede i, 15.2, 15.6
 grader og nivåer i, 32.5, 32.6,
 62.1–2, 63.3
 Mirakler, 22
 Bahá'u'lláh og, 9.6–9, 9.19, 9.22,
 10.3–5
 Brahmas, 10.3
 Kristi, 10.3, 22
 Modenhet, stadier for, 51.2–3. *Se også*
 Foster, menneskelig, utviklings-
 stadier for
 Moderasjon, 78.5–7
 Moral. *Se også* Gjerninger, gode; Etikkk
 degradering, 77.11–12
 i Afrika; 3.3, 29.5, 77.13
 manifestasjoners forbedring av,
 6.2–3, 7.11–12, 8.1–2, 9.1, 11.26,
 43.5, 43.8
 styrking, oppretting av, 84.2, 84.10
 Mord, lover mot, 76.3
 Moses, 5, 11.12, 14.13, 30.10, 39.4, 64.4.
Se også Lov(er), mosaiske
 etterkommer av Abraham, 4.4, 57.6
 Guds irettesettelse av, 44.4, 44.8–10
 mirakler, 22.4
 Muhammed sammenlignet med,
 11.17
 religionsordning, 11.7, 11.8
 som oppdrager, 3.17
 tilsynekomst ved Kristi transfig-
 urasjon/forvandling, 71.7, 71.9
 utvalgte, 11.36
 Mu'aviyih, 13.6
 Muḥammad-Taqí Afnán, Ḥájí Mirzá
 (Vakilu'd-Dawlih), 11.36n48
 Muhammed, 7. *Se også* Islam; Lærere/
 oppdragere, sanne, Muhammed
 som; Muslimer
 arabiske stammer sivilisert av,
 7.3–8, 7.11, 7.13–16, 11.14,
 11.18–19, 13.11–12
 behandling av kristne, 7.9
 bevis på stade som manifestasjon, 7.2
 etterkommer av Abraham, 4.4, 57.6
 forfølgelse av, 7.2, 7.7
 fortellinger om, 7.1–2, 7.10
 Guds irettesettelse av, 44.11
 lover og lære, 10.22, 11.16
 militære ekspedisjoner, 7.2, 7.7–9
 profetier angående, 11.5–7, 11.34, 13.4
 religion, 11.7, 11.8, 11.12–28, 13.4–7
 religionsordning, 11.5–6, 11.12–28, 43.5
 tilsynekomst, 11.34
 utvalgte, 11.36
 utvandring, 10.18, 10.20, 10.22n24
 Muslimer. *Se også* Arabiske stammer,
 Muhammeds opplæring av; Islam;
 Muhammed
 Bahá'u'lláhs lære om, 9.6
 forfølgelse av, 7.2, 7.7
 Guds irettesettelse av, 44.11
 kalender, 10.20, 13.13
 Mutavakkil, 77.9
 Mystier. *Se også* Oppdagelser
 guddommelige, 42.3, 55.5, 81.15

- Mørke, 16.5, 18.2, 74.6
 Måne, 13.4, 35.6, 63.3
     forkynnere og tilhengere sammen-
     lignet med, 43.4
     lyset fra, 28.2, 39.3
- Najaf**, Irak, 9.6
 Najran, 7.9
 Napoleon, Bahá'u'lláhs brev til, 9.16
 Náširi'd-Dín, sjahen, Bahá'u'lláhs brev
     til, 9.17, 9.22, 16.8
 Nattverd, 21
 Naturen, *Se også* Dyreriket; Menneskets
     rike; Mineralriket; Planteriket
     egenskaper, 16.3, 19.6
     fullkommenheter, 15.8
     ibocende, 57.4, 57.9–12
     lover, 78.2
     menneskets beherskelse av, 1.4,
     48.9–10
Náw' (arter), 46.1n127
 Nivåer. *Se* Grader
 Noah, 11.7, 30.10, 57.7
Noen besvarte spørsmål
     'Abdu'l-Bahás gjennomgang av, xii, xiii
     første utgave av, xii, xvi
     oversettelser av, xii, xv, xvi, xvii–xviii
     persisk tekst, xii, xvii, xviii
     Shoghi Effendis godkjenning av, xvi
     tema xii–xiii, xvi
 Nusairierne, tro, 81.13
 Nødvendige relasjoner, 40.8–9
 Nåde, 36.3, 76, 77.8, 82.17, 84.3
     Guds, 19.6–7, 21.2–4, 25.2, 25.3,
     27.8, 29.3, 30.9, 32.5, 36.6, 37.11,
     58.4, 60.3, 62.2, 62.7, 66.6, 67.3,
     80.7, 81.8, 81.10
     Helligåndens, 19.6–7, 27.8, 29.2,
     31.2, 31.5, 67.4, 83.8
     himmelsk, 11.16, 40.6
     Kristi, 21.3–4, 21.7–8, 21.10, 29.12
     manifestasjonenes, 38.4, 39.4, 42.3,
     43.3, 45.3
- O**livenetrær, (Johannes' åpenbaring), 11.13
 Omajader, 11.20, 11.22, 13.6–7
- Onde, 57.9–12, 74. *Se også* Kunnskap,
     om godt og ondt
 Oppdagelser, 3.4, 3.6, 3.10, 36.4. *Se også*
     Oppfinnelser; Åndelige budskap
     menneskets evne til å gjøre, 48.4,
     48.6–7, 58.3–4
     vitenskapelige, 71.3
     åndelige, 67.2, 71.4
 Oppdragelse/opplæring
     av de onde, 11.18–19
     behov for, 3, 64.4
     karakter tilegnet gjennom, 57.2, 57.8
     materieell, 3.5, 3.8–10, 3.15
     menneskelig, 3.6, 3.8–10, 3.15
     om forbrytelser og straff, 77.3, 77.7,
     77.11–13
     åndelig, 3.7, 3.8–9, 3.11, 3.15, 29.5
 Oppdragere. *Se* Lærere/opdragere, sanne
 Oppfattelse. *Se* Persepsjon
 Oppfinnelser, 7.15, 17.5, 48.4, 58.3, 71.3,
     71.6. *Se også* Oppdagelser
 Opplæring. *Se* Oppdragelse/opplæring
 Oppløsning, 1.1, 53.7
 Opprinnelighet, 17.7, 38.5–6, 53.5, 80,
     82.12–14
- Orden**
     betingede verdens, 2.5
     naturlig, 1, 22.1–2, 47.5–6, 51.3,
     51.5, 52.5, 81.10
     sosial, 3.6, 3.9
     universell, 47.9, 82.11
 Originalitet, 47.10–11, 49.2–8, 50
 Ortodokse kristne, dåpsritual, 20.5
 Osmanske rike, månen som symbol på, 13.4
 Overskudd, deling av, 78.5–8
- Pakt**, Bahá'u'lláhs, 11.44–45
 Paktkiste, 11.44
 Palestina, 12.8
 Paradis, 11.35, 42.5, 60.2, 60.3, 61.3.
     Se også Himmell
     Adam og Eva kastet ut av, 30.4, 30.6
 Paulus (apostel), 20.2, 29.8
 Pavedømme, 34, 43.12
 Paver. *Se* Pavedømme
 Penn, Den høyestes. *Se* Bahá'u'lláh

- Persepsjon, 56.1, 61.3, 71.7, 74.1–2
- Persia og persere
 Bahá'u'lláhs forvandling av, 9.13,
 9.24, 84.12
 jødenes fangenskap i, 6.2, 10.11–12
 religiøs fanatisme, 8.1, 9.1
 rike, 13.6
 sol som symbol for, 13.4
- Pest, (Johannes' åpenbaring), 11.18
- Peter (apostel), 9.25, 20.2, 34, 62.3, 63.2.
- Pilegrimer, vestlige, xi.
- Pinse. *Se* Helligånden, nedstigning
- Planter, 1.2, 42.2
- Planter, 17.4, 32.5, 82.17. *Se også*
 Blomster; Planteriket; Tre/trær
 eksistens, 49.3, 57.4
 fullkommenheter, 70.5
 helbredelse ved hjelp av, 73.5, 73.7
- Planteriket, 64.1, 82.11. *Se også*
 Blomster; Frø; Planter; Tre/trær
 behov for dyrking i, 3.1, 3.2
 forvandling i, 49.3–4, 49.7
 fullkommenheter i, 32.2, 32.3, 46.6,
 51.4, 82.16
 lykksalighet i, 15.3, 15.6
 nivåer og stadier i, 32.6, 40.7, 62.1–2
 ånd i, 55.2, 55.3
- Platon, 5.5, 7.14, 83.3, 84.9
- Plotin, 82.2n162
- Polarstjernen, 48.6–7
- Polygami, 7.1, 7.4–5
- Porten, *Se* Báb
- Prester. *Se* Geistlige
- Presteskap. *Se* Geistlige
- Profetier
 Daniels, 10.10–17, 10.19, 13.13
 i Brev til kongene, 9.18
 i Johannes' åpenbaring, 11
 om Báb, 11.6, 11.34, 13.5–13
 om Bahá'u'lláh, 9.15, 10, 11.34–45, 12
 om Den lovede, 13.5–7, 25.7–8, 35.3
 om Kristus, 13.14, 26.4
 om Messias, 10.8, 26.4
 om Muhammed, 11.5–7, 11.34, 13.4
 om tvillingmanifestasjonene, 10.8–22
- Profetskap og profeter, 43. *Se også*
 Manifestasjoner, Guds; *og de enkelte profeter*
 etterkommere av Abraham, 4.4, 57.6
 fullkommenheter, 31.2, 62.1
 gjenkomst, 33, 18.14–15
 Guds irrettesettelser av, 44
 Israels, 37.11, 37.13
 krefter/evner, 58.4
 kunngjøringer om, 35.3, 35.5
 mirakler tilskrevet, 10.5, 22
 om én årsak til alle ting, 82.13
 om gode gjerninger, 84.11
 om Guds verdener, 82.17
 som leger, 20.4, 40.8
 som oppdragere, 64.5
 stade, 27.8, 38.8
 sykluser, 14.7–15
 uavhengige, 43.2, 43.3, 43.5–6
 visjoner, 71.4
- Prøvelser. *Se* Lidelse; Martyrdom
- Ptolemaios, 7.14, 7.15, 81.13, 83.3
- Pytagoras, 7.14
- Pålitelighet, 64.4
- Quddús**, 11.28–31
- Reinkarnasjon**, xiii, 81
- Religion. *Se også* Manifestasjoner, Guds,
 religionsordninger grunnlagt av;
og de enkelte religioner
 forfall, 11.22–26
 fysiske aspekter som endres, 11.10, 13.2
 grunnleggelse av/grunnlag for,
 11.24, 60.2
 Guds, 11.7–10
 harmoni mellom vitenskap og, xiii–xiv
 innflytelse på sivilisasjon, 84.9
 manifestasjoners grunnleggelse av,
 40.8–9, 43.3, 43.5, 43.9
 som en brud, 13.1, 13.4
 som fremmer av sannhet, 34.10
 som hellig by, 13.1, 13.3–4
 som nye Jerusalem, 13.1, 13.3–4
 som nødvendig forbindelse, 40.8
 sykluser, 14.7–12, 43.9–12

Noen besvarte spørsmål

- Religion (*fortsettelse*)
utvalgte fra hver, 11.36
åndelig grunnlag uforanderlig,
11.7–9, 11.12, 11.28, 11.42–43
- Religionsordninger, manifestasjonenes
grunnleggelse av, 11.10, 43.3, 43.5.
Se også Sykluser
- Renselse, 19.6, 30.7, 67.7
gjennom anger, 19.3–4, 20.5
- Represalier. *Se* Hevn
- Rettferd(ighet)/rimelighet, 12.4, 70.3,
78.2, 84.9
- Rettferdighet/rettskaffenhet. *Se også*
Urettferdighet/urett
Bahá'u'lláh brakte, 12.4
Guds, 76, 77.8
handle med, 57.10, 64.4, 70.3–4,
70.7, 84.9
lover, 29.5
nåde i motsetning til, 32.5, 62.7
statens, 77.10–14
streiker og, 78.2, 78.3, 78.9
- Rettskaffenhet, 29.5. *Se også* Gjæringer,
gode
- Rikdom, 2.4, 15.6, 62.4, 62.5, 74.6, 82.14
forskjell mellom fattigdom og,
78.2–8, 78.12
- Riker. *Se* Dyreriket; Grader; Gud,
rike; Himmel; Menneskets rike;
Mineralriket; Planteriket
- Rimelighet. *Se* Rettferdighet/
rettskaffenhet
- Roma, 5.5, 6.2, 13.6, 34.4, 34.9
- Rumelia. *Se* Adrianopol
- Rør/rørstengel (Johannes' åpenbaring),
fullkomne menneske som, 11.1–2
- Sá'adat** (trofasthet), 15.2n68
- Salomo, 11.4, 43.5
- Samhørighet. *Se* Enhhet; Fellesskap
- Sammensetning, 1.1, 53.7. *Se også*
Elementer, sammensetning og
kombinasjon av
- Samuel, 37.13
- Samvittighet, 75.1, 84.10
- Sannhet og sannferdighet, 64.4, 67.7
Kristi, 22.5
manifestasjoner som sentrum for,
40.8–9, 42.3, 45.5
religion som fremmer av, 34.10
søken etter, 10.7, 14.12, 14.14
åndelig, 11.7, 25.7–8
- Sansbare virkeligheter, 3.10, 16, 25.3,
74.4, 83.2
oppdagelser av, 48.6–7
oppfattelse av, 36.2, 74.1, 74.2
- Sanser, 67.6, 71.7
dys, 48.2, 48.4–7, 55.4, 58.2
forståelse gjennom, 16.2, 61.1, 83.2, 83.7
kraft, 36.2, 48.11, 59.6
persepsjon gjennom, 67.5, 74.1–2
- Sansninger, 62.2, 64.1, 82.17
- Sekkestrie (Johannes' åpenbaring), 11.12
- Selvoppofrelse, 67.7
- Shoghi Effendi, xv, xvi
- Simon. *Se* Peter (apostel)
- Sinn, menneskets, 39.6, 51, 52.3, 61.4, 82.12.
Se også Fornuft; Intelligens;
Oppdagelser, menneskets evne til
å gjøre; Tanke(r)
evne (kraft), 16.3, 55.6, 83.3
fullkommenhet, 64.1
manifestasjoners opplysning av,
42.3, 42.5
persepsjon gjennom, 40.5, 59.4,
74.1, 74.2
som forståelig virkelighet, 48.4, 74.2
sted og tid gjennomreist ved, 67.1–2
tilegnelse av kunnskap gjennom,
25.4, 32.5, 37.2, 57.10
- Sinne, 11.45, 57.10
- Siste nattverd, 21.8–10
- Sivilisasjon
arabiske stammers, 7.3–8, 7.11,
7.13–16, 11.14, 11.18–19
gjennom opplæring, 3.4, 3.6, 57.8
Guds manifestasjoner grunnlegger,
34.10, 49.8–9
sann fremgang, 77.13, 84.2, 84.9
styrt av naturlover, 78.2

- Sjel(er), 55, 58.3, 60.4, 71.7. *Se også*
 Manifestasjoner, Guds, stader,
 rasjonelle sjel; Ånd, menneskets
 blindhet, 31.3–6
 bønn for avdøde, 62.3–4, 62.6–7, 66.6
 egenskaper, 57.9, 59.7–8
 fremgang etter døden, 62, 64, 66
 helbredelse av andre sjeler, 72.5–6
 tilslørt, 65.3, 67.10
- Skapelse. *Se også* Elementer, sammen-
 setning og kombinasjon av; Gud,
 som skaper; Verden, betingede
 eksistens, 47.2, 79.3, 80.7
 fornyelse av, 14.2, 14.6
 fullendthet, 46.3, 47.8
 fullkommenheter i, 15.2, 62.1
 fysisk, 42.2, 74.1
 godhet iboende i, 57.10–11, 74.6
 grader i, 32.2, 32.5–6, 59.6, 62.1, 84.4
 guddommelig, 39.1, 47.5
 Helligånden som formidler mellom
 Gud og , 36.7
 menneskets, 18.4, 64.4
 mysterier, åpenbart, 12.4–5
 orden i, 47. 5–8
 rasjonelle sjel i, 58.3
 som tegn på Gud, 27.5, 64.4
 sufi-forståelse av, 82.17
 svakheter i, 2.3, 27.4
 åndelig 74.1
- Skaperverk. *Se* Skapelse
 Skapning. *Se* Skapelse
 Skjebne, 35.1, 68 *Se også* Forutbestemmelse
 Skrifter, 10, 30.5, 43.3, 83.6. *Se også*
 Bibelen; Koranen
- Slange, og Adams og Evas synd, 30.2,
 30.6, 30.8, 30.11
- Smakssans, 56.1, 56.4, 83.2
 hos dyr, 48.5, 73.6
- Sodoma, 11.22
- Sofister, 79.1
- Sokrates, 5.3
- Sol, 13.4, 35.6, 36.3, 63.3, 84.10
 eksistens, 26.5, 46.5
 fullkommen organisering av, 1.2, 18.2
 jorden får næring fra, 53.2
 kilde til liv, 42.2, 53.2
 lys, 28.2, 37.12, 39.3, 39.6, 42.2,
 53.2–3, 84.10
 manifestasjoner sammenlignet med,
 42.5, 43.3
 Persias symbol/emblem, 13.4
 profetskap sammenlignet med, 38.7
 speils forhold til, 24.2, 25.4–5,
 27.4–6, 36.7, 37.5, 39.4, 54.5–6,
 55.5, 61.6, 67.5, 81.11
 stråler, 31.2, 36.7, 45.2, 49.5, 50.2–3,
 52.3, 52.5–6, 55.6, 80.4, 82.16–18
 sykluser, 14.12–13, 14.15, 42.4
 virkelighet, 59.4, 59.8
- Solsystemet, 7.14–15, 42.2, 48.7, 83.3
- Sommer, 14.3, 14.8–9, 42.4
- Sorg, 16.4, 39.6, 48.4
- Speil, 27.6–7, 36.3, 61.5–6, 66.3, 79.3. *Se
 også* Sol, speils forhold til
- Standhaftighet, 67.7
- Staten, ansvar for straff, 76.6, 77.2–6,
 77.10–11, 77.14
- Statuer, tilbedelse av, 43.8, 43.9, 43.11
- Stjerner, 1.2, 23.5, 26.1, 26.5, 37.12, 69
- Storsinnethet, 77.2, 77.10
- Straff
 adskillelse fra Gud som ved et slør
 som, 67.8, 67.10, 75.2
 fysisk, 75.2
 statens ansvar for, 76.6, 77.2–3, 77.6,
 77.10–11, 77.14
 største, 60.2, 60.4
 åndelig, 60.3, 81.3, 84.9
- Streiker, 78
- Stråleglans, himmelsk, som manifesta-
 sjoners stade, 38.1, 38.4, 38.8
- Styre(sett). *Se* Styresmakter
- Styresmakter, 3.6, 3.13–14, 7.16,
 78.10–12. *Se også* Staten, ansvar
 for straff
- Største fengsel, 9.4, 9.15, 10.2.
Se også Akka
- Største lys. *Se* Bahá'u'lláh
- Største navn. *Se* Bahá'u'lláh
- Substans, 82.8–12
- Sudan, folk i, 3.3

Noen besvarte spørsmål

- Sufier, 82.1–7, 82.12, 82.15, 82.16, 82.17
Svakheter, 2.3, 37.7, 57.5, 74.4, 82.14.
  Se også Ufullkommenhet
Sykdommer, 2.5, 61.5. *Se også* Helbredelse og helse; Medisin
  hos dyr, 73.6
  årsaker til, 73.2–4, 74.4
Sykluser, 14, 36.7, 41. *Se også* Religionsordninger, manifestasjonenes grunnleggelse av
Syn/synssans, 56.1, 61.1. *Se også*
  Blindhet; Øyne
  hos dyr, 48.5
  synsevnen, 3.8, 56.1, 56.3, 56.4, 59.6, 84.7
Synd(er), 29, 30. *Se også* Onde; Urettferdighet/urett
Søkere, 10.7, 14.12, 22.4, 84.6
Søvn, 16.8–10, 38.8, 39.6, 58.5, 61.2–3, 71.8

Ta bolig i et annet legeme, 81.3, 81.5, 81.11
Tale, 61.1, 84.7
Talemåter, xvii, 16.4–9, 24.2, 34.3
Tanke(r), 20.7, 56.2, 56.3, 56.4. *Se også*
  Sinn, menneskets manifestasjoners opplysning av, 42.3, 42.5
Teheran, Bahá'u'lláhs landsforvisning fra, 9.5
Telegraf, 1.4, 17.5, 48.4. *Se også*
  Oppfinnelser
Tempel (Jerusalem), 11.3–8, 11.11, 11.42
Teosofier, 81.9, 82.1–7, 82.12, 82.15
Testamentets tavle. *Se* Bahá'u'lláh, skrifter, Paktens bok
Ti bud, 43.9
Tid, 39.7, 47, 67.1–2. *Se også* Føreksistens
Tilgivelse
  bønner for, 62.3–
  Guds, 31.5, 54, 62.3–7, 65.3, 76.4–6, 77.8
  Kristi lære om, 76.1, 77.10
  menneskelig, 77.2, 77.5–6
Tilhengere og forkynnere, 43.4, 43.5–6.
  Se også Profetskap og profeter
Tilstander, forvandling av, 20.6–7

Tilsynekomst
  gjennom utstrømming, 53.3, 53.5, 54.2, 54.4, 82.16–18
  gjennom åpenbaring, 53.3–4, 54.2–3, 54.5–7, 82.16–17

Ting
  eksistens, 80.3, 80.7
  fremgang av alle, 63
  ikke-eksisterende, 60.5
  kunnskap om, 45.2, 59.3–4, 82.5–6
  oppdagelser av, 58.4
  ufullkommenheter, 38.6
  utmærket eller simpelhet, 76.2–3
  virkeligheter, 3.10, 20.2, 22.1, 35.4, 40.8, 71.6, 84.2

Tjeneste, 62.1–3
Tora, 54.1, 83.6, 84.12. *Se også* under
  Bibelen, vers fra
  bud og lover, 11.12, 20.5, 20.8, 43.9, 76.2
  dag står for år, 10.12, 10.16
  Muhammeds utlegning om 7.12
  profetier om
    den lovede, 35.3
    Kristus, 13.14
  tvillingmanifestasjonene, 10.8
  synd, Adam og Evas, 30
  tvillingmanifestasjonenes tilsynekomst forutsagt i, 10.16–22
Tradisjon(er), 10.3, 14.9, 20.4n80
  bevis fra, 10.6, 10.8–22
  Imám 'Alís, 37.2, 37.8
  som kriterium for forståelse, 83.6–7
Tre/trær. *Se også* Frø; Planteriket
  frukter, 49.4, 50.5, 51.3–4, 52.4, 55.6
  manglende evne til å forstå, 59.6
  om godt og ondt, 30
  profeter sammenlignet med, 44.5
  prosess fra frø til, 51.3–4, 54.3, 82.16
  religioner sammenlignet med, 43.10
  skjønnhet og fullkommenhet, 32.3
  tilbakevendning og gjenkomst av, 81.7, 81.8
Treenighet, 16.7, 27. *Se også* Gud; Helligånden; Jesus Kristus

- "Trefah" (uren), 76.2
Tro og trofasthet, 32.5, 67.7. *Se også*
Troens ånd
på Gud, 67.8
mangel på, 32.7, 84.11
og gjerninger, 65
Troens ånd, 36.6, 55.2, 55.5. *Se også*
Tro og trofasthet
Tvillingmanifestasjonene, profetier
angående, 10.8–22.
Se også Báb; Bahá'u'lláh
Tyveri, lover mot, 11.10, 76.3
- U**
Ufeilbarlighet, 45
Ufullkommenhet. *Se også* Svakheter
fysiske natur som kilde til, 29.2–3,
29.6, 29.8
i den betingede verden, 2.3, 27.4,
46.3–4
menneskelige, 32.4, 64.2
som lidelse, 75.1
substans, 81.8
uvitenhet som, 37.7
Undertrykkelse, 76.6, 77.10, 78.4
Univers
eksistens, 80.6, 81.12, 81.13
mysterier, 3.10, 34.11, 64.4
opprinnelse, 47
orden i, 32.2–7
uendelig, 81.12, 81.13
Universelle Rettferdighetens Hus, xiv,
45.4
Unyttige organer og lemmer, 47.11,
49.3–6
Urettferdighet/urett, 70.3–4, 70.7, 75.1,
76.3, 77.10, 78.4. *Se også* Onde;
Synd(er)
Urgamle skjønnhet. *Se* Bahá'u'lláh
Utstrømning, tilblivelse gjennom, 53.3,
53.5, 54.2, 54.4, 82.16–18
Utvalgte, 11.36, 71.4
Uvitenhet, 2.4, 34.11, 64.4, 74.3, 75.1,
77.13. *Se også* Kunnskap
mørke som symbol på, 16.5, 18.2
som ufullkommenhet, 37.7
- V**
Valid, 13.6
Vann, 1.3, 11.17, 19.5–7, 20.5, 73.7
Varaqih-ibn-i-Nawfal, 10.22
Vekstkraft, 37.13, 64.1, 82.17
Vekt(skål), 60.7, 83.6
Velferd, menneskelig, 3.6, 78.12
Velsignede skjønnhet. *Se* Bahá'u'lláh
Vennlighet. *Se* Medfølelse; Kjærlig
godhet
Verden, betingede, 2.3–6, 3.11, 11.10,
20.2, 20.4, 29.5. *Se også*
Eksistens; Skapelse
eksistens, 38.5, 42.2, 47.6, 79.2, 80.6
Guds kunnskap i, 35.4
sykluser i, 14.1–6
nivåer og stadier i, 32.6, 46.3
tilknytning til, 30.6, 30.8–9, 30.12
ufullkommenheter i, 2.3, 27.4, 37.7
Verdensdomstol, 12.4
Verop, (Johannes' åpenbaring), 11.34
Vesen. *Se* Eksistens; Essens(er)
Vilje, 1.3, 32.5
fri, 35, 70
første, 53.5
Villfarelse, 71.3, 71.8, 71.9
Vinter, 14.5, 14.10
Virkelighet. *Se også* Endring(er), åndelig
virkelighet uforanderlig; For-
ståelige virkeligheter; Men-
nesket, virkelighet; Sansbare
virkeligheter
betingede, 62.2
enkeltmenneskets, 39.6, 82
fremgang, 54.3, 62.3
grader (nivåer) av, 82.17–18
guddommelig, 27.2–8, 29.3, 37,
43.3, 54.2–7, 55.5, 59.4, 59.8–9, 82
Kristi, 25.2, 27.5–8, 27.8, 29.4, 29.7,
30.7, 39.4, 63.2
manifestasjoners, 16.10, 39.3,
39.4–6, 45.5
oppdagelser av, 48.4, 58.4
søken etter, xviii
universell, 59.8
usammensatt, 82.2, 82.6
åndelig, 18.3

- Visdom
Guds, 11.13, 20.8, 47.5, 47.8
manifestasjoners, 45.5–6
menneskelig, 49.5
- Visjon(er)
i Bibelen, 71.2, 71.9
fysiske, 37.12, 50.3, 61.1, 83.2
åndelige, 2.8, 61.2, 71
- Visshet. *Se* Bahá'u'lláh, skrifter, Kitáb-i-Íqán; Tro og trofasthet
- Vitenskap(er), xiii–xiv, 34.10–11, 48.4, 57.10, 58.3, 71.6. *Se også*
Evolusjon; Oppdagelser; Medisin
- Vitner, to (Johannes' åpenbaring), 11
- Vold, Kristi lære mot, 43.12.
Se også Hevn
- Våken tilstand, 16.8, 38.8, 61.2, 61.4, 71.4
- Vår
fysisk, 14.2, 14.6, 16.9, 36.7, 42.4, 67.4
åndelig, 14.7–8, 14.11, 36.8–9, 42.5, 43.5
- Yahyá, Mírzá, 64.4
- Yazid, 13.6
- Zarathustras lære, profetier angående tvillingmanifestasjonene, 10.8
- Ører. *Se* Hørsel/høresans
Øyne, 37.12, 49.5, 61.4, 74.2, 83.2.
Se også Syn/synssans
- Ånd, menneskets, xiv, 36.3–5, 40.5, 51.
Se også Sjel(er)
essensiell foreksistens, 80.4
et tegn fra Gud, 37.13, 38.5–6
forståelse av dens måter (å fungere på), 61.1
fremgang, 63.2
fullkommenheter, 52.3, 52.5
i søvne, 61.2–3
kraft, 30.12, 48.6–7, 48.11, 55.5–6
legemets forbindelse med, 52, 80.4, 81.11
liv, 67.3–5
manifestasjoners opplysning av, 42.3, 42.5
opprinnelse 38.5–6
tid og rom gjennomreist av, 67.2, 67.5
tilblivelse fra Gud, 53.1–5, 54, 82.18
trelldom, 30.6, 30.8–9
udødelighet, 5.3, 60, 61
virkelighet, 16.3, 16.4, 48.4
- Ånd(er), 55. *Se også* Helligånden
dyre-, 36.2, 36.3, 48.11, 55.2, 55.4
dåp gjennom, 19.5–7
former for, 36, 55.2
grader av, 16.4, 81.10
himmelsk, 36.6
mineral-, 36.1n110
opplæring av, 57.8
plante-, 36.1, 37.13
samtale med, 71
- Åndelige budskap, 71
- Åpenbaring, guddommelig, 3.18, 11.2, 35.3, 35.5, 37.11, 37.13. *Se også*
Bahá'u'lláh, åpenbaring; Guds Ord; og under Bibelen, vers fra Åpenbaring, tilsynkomst gjennom, 53.3–4, 54.2–3, 54.5–7, 82.16–17
- Årstider, 14.1–11. *Se også* Høst; Sommer; Vinter; Vår

